

15 22 ΕΜ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

Πετρούνια (βιβλ.)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
2639

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1948

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ
ΤΗ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

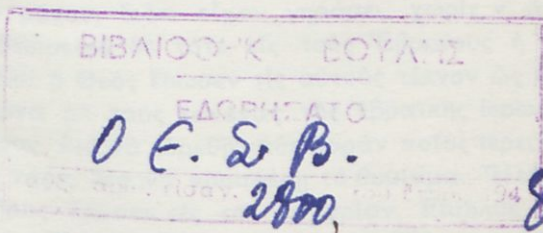
15. 22 ΕΚ1
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

Περούνια (Βου)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1948

009

κλσ

272B

2639

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

0.6.2.9.0
1950

8

Οργανισμός Εκδόσεων Διόφαντος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
1950

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΛΙΣΑΒΕΤ

(Λουκ. Α' 5-25)

‘Ολόκληρος ὁ κόσμος εὕρισκετο κάτω ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν. Εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας, πού ἦτο φίλος τῶν Ρωμαίων. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζε καὶ ὁ δρόμος τοῦ Κυρίου ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῆ. Διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ προωρίσθη ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δι’ αὐτὸ καὶ ὠνομάσθη Πρόδρομος.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο υἱὸς ἐνὸς ἱερέως, τοῦ Ζαχαρίου. Ὁ Ζαχαρίας μὲ τὴν γυναῖκά του Ἐλισάβετ ἦσαν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, πού ἐζοῦσαν μέσα εἰς τὴν διεφθαρμένην κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔμεναν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἰουδαίας κοντὰ εἰς τὴν Χεβρών. Ἡ ζωὴ των ἦτο ἡσυχος καὶ εἰρηνικὴ, ἀλλ’ ἐλυποῦντο μόνον, διότι εἶχον γηράσει, χωρὶς ν’ ἀποκτήσουν τέκνα. Ἐθεωρεῖτο δὲ τότε εἰς τοὺς Ἑβραίους ἡ ἀτεκνία ὡς ἐντροπή. Καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τέκνον ὡς ἐξῆς :

Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς ἐβραϊκῆς ἱερωσύνης ἐρριπτετο κληρὸς, διὰ νὰ εὕρεθῆ κάθε φορὰν ποῖος ἱερεὺς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὸ θυμίαμα. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα πού ὁ κληρὸς ἔπεσεν εἰς τὸν Ζαχαρίαν. Εἰσῆλθε λοιπὸν οὗτος εἰς τὸν ναὸν καὶ ἤρχισε νὰ θυμιᾷ. Ἐξαφνα ἄγγελος Κυρίου ἐφανέρωθη ἔμπροσθεν τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἐστάθη εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ θυσιαστηρίου.

Ὁ Ζαχαρίας καθὼς τὸν εἶδεν ἐταράχθη, ἀλλ' ὁ ἄγγελος τὸν ἠσύχασε καὶ τοῦ λέγει :

«Μὴ φοβεῖσαι, Ζαχαρία. Ἔρχομαι διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω, ὅτι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ ἀποκτήσης υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσης Ἰωάννην.

»Ὁ υἱὸς σου αὐτὸς θὰ γίνῃ ἓνας μέγας προφήτης καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὸν δρόμον τοῦ Λυτρωτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ σὺ καὶ ὁ λαὸς θὰ χαρῆ διὰ τὴν γέννησίν του».

Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστευσεν ἀμέσως εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου, ἀλλ' εἶπεν :

«Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα γέροντες ;»

Τότε ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη :

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ με ἔστειλεν ὁ Θεός, διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ταῦτα. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἐπίστευσες, θὰ μείνης ἄφωνος, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ γεννηθῆ ὁ υἱὸς σου».

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ ἄγγελος, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Ζαχαρίας πραγματικῶς ἔμεινε ἄλαλος ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν λαόν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτούς. Ἐνόησε δὲ τότε ὁ λαός, ὅτι ὁ γέρον ἱερεὺς εἶχεν ἰδεῖ μέσα εἰς τὸν ναὸν κάποιο ὄραμα. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Ζαχαρίας, ἔδωσε με νόηματα νὰ ἐννοήσῃ ἡ κατάπληκτος Ἐλισάβετ τὸ ὄραμα ποῦ εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸν ναόν.

2. Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Λουκ. Α' 28-38)

Εἰς ἄλλην μικρὰν πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὁποία ὀνομάζετο Βαζαρέτ, ἔμενεν ὁ εὐσεβὴς Ἰωακείμ μετὰ τὴν γυναῖκά του Ἄνναν. Οὗτοι ἦσαν μὲν πτωχοί, ἀλλ' εἶχαν εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς προγόνους, διότι κατήγοντο ἀπὸ τὸν βασιλέα Δαβίδ. Ἦσαν δὲ καὶ αὐτοὶ εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ἐπίσης ἦσαν ἄτεκνοι καὶ ἐλυποῦντο διὰ τὴν ἀτεκνίαν των.

Ὁ Θεὸς ποῦ γνωρίζει τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ἐκπληρώνει, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τέκνον. Καὶ πράγματι ἀπέκτησαν μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνό-

μασαν Μαρίαν. Τὴν κόρην αὐτὴν οἱ γονεῖς τῆς ἀφιέρωσαν εἰς τὸν Ναόν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἡμέραν δὲ ποῦ εἰσηλθεν ἡ Μαριάμ εἰς τὸν Ναόν ὀνομάζομεν Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει τὴν 21 Νοεμβρίου.

Δώδεκα ἔτη ὑπηρετήσεν ἡ Μαριάμ εἰς τὸν Ναόν. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζαρέτ. Ἐκεῖ τὴν ἐμνήστευσαν μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἓνα πτωχὸν ξυλουργόν, ποῦ κατήγετο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν γενεάν τοῦ βασιλέως Δαβίδ, ὅπως καὶ ἡ Μαριάμ.

Ἐξ μῆνες εἶχον παρέλθει ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ εἶχε φανερωθῆ εἰς τὸν Ζαχαριαν. Τώρα ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελον εἰς τὴν παρθένον Μαρίαν. Εἰσηλθε λοιπὸν οὗτος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὐσεβοῦς καὶ ταπεινῆς παρθένου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν :

«Χαίρε, κεχαριτωμένη. Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἐυλογημένη εἶσαι σὺ μετὰ τῶν γυναικῶν».

Ἡ παρθένος ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ ἐταράχθη καὶ ἐσυλλογίζετο τί νόημα τάχα εἶχαν οἱ λόγοι αὐτοῖ τοῦ ἀγγέλου. Τότε ὁ ἄγγελος λέγει πάλιν εἰς αὐτὴν :

«Μὴ φοβεῖσαι, Μαριάμ, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς σὲ εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ἴδού, θὰ γεννήσῃς υἱόν, εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσῃς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς. Ὁ υἱός σου θὰ γίνῃ μέγας, θὰ ὀνομασθῆ υἱός τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ἡ Μαρία, ἀφοῦ συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρώτην ταραχὴν, ἠρώτησε τὸν ἄγγελον :

«Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο ;».

Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν :

«Πνεῦμα Ἅγιον καὶ ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου θὰ ἔλθῃ εἰς σέ. Διὰ τοῦτο τὸ τέκνον σου θὰ ὀνομασθῆ Υἱός τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν».

Ἐπρόσθεσε δὲ εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος, ὅτι καὶ ἡ συγγενῆς τῆς, ἡ γραῖα Ἐλισάβετ, θὰ γεννήσῃ υἱόν κατὰ θεῖαν θέλησιν. Τότε ἡ Μαριάμ ἀπεκρίθη :

«Ἴδού ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, ἅς γίνῃ καθὼς εἶπες». Καὶ ὁ ἄγγελος ἀνεχώρησεν.

Ἡ χαρμόσυνος αὐτὴ ἀγγελία εἰς τὴν Παρθένον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ ὀνομάζεται Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Ἐορτάζεται δὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 25 Μαρτίου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζει. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν : Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.

3. Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

(Λουκ. Α' 39-56)

Ἀφοῦ ἡ παρθένος Μαρία ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀγγέλου, ὅτι καὶ ἡ συγγενῆς τῆς Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ υἱόν, ἐχάρη. Ἐκίνησε δὲ τότε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ συγχαρῇ αὐτὴν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός. Ἀπεῖχε δὲ ἡ Ναζαρετ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς Ἐλισάβετ τεσσαράκοντα ἡμέρας.

Ὅταν ἡ Θεοτόκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλισάβετ καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτὴν, ἡ Ἐλισάβετ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ τότε ἤρχισε νὰ προσφωνῇ τὴν Μαριάμ ὡς ἑξῆς :

«Εὐλογημένη εἶσαι· σὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ εὐλογημένος εἶναι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου».

Τὴν ὠνόμασε δὲ μητέρα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Θεοτόκος, καθὼς ἤκουσεν αὐτά, ηὐχαριστήθη πάρα πολὺ καὶ ἤρχισε νὰ ὑμνῇ τὸν Θεὸν μὲ τὰς ὠραίας αὐτὰς λέξεις :

«Ἡ ψυχὴ μου δοξάζει τὸν Κύριον καὶ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμά μου διὰ τὸν Θεὸν τὸν Σωτῆρα μου, διότι ἐπρόσεξε τὴν ταπεινωσύνην τῆς δούλης Του. Ἀπὸ τώρα θὰ μὲ μακαρίζουν ὅλοι αἱ γενεαί».

Ἡ Θεοτόκος ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλισάβετ τρεῖς μῆνας καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς.

4. Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

(Λουκ. Α' 57-80)

Ὅταν ἔφθασεν ὁ ὠρισμένος χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἱόν, καθὼς εἶχε προείπει ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ. Οἱ συγ-

γενεῖς καὶ οἱ γείτονες, ὅταν ἔμαθον τὴν καλὴν αὐτὴν εἶδῃσιν, ἔμαζεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου καὶ συνέχαιρον τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς.

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν, σύμφωνα μὲ τὰ ἑβραϊκὰ ἔθιμα, συνηθροίσθησαν πάλιν οἱ συγγενεῖς καὶ γνωστοί, διὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον.

Ὅλοι ἔλεγον, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῆ Ζαχαρίας, ὅπως ὠνομάζετο καὶ ὁ πατήρ του. Ἄλλ' ἢ Ἐλισάβητ, ἐπειδὴ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, δὲν συνεφώνει καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῆ Ἰωάννης.

Διὰ νὰ δοθῆ τέλος εἰς τὴν διαφορὰν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν μὲ νέυματ' ἀ νὰ ὀρίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου.

Τότε ἐκεῖνος ἔλαβεν ἓνα πινακίδιον καὶ ἔγραψεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Μὲ αὐτὸ ἐνόησαν, ὅτι ὁ Ζαχαρίας ἤθελε νὰ ὀνομασθῆ τὸ παιδίον Ἰωάννης. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐλύθη ἡ γλῶσσα τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῆ καὶ νὰ προφητεῦῃ διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐκεῖ ἔμειναν κατάπληκτοι διὰ τὸ θαῦμα. Ἔλεγε δὲ ὁ Ζαχαρίας διὰ τὸ τέκνον του τὰ ἑξῆς :

«Ἐδόλογγτος Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἐλύτρωσε τὸν λαὸν αὐτοῦ. Καὶ σύ, παιδίον, προφήτης θὰ ὀνομασθῆς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ προγγηθῆς ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ».

Ὁ Ἰωάννης ἐμεγάλωνε πλησίον τῶν γονέων του καὶ τὸ πνεῦμα του ἠῦξανε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου τὴν 24 Ἰουνίου.

Ἀπολυτίκιον. Προφήτα καὶ Προδρόμε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημηῆσαι σε, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στεῖρωσις γὰρ τεκούσης καὶ παιτὸς ἀφωνία, λέλνεται τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει καὶ σάρκωσιν υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κόσμῳ κηρῦνται.

5. Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(Λουκ. Β' 1-21)

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μαριάμ θὰ ἐγέννα. Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἐφάνέρωσεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Μαριάμ θὰ ἐγεννοῦσεν

υιόν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ παιδίον τοῦτο θὰ ὀνομασθῆ Ἰησοῦς καὶ θὰ γίνῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νὰ μένῃ πλησίον τῆς καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.

Ἦτο τὸ ἔτος 750 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Τότε ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Αὐγουστος ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, διὰ νὰ μάθῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων. Ἐξέδωκε λοιπὸν τὸ διάταγμα τῆς ἀπογραφῆς. Σύμφωνα πρὸς αὐτὸ κάθε ὑπήκοος τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἔπρεπε νὰ εὔρεθῆ εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, διὰ νὰ ἀπογραφῆ.

Ἡ Παλαιστίνη εἶχε καὶ αὐτὴ ὑποταχθῆ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος. Ἐπρεπε λοιπὸν εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν νὰ ὑπακούσουν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰωσήφ παρέλαβε τὴν μνηστὴν του καὶ ἐξέκίνησε διὰ τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατήγετο.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ αἱ οἰκίαι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ κόσμον, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης συρροῆς λαοῦ. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ καταλύσουν εἰς ἓνα σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε καὶ ὡς σταῦλος.

Ἐκεῖ ἡ Μαρία ἐγέννησε τὸν υἱὸν τῆς. Τὸν ἐσπαργάνωσε καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὸ βρέφος τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων.

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον εἰς τοὺς πλησίον ἀγρούς ἀγρυπνοῦσαν μερικοὶ ποιμένες, ποὺ ἐφύλασσαν τὰ ποίμνιά των. Ἐξάφνα τοὺς ἐσκέπασε μεγάλη λάμψις καὶ ἐνῶ ἐκοίταζαν τρομαγμένοι, παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς λέγει:

«Μὴ φοβεῖσθε. Ἴδου σὰς φέρω εὐχάριστον ἀγγελίαν εἰς σὰς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Σήμερον ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεὲμ, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου».

Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος εἰς τοὺς ποιμένας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου θὰ εὔρουν τὸ βρέφος σπαργανωμένον μέσα εἰς τὴν φάτνην.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ὠμιλοῦσεν ὁ ἄγγελος αὐτός, πλῆθος ἀπὸ ἄλλους ἀγγέλους ἐφάνη, οἱ ὁποῖοι κατήρχοντο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔψαλλον :

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἐπειτα οἱ ἄγγελοι ἐξηφανίσθησαν. Τότε οἱ ποιμένες ἔτρεξαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εὗρηκαν ἐκεῖ τὴν Θεοτόκον μετὰ τὸν Ἰωσήφ πλησίον εἰς τὴν φάτνην, ὅπου εὕρισκετο τὸ βρέφος. Καθὼς εἶδαν αὐτὸ οἱ ποιμένες, ἔπεσαν καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν. Διη-

Οἱ ποιμένες προσκυνοῦν τὸν Ἰησοῦν.

γήθησαν δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ κατόπιν εἰς ὄσους ἔβλεπον διὰ τὰ συμβάντα καὶ ἔδοξολογοῦσαν τὸν Θεόν.

Ἄφοῦ παρήλθον ὀκτῶ ἡμέραι ἀπὸ τὴν γέννησιν, ἔδωσαν εἰς τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ποῦ σημαίνει Σωτὴρ.

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 25 Δεκεμβρίου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον. Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέροισ ἐδιδάσκοντο. Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε δόξα σοι.

6. Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Λουκ. Β' 25 - 40)

Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἔφεραν τὸ παιδίον οἱ γονεῖς του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τὸν ναόν.

Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον κάθε ἀρσενικὸν πρωτότοκον ἔπρεπε ν' ἀφιερώνεται εἰς τὸν Θεόν. Συγχρόνως δὲ νὰ προσφέρεται καὶ θυσία ἕν ζευγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσοὶ περιστερῶν.

Ἐξη τότε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕνας ἱερεὺς πολὺ γέρων, εὐσεβῆς καὶ δίκαιος, ποῦ ὠνομάζετο **Συμεών**. Οὗτος εἶχε παρακαλέσει τὸν Θεόν νὰ μὴ ἀποθάνῃ πρὶν ἴδῃ τὸν Χριστόν.

Ὁ Συμεὼν καθὼς εἶδε τὴν Θεοτόκον μετὰ τὸ βρέφος, ἀμέσως ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε γεμάτος χαρὰν καὶ συγκίνησιν :

«*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα . . .*». Δηλαδή:

«*Τώρα ὡς ἀποθάνω, Θεέ μου, ἀφοῦ εἶδαν οἱ ὀφθαλμοί μου τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλες, διὰ νὰ φωτίσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν Ἰσραήλ*».

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ἐθαύμαζαν δι' αὐτὰ καὶ εἶπεν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀφοῦ τὴν ηὐχέθη :

«*Ὁ Υἱός σου θὰ γίνῃ αἰτία ἄλλοι μὲν νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ σωθῶν, ἄλλοι δὲ νὰ μὴ πιστεύσουν καὶ νὰ καταστραποῦν*.

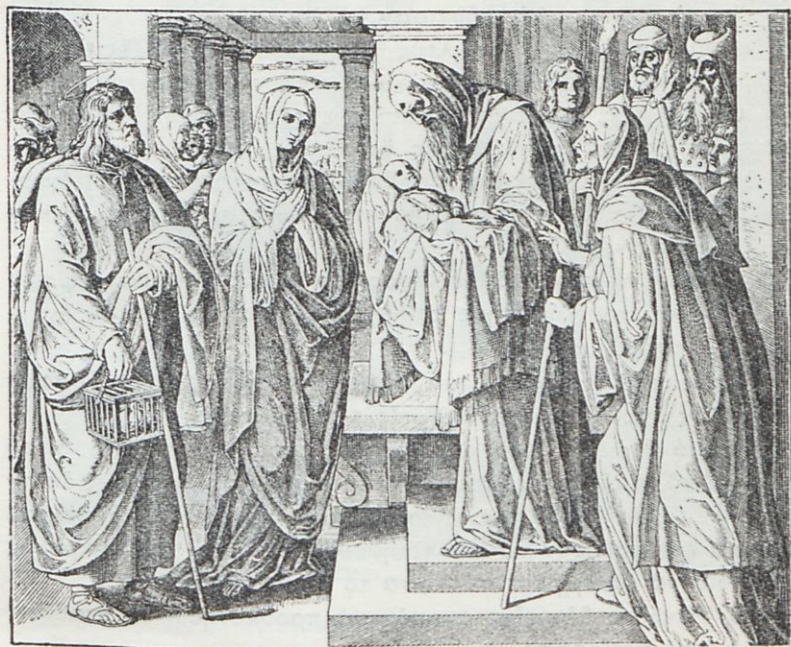
»*Καὶ εἰς Σὲ δέ, Μαριάμ, θὰ γίνῃ αἰτία νὰ αἰσθανθῆς ἕνα μεγάλον πόνον, διότι θὰ σταυρωθῇ*».

Εἰς τὸν ναὸν εὐρίσκετο τότε καὶ μία γραῖα ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, χήρα καὶ προφήτις, ποῦ ὠνομάζετο **Ἄννα**. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐπροφήτευσε διὰ τὸν Σωτῆρα καὶ ὕμνησεν αὐτόν.

Ἄφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὸ θρησκευτικὸν αὐτὸ καθήκον ἡ Θεο-

τόκος μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ παιδίον, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ἡ παρουσίας αὐτὴ εἰς τὸν ναὸν ὀνομάζεται Ἑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Ὄνομάσθη ἔτσι, ἐπειδὴ ὁ γέρον Συμεὼν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπήντησε, δηλαδὴ ὑπέδεχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Κύριον. Ἑορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 2 Φεβρουαρίου, ὅποτε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἡ Ἑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.

Ἀπολυτίκιον. Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε παρθένε. Ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σύ, πρεσβῦτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

7. Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

(Ματθ. Β' 1-12)

Ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, τρεῖς Μάγοι, δηλαδή σοφοὶ ἄνδρες, ἤλθον ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ εὔρουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὅσοι εἶδον νέον ἀστέρα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἐγεννήθη ὁ Μεσσίας εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Ἀφοῦ δὲ ἤλθον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν :

«Ποῦ ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν τὸν ἀστέρα αὐτοῦ καὶ ἤλθομεν διὰ νὰ τὸν προσκυνήσωμεν».

Ὁ Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευε τότε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καθὼς ἤκουσε διὰ τοὺς μάγους, ὅτι ἐζήτουν κάποιον νεογέννητον βασιλέα, κατεταράχθη. Ἐφοβήθη, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκοσμίου βασιλέως, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο νὰ καταργήσῃ τὴν ἰδικὴν του δυναστείαν.

Ἀμέσως λοιπὸν ἐκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς ἠρώτησε ποῦ ἐγνώριζον αὐτοί, ὅτι θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός.

Ὅσοι ἀπήντησαν εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅτι κατὰ τὰς γραφὰς ὁ Μεσσίας ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς μάγους καὶ ἀφοῦ ἔμαθεν ἀπὸ αὐτοὺς πότε ἀκριβῶς εἶδον τὸν ἀστέρα, τοὺς ἐπληροφόρησεν ἔπειτα ποῦ ἐγεννήθη τὸ παιδίον. Τοὺς παρεκάλεσε ὅμως νὰ ἐπιστρέψουν νὰ εἰδοποιήσουν καὶ αὐτὸν ποῦ ἀκριβῶς εἶναι, διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς νὰ τὸ προσκυνήσῃ.

Ὁ Ἡρώδης δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ προσκυνήσῃ τὸ παιδίον, ἀλλὰ νὰ τὸ θανατώσῃ.

Μόλις οἱ μάγοι ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βηθλεέμ, ἰδοὺ ἐφάνη πάλιν ὁ ἀστήρ καὶ τοὺς ὠδήγει. Ἡ παρουσία τοῦ ἀστέρος τοὺς ἐχαροποίησε πολὺ. Τέλος ὁ ἀστήρ ἐστάθη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἦτο τὸ παιδίον.

Οἱ τρεῖς μάγοι εἰσηλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου εὔρον τὴν Θεοτόκον νὰ κρατῆ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας της. Τότε ἔπεσαν, προσεκύνησαν καὶ προσέφεραν εἰς τὸν νέον βασιλέα δῶρα, σμύρναν, χρυσοὺν καὶ λίβανον.

Ἐπειδὴ ἐξεπλήρωσαν οἱ μάγοι τὸν σκοπὸν τῶν, ἐτοιμάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ πληροφορήσουν καὶ τὸν Ἡρώδη ποῦ εὕρισκετο τὸ παιδίον. Ἄλλὰ ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τῶν καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ ἐπιστρέψουν πρὸς τὸν Ἡρώδη.

Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.

Ἔτσι καὶ ἐγινε. Οἱ μάγοι ὑπήκουσαν καὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ ἄλλην ὁδὸν εἰς τὴν πατρίδα τῶν.

8. Ο ΙΩΣΗΦ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΜ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ
ΦΕΥΓΟΥΝ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ
(Ματθ Β' 13-23)

Ἐπειδὴ ἀνεχώρησαν οἱ μάγοι, παρουσιάζεται εἰς τὸ δνειρον τοῦ Ἰωσήφ ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ λέγει :

Ἡ φυγή τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον.

Βασιλείου Ε. Πετρούνια

«Ἰωσήφ, ἀφοῦ σηκωθῆς, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φύγε εἰς Αἴγυπτον. Θὰ παραμείνης ἐκεῖ, ἕως οὗ σοῦ εἶπω νὰ ἐπιστρέψῃς, διότι θὰ ζητήσῃ ὁ Ἡρώδης νὰ εὕρῃ τὸ παιδίον διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν ἀμέσως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀγγέλου καὶ τὴν νύκτα παρέλαβε τὴν Θεοτόκον καὶ τὸ παιδίον καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.

Ἐπειδὴ ὁ Ἡρώδης δὲν ἔβλεπε τοὺς μάγους νὰ ἔρχονται νὰ τὸν πληροφορήσουν διὰ τὸν νεογέννητον βασιλέα, ἐνόησεν ὅτι τὸν ἐξηπάτησαν. Ὁργισθὴ τότε καὶ διέταξε νὰ σφάξουν εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ εἰς τὰ περίχωρα αὐτῆς ὅλα τὰ νήπια ὅσα εἶχαν ἡλικίαν ἕως δύο ἐτῶν. Ἔτσι ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἐσώθη. Καὶ ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ἡρώδης, πάλιν ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον καὶ τοῦ λέγει :

«Ἰωσήφ, ἀφοῦ σηκωθῆς, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, διότι ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ἀπέθανεν».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσε πάλιν καὶ ἐπέστρεψε μὲ τὴν οἰκογενειάν του εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Δὲν ἐκατοίκησαν ὁμῶς πάλιν εἰς τὴν Βηθλεὲμ, διότι ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἡρώδου, ὁ Ἀρχέλαος, πού ἦτο τυραννικός. Ἐπροτίμησε νὰ κατοικήσῃ τώρα εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρώδου, Ἡρώδης ὁ Ἀντύπας.

Τοιοῦτοτρόπως ἐξεπληρώθη καὶ ἡ προφητεία περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι θὰ ὠνομάζετο Ναζωραῖος.

9. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(Λουκ. Β' 41-52)

Τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, οἱ Ἰουδαῖοι ἐσυνήθιζον νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου παρέμενον ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἐώρταζον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομώντος. Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν μετέβαινον τακτικῶς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, οἱ γονεῖς του παρέλαβον καὶ αὐτόν. Μετέβησαν δὲ μαζὶ καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής εἰς τὸν Ναόν.

συγγενικός των οικογενείας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ ἑορτάσουν ἐκεῖ τὸ Πάσχα.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἑπταήμερος ἑορτὴ, ἐξεκίνησαν, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των, χωρὶς νὰ προσέξουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μαζί των. Ἐνόμισαν, ὅτι θὰ ἦτο μαζί μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ, πού ἐβάδιζον ἔμπρὸς ἀπὸ τὴν συνοδείαν. Ὅταν ὁμως τὸν ἀνεζήτησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι εἶχε μείνει εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστενοχωρήθησαν ὑπερβολικά. Ἐπέστρεψαν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἀναζητοῦν.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸν ἀνεζήτηουν γεμάτοι ἀνησυχίαν.

Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν τὸν εὗρηκαν νὰ κάθεται μαζί μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ ὁμιλῇ μαζί των. Οἱ συνομιληταὶ του ἤκουον τὰς ἀπαντήσεις του μὲ θαυμασμόν, διότι ἔβλεπον, ὅτι εἶχον ἔμπρὸς των ἓνα παιδίον γεμάτο κρίσιν καὶ σοφίαν.

Ὅταν οἱ γονεῖς του εἶδον τὸν Ἰησοῦν νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν ἀνησυχίαν, ἠπόρησαν. Ἡ δὲ μήτηρ του λέγει εἰς αὐτόν :

— «Τέκνον μου, διατί μᾶς ἔκαμες αὐτό ; Ἰδοῦ, ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ σὲ ἐζητούσαμε μὲ ἀγωνίαν».

Ὁ Ἰησοῦς ἔτρεξε τότε νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς γονεῖς του, εἰς τοὺς λόγους δὲ τῆς μητρὸς του ἀπεκρίθη :

«Διατί μὲ ἐζητούσατε ; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι πρέπει νὰ μείνω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μου ;»

Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐνόησαν οἱ γονεῖς του, ἡ δὲ μήτηρ του ἐφύλαττε τοὺς λόγους εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἀφοῦ δ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὁ Ἰησοῦς ἔμενε πάντοτε πλησίον τῶν γονέων του. Ὑπήκουεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦτο πάντοτε μαζί του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

(Μαθ. Γ' 1-12)

Ὁ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ὅταν ἔγινε τριάκοντα ἐτῶν, ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν λοιπὸν ἤγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἦτο ὁ Ρωμαῖος Πόντιος Πιλάτος, ὁ Ἰωάννης ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔμενε καὶ ἐτρέφετο μὲ μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδας. Τὸ δὲ ἔνδυμά του ἦτο κατασκευασμένον ἀπὸ τρίχας καμήλου καὶ εἶχε ζώνην δερματίνην εἰς τὴν μέσῃν του.

Ἐκῆρτυτε τὴν μετάνοιαν καὶ ἔλεγε: «*Μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν*».

Δηλαδή: «*Μετανοήσατε ὅσοι εἰσθε ἀμαρτωλοί, διότι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*».

Ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μετενόουν εἰλικρινῶς, ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ὅταν ὅμως εἶδε μερικὸς Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους νὰ ἔρχωνται ἀπὸ περιέργειαν, τοὺς ἐπέπληξεν αὐστηρῶς. Τοὺς ὠνόμασε γεννηματα ἐχιδνῶν, δηλαδή πάρα πολὺ κακοὺς ἀνθρώπους.

Τοὺς συνέστησε νὰ θελήσουν πραγματικὰ νὰ μετανοήσουν, δηλαδή νὰ μεταβάλουν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των καὶ νὰ ἐκτελοῦν ἀγαθὰ ἔργα. Διότι ἄλλως δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποφύγουν τὴν θείαν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν.

Ἦρχοντο δὲ καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζον, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ ἀναμενόμενος **Μεσσίας**. Εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης ἔλεγεν:

«Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶπε: «*Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ετοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου*».

»Ἐγὼ μὲν σὰς βαπτίζω μὲ ὕδωρ εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος εἶναι πολὺ ἀνώτερός μου, τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κρατήσω τὰ ὑποδήματα. Αὐτὸς θὰ σὰς βαπτίσῃ μὲ Πνεῦμα Ἁγίον».

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ προετοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὠνομάσθη **Πρόδρομος**.

Ὦνομάσθη καὶ **Βαπτιστῆς** ἀπὸ τὸ κύριόν του ἔργον, ποὺ ἐβάπτιζε δηλαδὴ τοὺς μετανοοῦντας.

Καὶ τὸ μὲν βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο **βάπτισμα μετανοίας**, τὸ δὲ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ **βάπτισμα σωτηρίας**.

Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν μνήμην τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἑορτάζει τὴν 7 Ἰανουαρίου. Τότε ψάλλεται καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον. *Μνήμη δικαίου μετ' ἔγκωμιων σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε.*

Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον.

Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

2. Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(Ματθ. Γ' 13-17)

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἦλθε πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο τώρα καὶ αὐτὸς τριάκοντα ἐτῶν, διὰ νὰ βαπτισθῆ.

Καθὼς τὸν εἶδεν ὁ Ἰωάννης νὰ ἔρχεται, ἀμέσως τὸν ἀνεγνώρισεν, ὅτι εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καὶ εἶπεν :

« Ἴδου ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. »

Ἐζήτηε δὲ ὁ Ἰωάννης νὰ ἐμποδίση τὸν Χριστὸν καὶ ἔλεγεν :

« Ἐγὼ ἔγω χρεῖαν νὰ βαπτισθῶ ὑπὸ σοῦ καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς με ; »

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρχετο ὡς ἁμαρτωλὸς ποὺ μετανοεῖ, διὰ νὰ βαπτισθῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῆ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀπεκρίθη :

« Ἄφες τώρα διότι ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. »

Τότε ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦν.

Ἀφοῦ ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, ἐξηλθεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ποταμόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξαν οἱ Οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέβη ὡς περιστέρα καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὴν

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

κεφαλὴν τοῦ Ἰησοῦ. Συγχρόνως ἠκούσθη μία φωνή, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ ὁποία ἔλεγεν :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον μὲ χαρὰν μου ἀνέθεσα τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου».

Ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 6 Ἰανουαρίου.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ὀνομάζεται καὶ **Θεοφάνεια**, διότι κατὰ τὴν βάπτισιν ἐφάνη ὁ Θεός.

Λέγεται ἐπίσης καὶ ἑορτὴ τῶν **Φώτων**, ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν αὕτην, εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἔβαπτιζοντο, δηλαδὴ ἐφωτίζοντο πολλοὶ ἄνθρωποι.

Ψάλλεται δὲ κατ' αὕτην τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον. Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις· τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητὸν σὲ Υἱὸν ὀνομάζουσα.

Καὶ τὸ πνεῦμα, ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι.

3. Η ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

(Μάρκ. ΣΤ' 14-29).

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει τὸ κήρυγμα καὶ ἤλεγχε μὲ πολὺ αὐστηρὸν τρόπον τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποῦ δὲν μετενόουν. Ἰδίως ἤλεγχε τὸν Ἡρώδη Ἀντύπαν διὰ τὴν ἀνήθικον ζωὴν του.

Ὁ Ἡρώδης αὐτὸς συνέλαβε τότε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἐφυλάκισεν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἀπὸ τὴν φυλακὴν δὲν ἔπαυσε νὰ κατηγορῇ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴν γυναῖκά του. Διὰ τοῦτο αὕτη ἐσυμβούλευσε τὴν κόρην τῆς τῆν Σαλώμην, εἰς μίαν εὐκαιρίαν, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη νὰ θανατώσῃ τὸν Ἰωάννην.

Ὁ Ἡρώδης τότε διέταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου ἐπῆραν τὸ σῶμά του καὶ τὸ ἔθαψαν. Ἐπειτα ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου.

Τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν 29 Αὐγούστου. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα νηστείας.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς προφῆτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὅλων.

Ἀπολυτίκιον. *Μνήμη δικαίου μετ' ἔγκωμιων* σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε.

Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσει κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον.

Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἀδῆ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

4. Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

(Ματθ. Ι' 1-4)

Ὁ Ἰησοῦς γνωρίζομεν, ὅτι ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Τοῦτο τὸ ἐπέτυχε μὲ τὴν διδασκαλίαν του, μὲ τὰ θαύματά του, μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τέλος μὲ τὸν σταυρικὸν θάνατόν του.

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Χριστὸς ἦτο εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐδίδασκεν αὐτόν, ὅταν ὅμως θὰ ἔφευγεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ συνεχίσουν τὴν διδασκαλίαν του.

Διὰ τὸν σκοπὸν λοιπὸν αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε δώδεκα μαθητάς, τοὺς ὁποίους ὠνόμασεν Ἀποστόλους.

Τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων εἶναι τὰ ἑξῆς: Σίμων ὁ Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱοὶ τοῦ Ἰωῆ. Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου. Φίλιππος καὶ Ναθαναὴλ ἡ Βαρθολομαῖος. Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος. Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ Θαδδαῖος ἡ Λεβαῖος. Σίμων ὁ Κανανίτης ἡ Ζηλωτὴς καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν. Μόνον ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης κατήγετο ἀπὸ τὴν Καριώθ τῆς Ἰουδαίας καὶ δι' αὐτὸ ὠνομάθη Ἰσκαριώτης.

Αὐτοὶ οἱ δώδεκα ἔγιναν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ φανερῶς αὐτόν εἰς ὅλας τὰς διδασκαλίας του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς ἐπισήμους μαθητάς, ἦσαν καὶ ἄλλοι μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κρυφοί. Καὶ αὐτοὶ

ἦσαν πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου. Εἰς πολλὰς μάλιστα περιστάσεις, ἰδίως μετὰ τὴν σταύρωσιν αὐτοῦ, ἔδειξαν καὶ φανερά πλέον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὸν Χριστόν. Οὗτοι ἦσαν ὁ **Νικόδημος**, ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντας, ὁ **Ἰωσήφ**, βουλευτὴς ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν καὶ ἄρκετοὶ ἄλλοι, περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα.

Ἐπὶ τῶν ἐπίσης καὶ μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ πολλαὶ γυναῖκες, ἀπὸ τὰς ὁποίας μερικαὶ ἠκολούθουν τὸν Χριστόν. Αὐταὶ ἦσαν ἡ **Μαρία**, συγγενὴς τῆς Θεοτόκου, ἡ **Μαρία ἡ Μαγδαληνή**, ἡ **Σαλώμη**, ἡ **Μάρθα** καὶ ἡ **Μαρία**, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου καὶ ἄλλαι.

Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Σωτῆρος ἦσαν ἄλιεῖς.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τὴν 30 Ἰουνίου.

Ἀπολυτίκιον. *Οἱ τῶν ἀποστόλων πρωτόθρονοι καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων προσεβήσατε, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.*

Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος :

Εὐλογητὸς εἰ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφος τοὺς ἄλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγήνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

5. ΟΔΗΓΙΑΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

(Ματθ. 1' 5-42)

Ὁ Ἰησοῦς ἐξέλεξε τοιοῦτοτρόπως τοὺς δώδεκα μαθητὰς του, τοὺς ὁποίους προώρισε νὰ κηρύξουν τὴν διδασκαλίαν του εἰς τὸν κόσμον. Ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτα τοὺς ἔδωκε καὶ τὰς ἐξῆς ὁδηγίας :

«Νὰ διδάξετε πρῶτα τοὺς Ἰουδαίους καὶ κατόπιν τοὺς Σαμαρείτας καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς.

»Εἰς τὸ κήρυγμά σας νὰ λέγετε, ὅτι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

»Τοὺς ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύετε δωρεάν.

»Επίσης όλας τās ύπηρεσίας πρός τούς άνθρώπους θά τās παρέχετε δωρεάν.

»Δωρεάν έλάβετε, δωρεάν δότε.

»Νά μη έχετε επάνω σας χρήματα, ούτε σάκκον όδοιπορικόν, ούτε άλλα περιττά πράγματα. Διά τήν τροφήν σας θά φροντίσουν εκείνοι, τούς όποιους θά διδάσκετε.

»Νά πηγαίνετε εις τās οικίας εκείνων τών ανθρώπων. πού διακρίνονται διά τήν ευσέβειάν των και τήν άρετήν των.

»Όταν δέν σās δεχθούν και δέν ακούσουν τήν διδασκαλίαν σας, νά φύγετε από τήν οικίαν αυτήν και νά τινάζετε τήν σκόνην από τά ύποδήματά σας. Ή τιμωρία τών ανθρώπων αυτών θά εΐναι πολύ μεγάλη.

»Σās στέλλω ως πρόβατα μέσα εις λύκους. Δι' αυτό νά είσθε φρόνιμοι, άπλοϊ και προσεκτικοί.

»Οί άνθρωποι θά σās συλλάβουν, θά σās παραδώσουν εις τά δικαστήρια και θά σās μαστιγώσουν. Ήξ αίτίας μου θά σās σύρουν εμπρός εις βασιλείς και ήγεμόνας, διά νά έξηγήσετε τήν πίστιν σας.

»Θά πάθετε και σεΐς ό,τι θά πάθη και ό διδάσκαλός σας. Δέν πρέπει όμως νά φοβηθήτε, διότι εις τās δυσκόλους αυτάς περιστάσεις τό "Άγιον Πνεύμα θά σās φωτίση τί νά πήτε και τί νά κάμετε.

»Πρέπει νά γνωρίζετε, ότι όποιος πιστεύση εις τήν διδασκαλίαν σας και έκτελει όσα λέγετε, θά άνταμειφθῆ εις τήν μέλλουσαν ζωήν».

Και τέλος τούς λέγει :

«Όποιος δέχεται σās, εΐναι ως νά δέχεται έμέ και όποιος δέχεται έμέ, εΐναι ως νά δέχεται Ήκεΐνον, ό όποιος με απέστειλε.

»Διά τούτο σās λέγω, ότι όσοι θά σās δεχθούν, θά άνταμειφθούν. Ήκόμη και ένα ποτήρι νερό έάν σās δώσουν, θά λάβουν τήν άνταμοιβήν των».

6. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΚΔΙΩΚΕΙ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΑΟΝ

(Ίωάν. Β' 13-23)

Ότον έπλησίαζε τό Πάσχα, ό Ίησους ανέβη διά τήν εορτήν εις τά Ίεροσόλυμα.

Γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλον Ναὸν ἦσαν ἔμποροι, πού ἐπωλοῦσαν τὰ διάφορα ζῶα, τὰ προωρισμένα διὰ τὰς θυσίας.

Δύναται κανεῖς νὰ φαντασθῇ ποῖαν εἰκόνα παρουσίαζεν ἔτσι ὁ Ναός. Οἱ ἔμποροι νὰ διαλαλοῦν τὸ ἐμπόρευμά των καὶ νὰ φωνάζουν τοὺς ἀγοραστὰς. Οἱ ἀγορασταὶ ἐξ ἄλλου νὰ διαπραγματεύωνται τὴν ἀγορὰν τῶν ζῶων. Τὰ ζῶα ἐπίσης νὰ ἀφήνουν τὰς κραυγὰς των καὶ νὰ μολύνουν τὸν τόπον.

Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἔμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

Ἐπειτα οἱ διάφοροι ἄλλοι ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί, οἱ ὅποιοι ἔκαμνον τὴν ἀλλαγὴν τῶν διαφόρων νομισμάτων.

Ὅλα αὐτὰ ἐγέμιζαν τὸν Ναὸν ἀπὸ ἀσεβῆ θόρυβον καὶ ταραχὴν.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καθαρῖσῃ τὸν ἱερὸν Ναὸν ἀπὸ τὸ ἄσεμνον καὶ ἐλκεινὸν αὐτὸ θέαμα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλα-

βεν ένα μαστίγιον, ἤρχισε νά ἐκδιώκῃ τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν καὶ ἔλεγε μὲ ἀγανάκτησιν :

«Σηκώσατε αὐτὰ ἀπ' ἐδῶ : Ἐκάματε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, οἶκον ἐμπορίου!»

Αὐτοὶ ἐζητοῦσαν νά ἀντισταθοῦν καὶ ἔλεγον :

«Μὲ τί δικαίωμα κάμνεις αὐτό; Δώσε μας ἀπόδειξιν, ὅτι ἔχεις τὴν ἐξουσίαν αὐτήν».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

«Καταστρέψατε τὸν Ναὸν τοῦτον, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω».

Ἐκεῖνοι τότε εἶπον :

«Τεσσαράκοντα ἕξ ἔτη ἐχρειάσθησαν, διὰ νά κτισθῇ ὁ Ναός, καὶ σὺ λέγεις, ὅτι θὰ τὸν κτίσῃς εἰς τρεῖς ἡμέρας;»

Ὁ Σωτὴρ ὁμοῦς μὲ τοὺς λόγους του δὲν ἐννοοῦσε τὸν ναόν, ἀλλὰ τὸ σῶμά του, δηλαδὴ τὴν τριήμερον ταφήν του καὶ τὴν ἀνάστασίν του.

7. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

(Μάρκ Ι' 13-16)

Ἡ φήμη τοῦ Ἰησοῦ ἤρχισε νά διαδίδεται. Μίαν ἡμέραν, καθὼς διήρχετο ἓνα δρόμον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦλθον πολλαὶ γυναῖκες καὶ ἔφεραν τὰ τέκνα των νά τὰ εὐλογήσῃ.

Τοῦτο ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔκαμνε συχνά, διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁσάκις τὸν ἔβλεπον, ἐπήγαινον πλησίον του, διὰ νά τὰ εὐλογῇ.

Οἱ μαθηταί, ἐπειδὴ ἐνόμιζον, ὅτι τὰ παιδιά θὰ ἦσαν ἐνόχλησις διὰ τὸν Ἰησοῦν, τὰ ἠμπόδιζον καὶ ἔλεγον εἰς τὰς μητέρας των νά τὰ ἀπομακρύνουν.

Ὁ Ἰησοῦς καθὼς εἶδε τοῦτο, ἐστενοχωρήθη καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του :

«Ἀφήσατε τὰ παιδιά νά ἔρχωνται πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

»Καὶ σὰς λέγω, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά, θὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτήν».

Ἐπειτα ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παιδιῶν τὰς χεῖράς του καὶ τὰ ἠλόγησεν.

8. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ
(Λουκ. ΙΘ' 1-10)

Ὅσον ἡ φήμη τοῦ Ἰησοῦ διεδίδετο, τόσοσ ὁ λαὸς ἔτρεχε νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν, ὅπου ἐμάνθανεν, ὅτι εὕρισκετο.

Ὅταν κάποτε διήρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἱεριχώ, πλῆθος πολὺ εἶχε καταλάβει τὸν δρόμον. Ἐνας ἄνθρωπος μικροῦ ἀνα-

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία.

στήματος, ποὺ ὠνομάζετο Ζακχαῖος καὶ ἦτο ἀρχιτελώνης, δὲν κατώρθωνε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀνέβη εἰς ἓνα δένδρον.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε τὸν Ζακχαῖον ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον. Ἔστάθη λοιπὸν μίαν στιγμὴν καὶ τοῦ λέγει :

«Ζακχαῖε, κατέβα καὶ πῆγαινε εἰς τὸν οἶκον σου. Σήμερον θέλω νὰ μὲ φιλοξενήσῃς».

Ὁ Ζακχαῖος ἐχάρη πάρα πολύ, ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Κυρίου. Κατέβη λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἔσπευσε γρηγορα εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου.

Πολλοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς ἤκουσαν ταῦτα, ἤρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν. Ἔλεγον, ὅτι ἐπήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀρχιτελώνου, δηλαδὴ ἀνθρώπου μισητοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ. Διότι οἱ τελῶναι τότε ἐθεωροῦντο κλέπται καὶ καταπιεσταί.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπήντησεν εἰς τὰς κατηγορίας, ὅτι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν εἶχε, νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζακχαῖου, οὗτος γεμᾶτος συγκίνησιν τὸν προσεκύνησε καὶ εἶπεν :

— «Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, Κύριε, θὰ ἀλλάξω ζωὴν. Θὰ μοιράσω τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ θὰ ἱκανοποιήσω ὅποιονδήποτε ἔχω ἀδικήσει ἕως τώρα εἰς τὸ τετραπλάσιον».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

«Σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν εἰσῆλθεν ἡ σωτηρία».

9. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ. Ο ΕΝ ΚΑΝΑ ΓΑΜΟΣ

(Ἰωάν. Β' 1-11)

Εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ἡ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς Ναζαρέτ, ἐγένετο ἕνας γάμος. Εἰς τὸν γάμον αὐτὸν προσεκλήθησαν ὁ Ἰησοῦς, ἡ μήτηρ του καὶ οἱ μαθηταί του.

Ἀφοῦ ἐτελέσθη ὁ γάμος, οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ διασκεδάζουν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἶνος ἐσώθη, ἡ δὲ Θεοτόκος, ἡ ὁποία ἀντελήφθη αὐτό, τὸ εἶπεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Εἶπε δὲ τοῦτο ἡ Θεοτόκος εἰς τὸν Ἰησοῦν, διότι ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο μία εὐκαιρία, διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς τὴν θείαν δύναμιν του ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς τῆς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα, διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐκτελῆ θαύματα.

Ἡ Θεοτόκος, ἡ ὁποία φαίνεται ἦτο συγγενῆς τοῦ γαμβροῦ, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐκτελέσουν ὅποιανδήποτε διαταγὴν τοὺς ἔδιδεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἐκεῖ ἦσαν ἕξ λίθιναι ὑδρίαί. Αὗται ἐχρησίμευον, διὰ νὰ

Τὸ θαῦμα εἰς Κανᾶ.

πλύνουν τὰς χεῖράς των οἱ προσκεκλημένοι πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητόν, ὅπως ἐσυνήθιζον οἱ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ λάβουν τὰς ἕξ ὑδρίας καὶ νὰ τὰς γεμίσουν μὲ ὕδωρ. Ἀφοῦ δὲ οὗτοι ἐξετέλεσαν τὴν παραγγελίαν του, ὁ Ἰησοῦς τὰς ἠλόγησε καὶ παρήγγειλε νὰ τὰς δώσουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐμοίραζε τὸν οἶνον. Αὐτὸς

τότε εΐδεν, ὅτι ἀντὶ ὕδατος περιεΐχον οἶνον, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασε καὶ εὐρήκεν ἐξαίρετον.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν γαμβρὸν καὶ τοῦ λέγει :

«Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν συνήθως πρῶτα τὸν καλὸν οἶνον καὶ ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πίοῦν πολὺ, τότε προσφέρουν καὶ τὸν κατώτερον. Σὺ ὅμως ἔκαμες τὸ ἀντίθετον, ἐκράτησες εἰς τὸ τέλος τὸν καλὸν οἶνον».

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὁ καλὸς οἶνος καὶ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Τέλος ἐγένετο εἰς ὄλους γνωστὸν τὸ θαῦμα τοῦ Σωτῆρος. Ὅλοι δὲ ἐθαύμασαν καὶ ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν δι' αὐτὸ καὶ νὰ λέγουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον θαῦμα ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.

10. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ
(Ματθ. Η' 23-27)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εἰσηλθε μὲ τοὺς μαθητὰς του εἰς ἓνα πλοῖον, διὰ νὰ περάσῃ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην

Καθὼς ἔπλεον, ἐσηκώθη μεγάλη τρικυμία. Τὰ κύματα ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε ἐσκέπαζαν τὸ πλοῖον. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος εἶδον, ὅτι ἐκινδύνευον καὶ ἐφοβήθησαν. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξυπνήσουν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο. Ἦλθον λοιπὸν, τὸν ἐξύπνησαν καὶ τοῦ λέγουν :

«Κύριε, σῶσε μας, χανόμεθα!»

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει :

«Διατί εἴσθε τόσον δειλοὶ ; ἡ πίστις σας εἶναι μικρά».

Ἐσηκώθη ἔπειτα καὶ ἐπετίμησε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως ἔπαυσαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἐγένετο γαλήνη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται τοῦ πλοίου, καθὼς εἶδον τὰ παράδοξα αὐτὰ πράγματα, ἐθαύμασαν καὶ εἶπον μεταξύ των :

«Πόσον σπουδαῖος θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς του!»

11. ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΧΟΡΤΑΙΝΟΥΝ ΜΕ ΠΕΝΤΕ ΑΡΤΟΥΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΙΧΘΥΣ

(Ματθ. ΙΔ' 14-21)

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν παραλίαν τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος. Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν ἐκεῖ με πλοῖον. Ὁ λαὸς ὅμως τὸν ἠκολούθησε διὰ ξηρᾶς. Εὐρέθησαν δὲ πάλιν συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἔρημον.

Ὁ Ἰησοῦς ὅταν εἶδε τὸ μεγάλο αὐτὸ πλῆθος, ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχον φέρει.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, ἦλθον οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ λέγουν εἰς αὐτόν :

«Διδάσκαλε, ἐνύκτωσε καὶ ἐδῶ ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ τροφαὶ δὲν ὑπάρχουν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀφήσετε τὰ πλήθη νὰ φύγουν καὶ νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ πλησιέστερα χωρία, διὰ νὰ προμηθευθοῦν τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπεκρίθη εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπε :

«Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγῃ ὁ λαός. Δώσατε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια ἔχετε».

Οἱ μαθηταὶ τότε εἶπον :

«Διδάσκαλε, μόνον πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθὺς ἔχομεν».

«Φέρετε αὐτὰ ἐδῶ», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε τὰ πλήθη νὰ καθίσουν εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐπειτα ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠϋλόγησε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθὺς. Κατόπιν τοὺς ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ παρήγγειλε νὰ ἀρχίσουν νὰ τοὺς μοιράζουσαν εἰς τὸ πλῆθος.

Αὐτὸ ἐγένε. Τότε ἔφαγαν ὄλοι καὶ ἐχόρτασαν.

Ἐπειτα οἱ μαθηταὶ ἐσήκωσαν τὰ περισσεύματα καὶ ἐγένεσαν δώδεκα κοφίνια. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.

Ὁ λαός, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀληθινὰ ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν προφητῶν Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου.

12. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

(Ματθ. ΙΔ' 22-34)

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ πλεύσουν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Αὐτὸς θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ὀλίγον ἀκόμη, διὰ νὰ περιμένῃ νὰ φύγουν τὰ πλήθη.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ λαὸς ἀνεχώρησεν, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη μόνος του εἰς τὸν λόφον, διὰ νὰ προσευχηθῆ. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ προσεύχεται, μέχρις ὅτου ἐνύκτωσε.

Τὴν νύκτα αὐτοὶ ποὺ ἐταξίδευαν μὲ τὸ πλοῖον κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν, διότι εἶχε σηκωθῆ ἀντίθετος ἄνεμος. Ἐβασανίζοντο λοιπὸν καὶ ἐπάλαιον μὲ τὴν τρικυμίαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Κατὰ τὴν τρίτην δὲ ὥραν τῆς νυκτὸς Ἰδοὺ ἐφάνη ὁ Σωτὴρ νὰ περιπατῆ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτούς.

Καθὼς εἶδον οἱ μαθηταὶ αὐτὸν νὰ βαδίζῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, κατετρόμαξαν καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λέγουν :

«Φάντασμα εἶναι!»

Ὁ Ἰησοῦς ὁμοῦς ὠμίλησε καὶ λέγει πρὸς αὐτούς.

«Λάβετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε!»

Τότε ὁ Πέτρος ἐφώνησε :

Κύριε, ἐάν εἶσαι σύ, πρόσταξέ με νὰ περιπατήσω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ νὰ ἔλθω πρὸς σέ.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε :

«Ἐλα!»

Τότε ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῆς Θαλάσσης καὶ νὰ πηγαίνει πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καθὼς ὁμοῦς εἶδεν ὅτι ἦτο δυνατὸς ὁ ἄνεμος, ἐφοβήθη καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ βυθίζεται.

Τότε ἐκάλεσε τὸν Ἰησοῦν εἰς βοήθειαν καὶ ἐφώνησε :

«Κύριε, σῶσε με!»

Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χεῖρ του καὶ τοῦ λέγει :

«Ὁλιγόπιστε, διατί ἐδίστασες;»

Ἐπειτα εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὁ ἄνεμος ἤσυχασε.

Ἦλθον τότε οἱ μαθηταὶ του καὶ τὸν προσεκύνησαν καὶ εἶπον :
 «Ἀληθῶς, εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

13. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΗΡΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΣΥΚΗΝ ΜΕ ἘΝΑ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ
 (Ματθ. ΚΑ' 19-22)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς διήρχετο κάποτε ἓνα δρόμον, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπείνασε. Τότε εἶδε μίαν συκὴν καὶ ἐπλησίασεν αὐτήν, μήπως εὔρη καρπούς, διὰ νὰ φάγῃ. Ἀλλὰ τὸ δένδρον δὲν εἶχε παρὰ μόνον φύλλα.

Τότε εἶπε πρὸς τὴν συκὴν ὁ Ἰησοῦς :

«Νὰ μὴν κάμῃς πλέον καρπὸν ποτέ!»

Καὶ ἀμέσως ἡ συκὴ ἐξηράνθη.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐθαύμασαν καὶ ἔλεγον :

«Πῶς ἐξηράνθη ἡ συκὴ εἰς τὴν στιγμὴν!»

Ὁ Ἰησοῦς τότε λέγει πρὸς αὐτούς :

«Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε πίστιν χωρὶς κανένα δισταγμὸν. Τότε ὄχι μόνον ἓνα τοιοῦτον θαῦμα θὰ δύνασθε νὰ κάμετε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ ἂν εἶπητε «σῆκω καὶ πέσε εἰς τὴν θάλασσαν», θὰ γίνῃ. Καὶ ὅ,τιδήποτε ζητήσετε μετὰ τὴν προσευχὴν καὶ μετὰ τὴν πίστιν, θὰ τὸ λάβετε».

14. ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΜΝΟΥΝ ΠΛΟΥΣΙΟΝ ΨΑΡΕΥΜΑ
 (Ἰωάν. ΚΑ' 1-8)

Μίαν ἡμέραν εἶχε συγκεντρωθῆ πολὺς λαὸς εἰς τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶδε δύο ἀλιευτικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα εἶχον σῦρει οἱ ἀλιεῖς ἔξω εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐδιόρθωνον τὰ δίκτυα των. Ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς τὸ ἓνα καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸ ρίψουν πάλιν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸν λαόν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διδασκαλίαν του, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα, ποῦ ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου :

«Φέρετε τὸ πλοῖον εἰς τὰ βαθιὰ καὶ ρίψετε τὰ δίκτυα, διὰ νὰ ψαρεύσετε».

Ὁ Σίμων εἶπε τότε εἰς τὸν Ἰησοῦν :

«Διδάσκαλε, ὄλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν καὶ δὲν κατωρ-

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας.

θώσαμε νὰ πιάσωμε τίποτε. Θὰ ρίψωμεν ὁμως πάλιν τὸ δίκτυον».
 Ἔρριψε λοιπὸν ὁ Σίμων τὸ δίκτυον καὶ ἐγέμισε τόσον πολὺ ἀπὸ ψάρια, ὥστε ἐσχίζετο. Ἔκαμε τότε σημεῖον εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ ἄλλου πλοίου, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ἦλθον λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι. Τὰ πλοῖα ἐγέμισαν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὰ ψάρια, τόσον, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐβυθίζοντο. Μεγάλος θαυμασμὸς καὶ ἀπορία κατέλαβεν ὅλους διὰ τὸ θαῦμα.

Ὅμοιον θαῦμα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἐφανερώθη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν του εἰς τοὺς μαθητὰς του.

Ἦσαν τότε εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὁ Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Ναθαναήλ, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ἄλλοι δύο μαθηταί.

Ἔσηκώθη τότε ὁ Πέτρος καὶ λέγει εἰς τοὺς ἄλλους :
 «Πηγαίνω νὰ ψαρεύσω».

Ἔσηκώθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ λέγουν :
 «Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς μαζί σου».

Εἰσηλθον λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ ἀλιευτικὸν πλοιᾶριον καὶ ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἔρριψαν τὰ δίκτυα. Ἐκοπίασαν ὅμως ὀλόκληρον τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ πιάσουν οὔτε ἓν.

Εἶχε πλέον γίνει πρωΐ, ὅταν ἐστάθη εἰς τὴν παραλίαν ὁ Ἰησοῦς. Οἱ μαθηταὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν.

Λέγει τότε εἰς αὐτούς :

«Παιδιά, μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγιον ;»

Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν.

«Ὅχι !»

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς λέγει :

«Ρίψατε τὸ δίκτυον εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοίου καὶ θὰ εὔρετε».

Ἐκεῖνοι ἔρριψαν τὸ δίκτυον καὶ πραγματικῶς ἔπιασαν τόσον πλῆθος ἀπὸ ψάρια, ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σύρουν πλέον τὸ δίκτυον.

Τότε ὁ Ἰωάννης λέγει πρὸς τὸν Πέτρον :

«Ὁ Κύριος εἶναι !»

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ κολυμβήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ γρήγορα εἰς τὸν Ἰησοῦν, οἱ δὲ ἄλλοι ἤλθον μετὰ τὸ πλοιάριον.

Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ.

15. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΥΤΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Ἰωάν. Ε' 1-17)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστάθη εἰς τὴν κολυμβήθραν Βηθεσδα, ἡ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὦνομάζετο δὲ προβατικὴ ἡ πύλη αὕτη, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆν ἔφερον τὰ πρόβατα εἰς τὴν πόλιν.

Γύρω ἀπὸ τὴν Κολυμβήθραν αὐτὴν ἦσαν πέντε στοαί, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦσαν διάφοροι ἀσθενεῖς.

Αὐτοὶ ἐπερίμενον ἐκεῖ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ.

Τότε ὁ πρῶτος, πού εἰσῆρχετο μέσα εἰς αὐτό, ἐθεραπεύετο, ἀπὸ οἰανδήποτε ἀσθένειαν καὶ ἂν ἔπασχεν.

Ὁ Σωτὴρ εἶδε μεταξὺ τῶν ἀρρώστων καὶ ἕνα παράλυτον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιεφέρθη καὶ ἔμαθεν, ὅτι τριάκοντα ὀλόκληρα ἔτη κατέκειτο ἐκεῖ. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκετο ἄνθρωπος νὰ σηκώσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸ ὕδωρ, μόλις ἐκινούσεν αὐτὸ ὁ ἄγγελος.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασε τοῦ λέγει :

«Θέλεις νὰ θεραπευθῆς ;»

Ἐκεῖνος ὁ δυστυχῆς ἀπήντησεν :

«ὦ, Κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος μου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος, διὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ὕδωρ τὴν στιγμήν πού ὁ ἄγγελος τὸ κινεῖ. Μόλις ἐτοιμασθῶ ἐγώ, ἄλλοι προλαμβάνουν καὶ εἰσέρχονται πρὶν ἀπ' ἐμέ».

Τότε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἐκοίταξε τὸν ἀσθενῆ καὶ τοῦ λέγει :

«Σήκω, πάρε τὸν κράββατόν σου καὶ πήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν σου!»

Ἀμέσως μετὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ παράλυτος ἐσηκώθη, ἐφορτώθη τὸ κρεβάτι του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν οἰκίαν του, γεμάτος κατάπληξιν καὶ χαράν.

Ἡ ἡμέρα αὕτῃ ἦτο Σάββατον καὶ κάθε ἐργασία τὸ Σάββατον ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

Καθὼς λοιπὸν εἶδον αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ διέρχεται τοὺς δρόμους καὶ νὰ φέρῃ εἰς τοὺς ὤμους του τὸ κρεβάτι του, τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν ἐπέπληττον. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε διαταγὴν νὰ κάμῃ αὐτὸ ἀπὸ τὸν προφήτην, πού τὸν εἶχε θεραπεύσει.

«Ποῖος εἶναι αὐτός ; τὸν ἠρώτων οἱ Ἰουδαῖοι με ἀγανάκτησιν. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώριζε.

Βραδύτερον, ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, τοῦ λέγει :

«Ἰδοῦ, τώρα ἐγίνεσαι καλά. Πρόσεχε εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἁμαρτάνῃς».

Τότε άνεγνώρισε τόν 'Ιησοῦν καί ἔλεγεν, εἰς ὄσους ἔβλεπεν, ὅτι ὁ 'Ιησοῦς τόν ἑθεράπευσε.

Οἱ δὲ 'Ιουδαῖοι ὅταν τὸ ἔμαθαν, ἤρχισαν νὰ κατακρίνουν τόν 'Ιησοῦν, ὅτι ἑθεράπευσε ἡμέραν Σάββατον. Ἐπειδὴ δὲ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν φονεύσουν, ἠναγκάσθη ὁ 'Ιησοῦς νὰ φύγη εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

16. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΥΤΟΝ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

(Ματθ. Θ' 1-8)

'Ο 'Ιησοῦς ἑθεράπευσε ἄλλον παραλυτικόν μίαν ἡμέραν ὡς ἑξῆς :

'Εδίδασκε μέσα εἰς μίαν οἰκίαν εἰς τὴν πόλιν Καπερναοῦμ. Ἡ οἰκία ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον καθὼς καὶ τὸ προαύλιον, διότι τόσον εἶχε διαδοθῆ ἡ φήμη τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μόλις ἐμάνθανον, ὅτι εὐρίσκετο εἰς κάποιον μέρος, ἀμέσως ἔσπευδεν ὁ λαός, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν.

'Ενῶ δὲ ἐδίδασκεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ἔφθασαν τέσσαρες ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐκράτου ἓνα παραλυτικόν. Οὔτοι ἔνεκα τοῦ συνωστισμοῦ, δὲν κατῶρθωναν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀνέβηκαν τότε ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, ἤνοιξαν ἓνα μέρος εἰς αὐτὴν καὶ κατεβίβασαν τὸν παράλυτον μὲ σχοινία.

'Ο 'Ιησοῦς, ὅταν εἶδε τὴν μεγάλην πίστιν τοῦ παραλύτου καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐβάσταζον, εἶπεν εἰς τὸν ἀσθενῆ :

«Θάρρος τέκνον μου, ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι σου!»

Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἦσαν καὶ μερικοὶ Γραμματεῖς, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠνείχοντο τὸν 'Ιησοῦν καὶ ἐζήτησαν ἀφορμὴν νὰ τὸν καταδιώξουν. Καθὼς λοιπὸν ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ 'Ιησοῦ πρὸς τὸν παραλυτικόν, ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἐναντίον του.

'Ο Χριστὸς τότε τοὺς λέγει :

«Διατί σκέπτεσθε πονηρὰ ἐναντίον μου ; τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ εἶπω εἰς τὸν ἄρρωστον, ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι σου ἢ σήκω καὶ περιπάτει ; Διὰ νὰ γνωρίσετε ὁμῶς, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, λέγει πρὸς τὸν ἄρρωστον : Σήκω καὶ πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου».

Εὐθύς ὁ παραλυτικὸς λατρεύθη, ἐσηκώθη, ἔλαβε τὴν κλίνην του καὶ ἐξῆλθε διὰ μέσου τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον ἐθαύμαζε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

17. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΟΥΣ

(Λουκ. ΙΖ' 11 - 19)

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ὅπως καὶ σήμερον, ὅσοι ἄνθρωποι ἔπασχον ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον λέπραν δὲν ἐπετρέπετο νὰ πλησιάζουν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι ἡ νόσος αὐτὴ εἶναι πολὺ μεταδοτικὴ. Ἔμενον λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὰς πόλεις ἀπομονωμένοι.

Δέκα τοιοῦτοι δυστυχεῖς ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἀσθενείας. Ὅταν λοιπὸν ἐπληροφορήθησαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ ἀπὸ ἓνα χωρίον, ὅπου εἶχε καταλύσει, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦλθον καὶ ἐπερίμενον πλησίον τοῦ δρόμου πότε θὰ περάσῃ.

Πράγματι ὁ Ἰησοῦς ἐφάνη μετ' ὀλίγον νὰ ἔρχεται, τὸν ἠκολούθουν δὲ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἄλλοι.

Ἦρχισαν τότε οἱ λεπροὶ νὰ ζητοῦν τὴν εὐσπλαχνίαν του καὶ ἐφώναζον διαρκῶς :

«Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησόν μας!»

Ὁ Σωτὴρ εἶδεν αὐτοὺς, τοὺς ἐλυπήθη καὶ τοὺς ἐθεράπευσεν. Εἶπε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ μεταβοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνοι τὴν θεραπείαν καὶ νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδειαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ λεπροὶ ἐπήγαν εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἔλαβον παρ' αὐτῶν τὴν ἄδειαν νὰ συναναστρέφονται ἐλεύθερα τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι ἐθεραπεύθησαν.

Ἀπὸ τοὺς θεραπευθέντας ὅμως λεπροὺς μόνον ἓνας ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν ἠύχαριστήσε. Ἦτο δὲ αὐτὸς Σαμαρείτης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν :

«Δὲν ἐθεραπεύθητε δέκα : ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα ;»

Καὶ ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητάς του, εἶπε :

«Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν νὰ δοξάσουν τὸν Θεόν καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ μόνον αὐτὸς ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης ;»

Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν λεπρὸν, ποῦ ἔθεραπεύθη :
 «Σήκω καὶ πήγαινε ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε».

18. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΤΥΦΛΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ
 (Λουκ. ΙΗ' 36 - 43)

Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του διήρχετο ἓνα δρόμον πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς, ἤκούσθη μία φωνή :

«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με!»

Ἦτο ἓνας τυφλός, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἤκουσε τὸν θόρυβον, ποῦ ἐγένετο ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἠρώτησε τί συνέβαινε. Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι ἤρχετο ὁ Ἰησοῦς, ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὸν καλῆ καὶ νὰ ζητῆ τὴν βοήθειάν του.

Ὅσοι εὐρίσκοντο πλησίον του, προσεπάθουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἀλλ' ἐκεῖνος περισσότερο ἐκραύγαζε.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν κραυγὴν του, ἐστράφη, ἐπλησίασε τὸν τυφλὸν καὶ τὸν ἠρώτησε :

«Διατί με καλεῖς;»

Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησε :

«Κύριε, θέλω νὰ ἀναβλέψω».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν :

«Ἀνάβλεψε, τέκνον μου! Ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε».

Ὁ τυφλὸς τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀνέκτησε τὸ φῶς του καὶ ἤρχισε ν' ἀκολουθῆ τὸν Κύριον καὶ νὰ τὸν δοξάζῃ μαζὶ μὲ ὅλον τὸν λαόν, διότι ἐπίστευσεν, ὅτι ἀληθῶς οὗτος εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Καπερναοῦμ ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε καὶ ἄλλας θεραπειάς. Ἐθεράπευσεν ἓνα τυφλὸν καὶ ἓνα κωφόν.

Διαρκῶς δὲ μετέβαινεν ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἔθεράπευε τοὺς πάσχοντας.

19. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΤΥΦΛΟΝ
 (Ἰωάν. Θ' 1 - 41)

Καθὼς ἐξήρχετο μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν Ναὸν ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πλησίον εἰς τὴν πύλην ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἦτο τυφλὸς ἐκ γενετῆς.

Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἠρώτησαν αὐτόν :

«Διδάσκαλε, ποῖος ἡμάρτησεν, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, διὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός;»

ἽΟ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

«Οὔτε αὐτὸς ἡμάρτησεν, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλ' ἐγεννήθη τυφλός διὰ νὰ φανερωθοῦν δι' αὐτοῦ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ».

Καὶ ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ἔπτυσεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἔκαμε πηλόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

Λέγει τότε εἰς αὐτόν :

«Πήγαινε τώρα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ νὰ νιφθῆς;»

Ἐκεῖνος ἐπῆγε καὶ μόλις ἐνίφθη, ἔβλεπε.

Ἐπέστρεψε δὲ γεμάτος χαρὰν καὶ ἔδοξολόγει τὸν Θεόν.

ἽΟσοι ἐγνώριζον τὸν τυφλόν, ὅταν εἶδον αὐτόν νὰ βλέπῃ, ἠπόρουν καὶ ἠρώτων ὁ ἓνας τὸν ἄλλον :

«Δὲν εἶναι αὐτός, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, ὁ ὁποῖος ἐζήτη ἐλεημοσύνην εἰς τὰς ὁδοὺς;»

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι ἦτο αὐτὸς πράγματι, ἄλλοι δὲ ὅτι δὲν ἦτο, ἀλλ' ὠμοίαζε πρὸς ἐκεῖνον. Ὁ ἴδιος ὁμῶς ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ τυφλός, ποῦ ἐθεραπεύθη.

ἽΟταν δὲ ἠρώτων αὐτόν πῶς ἐθεραπεύθη, διηγεῖτο πῶς ὁ Ἰησοῦς ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του μὲ πηλόν καὶ ἔπειτα τὸν διέταξε νὰ μεταβῆ καὶ νὰ νιφθῆ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ. Οὗτος τὸ ἔκαμε καὶ ἐθεραπεύθη.

Τότε ὠδήγησαν αὐτόν εἰς τοὺς Φαρισαίους, εἰς τοὺς ὁποίους διηγῆθησαν τὴν θεραπείαν τοῦ τυφλοῦ.

ἽΕπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐπίστευον, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἄλλοτε τυφλός, διὰ τοῦτο ἠρώτησαν τὸν ἴδιον νὰ τοὺς εἴπῃ πῶς ἐθεραπεύθη.

Αὐτὸς ἀπήντησεν :

«ἽΕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ἰησοῦς, ἔκαμε πηλόν, μοῦ ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μοῦ εἶπε» :

«Πήγαινε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ, νὰ νιφθῆς! ἽΕπῆγα λοιπόν, ἐνίφθη καὶ τώρα βλέπω».

Οἱ Φαρισαῖοι ὁμῶς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ἤρχισαν νὰ τὸν κατακρίνουν, ὅτι εἰργάσθη ἡμέραν Σάββατον,

διότι ἦτο πράγματι Σάββατον ἡ ἡμέρα ποῦ ἔθεραπεύθη ὁ τυφλός,
Καὶ ἔλεγον :

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀμαρτωλός, διότι δὲν τηρεῖ τὸ
Σάββατον».

Ἄλλοι ὁμως ἔλεγον :

«Ἄφου εἶναι ἀμαρτωλός πῶς κάμνει θαύματα ;»

Τότε ἠρώτησαν τὸν τυφλόν :

«Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ ;»

Ὁ τυφλός ἀπήντησε :

«Εἶναι προφήτης !»

Τότε ἐκάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἠρώτησαν :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱός σας, διὰ τὸν ὅποιον λέγετε, ὅτι ἐγεν-
νήθη τυφλός· πῶς τώρα βλέπει ;»

Οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ ἀπεκρίθησαν :

«Γνωρίζομεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱός μας καὶ ὅτι ἐγεννήθη
τυφλός· πῶς τώρα βλέπει δὲν γνωρίζομεν. Ἐὰν θέλετε ὁμως νὰ
μάθετε περισσότερα, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον, διότι ἔχει μεγάλην
ἡλικίαν καὶ γνωρίζει πῶς ἔθεραπεύθη καὶ ποῖος τὸν ἐθερά-
πευσεν».

Εἶπον αὐτὰ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς
Φαρισαίους.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐφώνησαν καὶ πάλιν τὸν τυφλόν καὶ τοῦ
εἶπον :

«Νὰ δοξάσης τὸν Θεὸν ποῦ σὲ ἐθεράπευσε, καὶ ὄχι τὸν
Ἰησοῦν, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλός, ἐπειδὴ δὲν
φυλάττει τὸ Σάββατον».

Τότε ὁ τυφλός ἀπεκρίθη :

«Ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι ἀμαρτωλός, δὲν γνωρίζω· ἓνα πρᾶγμα
γνωρίζω, ὅτι ἐνῶ προηγουμένως δὲν ἔβλεπα, τώρα βλέπω».

Καὶ προσέθεσε :

Διατὶ τόσον πολὺ μὲ ἐρωτᾶτε ; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε
μαθηταὶ του ;»

Τότε οἱ Φαρισαῖοι ἀπήντησαν μὲ ἀγανάκτησιν καὶ θυμόν :

«Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωϋσέως· ἐνῶ περὶ τῆς κα-
ταγωγῆς τοῦ ἀμαρτωλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου δὲν γνωρίζομεν
τίποτε».

Τότε ὁ ἄλλοτε τυφλὸς ἀπεκρίθη :

« Ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς εὐσεβεῖς καὶ δικαίους ἀκούει ».

Οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν πολὺ ἐναντίον τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν :

« Σὺ, ἓνας ἄνθρωπος ἀμαρτωλός, θέλεις νὰ μᾶς διδάξης ; »

Ἐξεδίωξαν δὲ τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὸν Ναόν.

Ἀργότερον συνήντησεν ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸν ποῦ ἐθεράπευσε καὶ τὸν ἠρώτησε :

« Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ; »

Ἐκεῖνος εἶπε :

« Ποῖος εἶναι Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν ; »

« Αὐτὸς ποῦ ὁμιλεῖ μαζί σου εἶναι ».

Ὁ τυφλὸς ἀμέσως προσεκύνησεν τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπε :

« Πιστεύω, Κύριε ».

20. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ (Ματθ. Η' 5-13)

Μίαν ἡμέραν, ποῦ εὕρισκετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ, παρουσιάσθη εἰς αὐτόν ἓνας ἐκατόνταρχος, δηλαδὴ ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Οὗτος παρεκάλεσε τὸν Ἰησοῦν διὰ τὸν ὑπρέτην του, ὁ ὅποιος, καθὼς ἔλεγεν, ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του παράλυτος καὶ ἐβασανίζετο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀξιωματικόν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ θεραπεύσῃ τὸν δοῦλον του.

« Κύριε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἄξιος, διὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἄλλ' ὅπως ἐγώ, μόλις δώσω μίαν διαταγὴν, αὕτη ἐκτελεῖται ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μου, ἔτσι καὶ σὺ δύνασαι ἓνα λόγον νὰ εἴπῃς καὶ ὁ ὑπρέτης μου θὰ θεραπευθῇ ἀμέσως ».

Καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καὶ λέγει :

« Τοιαύτην πίστιν δὲν εὕρηκα οὔτε μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. Λοιπόν, θὰ πιστεύσουν εἰς ἐμὲ πολλοὶ ἀπὸ ἄλλα ἔθνη καὶ θὰ σωθοῦν, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ μείνουν ἔξω τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ».

Ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν Ρωμαῖον ἀξιωματικόν καὶ τοῦ λέγει :

« Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου ».

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἑκατοντάρχου ἐθεραπεύθη.

21. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ

(Ματθ. Η' 28-33)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς μαθητὰς του διέπλευσαν τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν.

Καθὼς διήρχοντο ἓνα δρόμον, ἐβγήκαν ἐμπρὸς των δύο δαιμονιζόμενοι. Αὐτοὶ ἔμενον μέσα εἰς τὰ μνήματα καὶ ἦσαν τόσον ἄγριοι, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ περναῖ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

Ἄφου λοιπὸν αὐτοὶ ἐβγήκαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἀγριεμένοι καὶ νὰ λέγουν :

«Τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ἐδῶ, διὰ νὰ μᾶς βασανίσῃς;»

Ἔτυχε τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ εὑρίσκεται ὀλίγον μακρύτερον μία ἀγέλη ἀπὸ χοίρους, οἱ ὅποιοι ἔβοσκον. Ἐφώναζον λοιπὸν οἱ δαίμονες μετὰ τὸ στόμα τῶν δυστυχῶν δαιμονιζομένων καὶ παρεκάλουν τὸν Ἰησοῦν :

«Ἐὰν μᾶς βγάλῃς, δώσε μας τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν εἰς τὰ δαιμόνια τὴν ἄδειαν καὶ τοὺς εἶπε :

«Πηγαίνετε».

Ἐξῆλθον λοιπὸν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Μόλις ἔγινεν αὐτό, ὄλοι οἱ χοῖροι ὠρμησαν εἰς τὸν κρημνόν, ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπεσαν καὶ ἐπνίγησαν.

Οἱ χοιροβοσκοὶ ἔφυγαν καὶ ἀφου ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν διηγῆθησαν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς ὅλους.

22. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΝ ΚΩΦΟΝ

(Ματθ. Θ' 32-34)

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν ἓνα δαιμονιζόμενον, ὁ ὅποιος ἦτο κωφάλαλος. Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσε τὸν δυστυχῆ αὐτόν.

Ὁ κωφάλαλος μόλις ἐθεραπεύθη, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ.

Ὁ κόσμος ποὺ παρηκολούθησε τὴν θεραπείαν, ἐθαύμαζε καὶ ἔλεγε :

«Ποτὲ δὲν ἔγινε παρόμοιον θαῦμα εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας!»
Οἱ Φαρισαῖοι, ὅμως, οἱ ὅποιοι ἐμίσουν τὸν Ἰησοῦν, ἔλεγον:
«Ὑπηρετεῖ τὸν ἀρχηγὸν τῶν δαιμόνων καὶ δι' αὐτοῦ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τότε εἶπε :

«Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Σατανᾶς νὰ ἐκβάλῃ τὸν Σατανᾶν; ἂν μία βασιλεία διαιρεθῇ, δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ σταθῇ. Καὶ εἰς μίαν οἰκογένειαν, ἂν μπῆ διχόνοια, θὰ διαλυθῇ. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀρπάσῃ τὰ πράγματα ἐνὸς δυνατοῦ, ἂν πρῶτα δὲν συλλάβῃ καὶ δέσῃ τὸν δυνατόν».

23. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ
(Ματθ. ΙΕ' 21 - 28)

Μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἶχε πλησιάσει εἰς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος. Ἐνῶ λοιπὸν εὐρίσκετο ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητάς του, μία γυνὴ Χανααῖα, ποὺ ἦρχετο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, παρουσιάσθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ :

«Ἐλέησόν με, Κύριε, Ὡς τοῦ Δαβὶδ! Ἡ κόρη μου ἔχει κακὸ δαιμόνιον καὶ ὑποφέρει».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν πίστιν αὐτῆς τῆς ξένης γυναικὸς εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν τῆς ἀπεκρίθη τίποτε.

Ἐκείνη τότε ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἐπιμένῃ.

Ἐπῆγε δὲ εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐζήτηε ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τὴν βοηθήσουν καὶ νὰ παρακαλέσουν καὶ αὐτοὶ τὸν Χριστόν.

Τότε οἱ μαθηταὶ ἐπλησίασαν καὶ εἶπον εἰς τὸν Ἰησοῦν :

«Κύριε, κάμε κάτι δι' αὐτήν, διότι ἔρχεται καὶ φωνάζει εἰς ἡμᾶς».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπε:
«Δὲν ἀπεστάλην, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλῆτας».

Ἡ γυναῖκα ὅμως ἤλθε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του, εἶπε πάλιν :

«Κύριε, βοήθησέ με!»

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

«Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ρίψη κανεὶς τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του εἰς τοὺς σκύλους».

Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη :

«Ναί, Κύριε. Τρώγουν ὅμως καὶ οἱ σκύλοι τὰ ψιχία, ποὺ πῖπτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κυριῶν των».

Τότε πλέον ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτὴν :

«᾿Ω γυναῖκα, ἡ πίστις ποὺ ἔχεις εἶναι μεγάλη. Ἄς ἐκπληρωθῇ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σου!»

Καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐθεραπεύθη ἡ κόρη τῆς.

24. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟΝ ΝΕΟΝ

(Ματθ. 12' 14-21)

Μίαν ἡμέραν, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄχλου, ἐπλησίασεν αὐτὸν ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκάλει μὲ δάκρυα νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱὸν του, ποὺ ἔπασχεν ἀπὸ σεληνιασμόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του καὶ τοῦ λέγει:

«Κύριε, ἐλέησε τὸν υἱὸν μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολὺ. Ὅταν τὸν καταλαμβάνει ἡ ἀσθένεια, γίνεται ἀνάσθητος, σπασμοὶ τὸν ταρασσούν καὶ ἀφροὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Τότε πίπτει ἄλλοτε εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ πῦρ. Τὸν ἔφερα καὶ εἰς τοὺς μαθητάς σου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε καὶ εἶπεν :

«᾿Ω ἄπιστος καὶ διεστραμμένη γενεά, ἕως πότε θὰ ὑποφέρω τὴν ἀπιστίαν σας;»

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶπεν :

«Ἐσὺ πιστεύεις, ὅτι θὰ θεραπεύσω τὸν υἱὸν σου;»

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

«Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω. Βοήθησέ με, Κύριε, καὶ σύ, ἂν ἡ πίστις μου δὲν εἶναι ἀρκετὴ».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

«Φέρετε τὸ παιδίον ἐδῶ».

Ὅταν δὲ ἔφεραν ἐμπρὸς του τὸ παιδίον, ὁ Ἰησοῦς ἐπέτιμησε τὸ δαιμόνιον καὶ αὐτὸ ἐξῆλθεν, ὥστε ἀμέσως τὸ παιδίον ἐθεραπεύθη.

Τότε ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ τοῦ τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἠρώ-
τησαν ἰδιαιτέρως.

«Διατί ἡμεῖς δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ δαι-
μόνιον ;»

ἽΟ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη :

«Διότι δὲν ἔχετε πίστιν. Ἐὰν ἔχετε πίστιν τόσον ὀλίγην ὡς
ἓνα κόκκον σινάπεως, θὰ ἠμπορούσατε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸ ὄρος
αὐτὸ «πῆγαινε ἀπὸ ἐδῶ ἐκεῖ» καὶ θὰ πάῃ. Τίποτε δὲν θὰ εἶναι
ἀδύνατον διὰ σᾶς.

»Τὰ δαιμόνια δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐκβάλλονται διὰ τῆς προ-
σευχῆς καὶ τῆς νηστείας».

25. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΚΩΦΑΛΛΟΝ
(Μάρκ. Ζ' 31 - 37)

Μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκετο παρὰ
τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἔφεραν εἰς αὐτὸν ἓνα κωφάλα-
λον. Παρεκάλουν δὲ τὸν Ἰησοῦν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἐπάνω
εἰς αὐτόν, διὰ νὰ θεραπευθῇ.

ἽΟ Ἰησοῦς παρέλαβε τὸν κωφὸν ἰδιαιτέρως καὶ πρῶτον μὲν
ἔβαλε τοὺς δακτύλους εἰς τὰ ὄτα τοῦ. Κατόπιν, ἀφοῦ ἔπτυσεν
εἰς τὸν δάκτυλόν του, ἤγγισε τὴν γλῶσσαν τοῦ κωφαλάλου.
Ἐπειτα, ἀφοῦ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν
ἔστέναξε καὶ εἶπε :

«Νὰ ἀνοιχθῆς !»

Καὶ ἀμέσως ἠνοιχθησαν τὰ ὄτα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐλύθη ἡ
γλῶσσα του, ὥστε ἤρχισε νὰ συνομιλῇ.

ἽΟ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ μὴ ἀνακοινώσουν τὴν θεραπείαν
εἰς κανένα. Ἄλλ' ὁμως, ὅσον ὁ Ἰησοῦς ἐζήτηι τοῦτο, τόσον
περισσότερον διεδίδοντο τὰ θαύματά του.

ἽΟ δὲ λαὸς κατάπληκτος ἔλεγε :

«Κάμνει τοὺς κωφοὺς νὰ ἀκούουν καὶ τοὺς ἀλάλους νὰ
ὀμιλοῦν !»

26. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΡΑΧΙΤΙΚΗΝ
(Λουκ. ΙΓ' 10 - 13)

ἽΟ Ἰησοῦς ἐδίδασκε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν συναγωγὴν.

Ἐκεῖ ἦτο μία γυναίκα, ποῦ εἶχεν ραχιτικὴν πάθησιν, ὥστε

τὸ σῶμα τῆς ἦτο πάντοτε σκυμμένον πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο καθόλου νὰ τὸ σηκώσῃ πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἔπασχε δὲ ἀπὸ τὴν πάθησιν αὐτὴν δέκα ὀκτῶ ἔτη.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν δύστυχη γυναῖκα τῆς λέγει :

«Ῥω γυναῖκα, εἶσαι ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν πάθησίν σου».

Καὶ καθὼς ἔλεγεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔθεσε τὰς χεῖρας τοῦ ἑπάνω τῆς.

Ἀμέσως ἡ πάσχουσα ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν φυσικὴν στάσιν τὸ σῶμα τῆς.

Ἐδόξασε τότε τὸν Θεὸν γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θεραπείαν τῆς.

27. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΕΝΑ ΥΔΡΩΠΙΚΟΝ

(Λουκ. Δ' 1-6)

Κάποτε, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἔτρωγεν εἰς μίαν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον συγκεντρωθῆ πολλοί, εἶδεν ἔμπρὸς τοῦ ἑνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

Ἦτο δὲ ἡ ἡμέρα ἐκείνη Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον σύμφωνα μὲ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον, ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς πᾶσα ἐργασία.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τότε τοὺς παρισταμένους Φαρισαίους καὶ τοὺς νομικοὺς, ἂν ἐπιτρέπεται τὸ Σάββατον νὰ θεραπεύῃ κανεῖς τοὺς πάσχοντας. Ἐκεῖνοι ὁμῶς δὲν ἔδωσαν ἀπόκρισιν.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἤπλωσε τὴν χεῖρα του, ἔπιασε τὸν ὑδρωπικὸν καὶ τὸν ἐθεράπευσε.

Ἀφοῦ δὲ ἔκαμε τὴν θεραπείαν, εἶπε πάλιν πρὸς τοὺς παρισταμένους :

«Ποῖος ἀπὸ σᾶς, ἐὰν πῆσῃ τὸ ζῶον του εἰς φρέαρ καὶ εἶναι ἡμέρα Σάββατον, δὲν θὰ προσπαθήσῃ ἀμέσως νὰ τὸ ἀνασύρῃ ἀπὸ ἐκεῖ ;»

28. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΥΛΙΚΟΥ

(Ἰωάν. Δ' 45-53)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκετο εἰς τὴν πόλιν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Καθὼς ἐπληροφορήθη τοῦτο ἕνας αὐλικός, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ εἶχε τὸν υἱὸν του κατάκοιτον καὶ ἐτοιμοθάνατον, ἐπῆγεν ἀμέσως πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Παρουσιάσθη λοιπὸν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μεταβῆ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱὸν του, πρὶν ἀποθάνῃ.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

«Πρέπει νὰ ἰδῆτε θαύματα, διὰ νὰ πιστεύσετε».

Ἐκεῖνος πάλιν τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

«Κύριε, ἔλα γρήγορα, πρὶν ἀποθάνῃ τὸ παιδί μου».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

«Πήγαινε, ὁ υἱός σου ζῆ».

Ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον, πού εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνεχώρησε. Καὶ ἐνῶ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν δρόμον, τὸν συνήντησαν οἱ ὑπηρέται του, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ τοῦ ἀναγγείλουν, ὅτι ὁ υἱός του εἶναι καλύτερα.

Αὐτὸς τοὺς ἠρώτησε :

«Ποῖαν ὥραν παρατηρήσατε, ὅτι τὸ παιδίον εἶχε καλυτερεύσει ;»

Αὐτοὶ τοῦ ἀπεκρίθησαν :

«Κατὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν ἄφησε τὸν ἄρρωστον ὁ πυρετός».

Ἐνόησε τότε ὁ πατήρ, ὅτι αὐτὸ εἶχε γίνεи ἀκριβῶς τὴν ὥραν πού ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχεν εἰπεῖ :

«Πήγαινε, ὁ υἱός σου ζῆ».

Τότε ὁ αὐλικὸς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον μὲ ὄλην τὴν οἰκογένειάν του.

29. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

(Ματθ. θ' 18 - 25)

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τὸν τελώνην Ματθαῖον ὡς μαθητὴν, οὗτος προσεκάλεσε τὸν Ἰησοῦν μὲ τοὺς ἄλλους μαθητάς, διὰ νὰ δειπνήσουν μαζί.

Τότε οἱ Ἰουδαῖοι κατηγορήσαν τὸν Ἰησοῦν, ὅτι κάθεται καὶ τρώγει μαζί μὲ τελῶνας. Διότι ἔθεωροῦντο τότε οἱ τελῶναι ἁμαρτωλοί.

Εἰς τὰς κατηγορίας αὐτάς ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

«Οἱ ὑγιεῖς δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ ἀσθενεῖς. Ἐγὼ δὲν ἤλθον νὰ καλέσω τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετανοίαν».

Ἐνῶ δὲ ἐγίνετο τὸ δεῖπνον, ἦλθεν ἐκεῖ ἓνας ἀρχισυνάγωγος, δηλαδὴ ἓνας σεβάσμιος Ἰουδαῖος ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὠρίζαν νὰ διευθύνουν τὴν τάξιν, ὅταν ἐμαζεύοντο οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν συναγωγὴν. Αὐτὸς ὁ ἀρχισυνάγωγος ὠνομάζετο Ἰάειρος, ἦτο δὲ ταραγμένους καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔδειχνε μεγάλην ἀνησυχίαν.

Καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐγίνετο τὸ δεῖπνον καὶ ἀντίκρουσε τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. Ἦρχισε δὲ νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν κόρην του. Διότι ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ἡ ὁποία ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ. Δὲν ἤμποροῦσε δὲ κανεὶς ἄλλος νὰ δώσῃ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὸ μονάκριβον παιδί του, εἰμὴ μόνον ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Σωτὴρ, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸν δυστυχῆ γονατισμένον ἐμπρὸς του μὲ πίστιν, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδιά του ἦτο γεμάτη προθυμίαν διὰ καλὰς πράξεις, ἐδέχθη ἀμέσως.

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἰάειρον. Καθὼς ἐξεκίνησαν διὰ τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγωγού, ἐπήγαιναν μαζί του καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἄλλο πλῆθος πολὺ, τὸ ὁποῖον τὸν ἠκολούθει εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ ὁμοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον, ἐφάνησαν νὰ ἔρχονται ἄνθρωποι τοῦ Ἰαείρου ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Αὐτοί, ὅταν ἐπλησίασαν, ἀνήγγειλαν τὴν θλιβεράν εἶδησιν, ὅτι ἡ μικρὰ κόρη εἶχε πλέον ἀποθάνει. Δὲν ἐχρειάζετο λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ ἐνόχλησις αὐτῆ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν, καθὼς καὶ τὸ πλῆθος, νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ δυστυχῆς πατὴρ, καθὼς ἤκουσε τὴν εἶδησιν, ἔμεινε ἄφωνος καὶ ἀκίνητος. Ἐν τούτοις ἔρριψεν ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπὸ ἐλπίδα εἰς τὸν Σωτῆρα.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος εἶδε πόσον μεγάλην πίστιν εἶχε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ ἀρχισυνάγωγος καὶ πόσον ἡ τρομερὰ ἐκείνη εἶδησις τὸν εἶχε λυπήσει, τοῦ λέγει ἀμέσως μὲ μεγάλην καλωσύνην καὶ συμπάθειαν :

«Μὴ ἀνησυχῆς! Ἐχε πίστιν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῆ».

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ἰάειρος ἔλαβε θάρρος. Τώρα μὲ περισσότερον στερεάν τὴν πίστιν του εἶχε πλέον τὴν

Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἱαεῖρου.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

πεποίθησιν, ὅτι θὰ ἔβλεπε πάλιν τὴν ἀγαπημένην κόρην του νὰ τὸν ἐναγκαλιζέται γεμάτη ὑγείαν καὶ ζωὴν. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ προχωροῦν πάλιν ὄλοι πρὸς τὴν οἰκίαν.

Πραγματικά, ἡ μεγάλη πίστις, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὁ Ἰάειρος ἔλαβε τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς. Διότι ὁ Ἰησοῦς ἔδωσεν ἀληθινὰ εἰς τὸν πατέρα γεμάτην ζωὴν τὴν κόρην του. Ἔγινε δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο ὡς ἔξης :

Ἔπειτα ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ θρῆνοι ποῦ ἠκούοντο ἀπὸ μακρὰν ἐφανέρωναν, ὅτι πραγματικά ἡ κόρη εἶχε πλέον ἀποθάνει. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως, καθὼς ἐπροχώρει μέσα ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔκλαιον, εἶπε :

«Μὴ κλαίετε. Τὸ κοράσιον δὲν ἔχει ἀποθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται».

Ἔπειτα ἐπροχώρησε καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦτο τὸ κοράσιον, ἀκίνητον πλέον, ἐπάνω εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην.

Τότε διέταξεν ὁ Σωτὴρ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὄλοι ὅσοι εἶχαν μαζευθῆ ἐκεῖ. Εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον δὲν ἔμειναν παρὰ μόνον ὁ Ἰησοῦς, οἱ τρεῖς μαθηταὶ του Πέτρος, Ἰακώβος καὶ Ἰωάννης καὶ οἱ γονεῖς τῆς νεκρᾶς κόρης.

Ἀφοῦ ἔγιναν αὐτὰ, ἐπλησίωσεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὸ παγωμένο χέρι τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπε :

«Παίδι μου, σήκω!»

Ἀμέσως τὸ κοράσιον ἐπήδησε ἀπὸ τὴν κλίνην του γεμάτο ζωὴν καὶ ὑγείαν.

Τότε οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ τὸ ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἔκλαιον ἀπὸ χαρᾶν καὶ συγκίνησιν. Ἔπειτα ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τὸν προσεκύνησαν καὶ τὸν ἠὺχαρίστησαν διὰ τὸ μεγάλο καλὸν ποῦ τοὺς ἔκαμε. Ὁ δὲ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ δώσουν φαγητὸν εἰς τὸ παιδίον, διότι ἦτο πλέον ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Ἔπειτα ἐπῆρεν ἀμέσως τοὺς μαθητὰς του καὶ ἔφυγε προτοῦ νὰ πληροφορηθῆ ὁ κόσμος, ποῦ ἐπερίμενον ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν, τί συνέβη.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμε μεγάλην κατάπληξιν εἰς ὄλους καὶ πολὺ γρήγορα διεδόθη εἰς ὅλην τὴν χώραν.

30. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΕΙΣ ΝΑΪΝ
(Λουκ. Ζ' 11 - 17)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε κάποτε εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναΐν. Τὸν ἠκολούθουν δὲ οἱ μαθηταὶ του καὶ πολλὸς λαός.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, συνήντησαν μίαν κηδεῖαν, ἣ ὁποία ἦρχετο ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. Ὁ νεκρὸς ἦτο τὸ μονογενὲς τέκνον μιᾶς χήρας, ἣ ὁποία ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα τὸ τέκνον τῆς.

Ὁ Ἰησοῦς εὐσπλαγχνίσθη τὴν δυστυχῆ μητέρα, τὴν ἐπλησίασε καὶ λέγει εἰς αὐτήν :

«Μὴ κλαίης!»

Ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἔσταμάτησεν αὐτοὺς ποῦ ἔφερον τὸν νεκρόν, ἐπλησίασε καὶ λέγει :

«Νεανίσκε, εἰς σὲ λέγω, σήκω ἐπάνω!»

Ὁ νεκρὸς ἀμέσως ἐκάθισεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ.

Τότε παρέδωσεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν μετέρα του.

Ὅλοι κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον καὶ θαυμασμόν καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε στείλει πραγματικὰ τὸν υἱὸν Αὐτοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Διεδόθη δὲ τὸ θαῦμα εἰς ὅλα τὰ πέριξ μέρη.

31. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ
(Ἰωάν. ΙΑ' 1 - 44)

Ἐνας φίλος τοῦ Ἰησοῦ, ποῦ ὠνομάζετο Λάζαρος, ἔμενε μὲ τὰς δύο ἀδελφάς του, τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Μάρθαν, εἰς μίαν κώμην πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν Βηθανίαν. Μίαν ἡμέραν ὁ Λάζαρος ἠσθένησεν, αἱ δὲ ἀδελφαὶ του εἰδοποίησαν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν τὸν ἐπληροφόρησαν διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Λαζάρου, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος, ἀλλ' ἐπρόκειτο νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ παρέμεινεν ἀκόμη δύο ἡμέρας ἐκεῖ ὅπου εὕρισκετο.

Τὴν τρίτην ἡμέραν εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του :

«Ὁ φίλος ἡμῶν ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὑπέθεσαν, ὅτι πραγματικῶς ἐπρόκειτο περὶ ὕπνου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐνοοοῦσεν, ὅτι ὁ Λάζαρος εἶχεν ἀποθάνει.

Ὅταν εἶδεν, ὅτι δὲν τὸ ἀντελήφθησαν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς καθαρά :

«Ὁ Λάζαρος ἀπέθανε, ἄς ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν».

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθανίαν, ὁ Λάζαρος εἶχεν ἤδη ἀποθάνει καὶ τὸν εἶχαν θέσει εἰς τὸν τάφον πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἔτρεξε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν μαζί με τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὑπάγει ἐκεῖ, διὰ νὰ τὰς παρηγορήσουν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν εἶδε τὸν Κύριον, λέγει πρὸς αὐτόν :

«Κύριε, ἐὰν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκε. Καὶ τώρα ὁμως ἤξεύρω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ εἰς σέ ὅ,τι ζητήσης παρ' αὐτοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς λέγει τότε εἰς τὴν Μάρθαν :

«Ὁ ἀδελφός σου, θ' ἀναστηθῇ!»

Ἡ Μάρθα λέγει :

«Ἡξεύρω, Κύριε, ὅτι ὁ ἀδελφός μου θ' ἀναστηθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν».

Ὁ Σωτὴρ ὁμως ἀπεκρίθη :

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή. Ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμέ, θὰ ζήσῃ, ἔστω καὶ ἂν ἀποθάνῃ».

«Πιστεύεις εἰς αὐτό;»

Ἡ δὲ Μάρθα ἀπεκρίθη :

«Ναί, Κύριε' πιστεύω, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἐπειτα ἡ Μάρθα ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνήγγειλε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Μαρίαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ποὺ εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Ἡ Μαρία τότε ἐσηκώθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε καὶ τὴν Μαρίαν, συνεκινήθη ἀπὸ

τοὺς θρήνους τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ παρηκολούθουν καὶ ἐδάκρυσε.

Τότε εἶπον μερικοὶ Ἰουδαῖοι μεταξύ των :

«Πόσον θὰ τὸν ἠγάπα!»

Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

«Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔθεράπευσε τὸν τυφλόν, δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος;»

Ὁ Ἰησοῦς βαθύτατα συγκεκινημένος ἠρώτησε ποῦ εἶχον ἐνταφιάσει αὐτόν.

«Κύριε, ἔλα νὰ ἴδῃς» τῷ εἶπον. Καὶ ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν τάφον.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασεν εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τάφος, διέταξε νὰ ἀφαιρέσουν τὸν λίθον, ποὺ ἔκλειε τὴν εἴσοδον αὐτοῦ.

Ἡ Μάρθα τότε λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν :

«Κύριε, εἶναι τώρα τέσσαρες ἡμέραι, ποὺ ἔχει ταφῆ καὶ βεβαίως θὰ μυρίζῃ».

Ὁ Ἰησοῦς ὁμοῦς εἶπε εἰς αὐτήν :

«Δὲν σοῦ εἶπον, ὅτι ἐὰν πιστεύῃς θέλεις ἶδει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;»

Ἀφοῦ δὲ ἐσήκωσαν τὸν λίθον, ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἄνοιγμα καὶ ἀφοῦ προσηυχῆθη, ἀνεφώνησε :

«Λάζαρε, ἔλα ἔξω!»

Ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τάφον μὲ τὸ σάβανον καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ταφῆς αὐτοῦ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε νὰ τὰ λύσουν, καὶ τὸν παρέδωσεν εἰς τὰς ἀδελφάς του.

Ὅσοι ἐκ τῶν Ἰουδαίων εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

Μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέδειξεν ἄλλην μίαν φοράν μὲ τρόπον θριαμβευτικὸν τὴν θείαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ καιρὸν ἐμίσουν τὸν Ἰησοῦν, διότι ἡ παρουσία του ἔκαμνε τὸν λαὸν νὰ διακρίνῃ τὴν ἰδικὴν των ὑποκρισίαν. Τώρα λοιπὸν μὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα, τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ἔβλεπαν ὅτι οἱ ὄπαδοί του Χριστοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἐφοβήθησαν λοιπὸν μήπως ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἠγιοποίηθη.

ἀκολουθήση καὶ αὐτοὶ χάσουν πλέον τὴν θέσιν ποὺ εἶχαν εἰς τὴν κοινωνίαν. Διὰ τοῦτο ἐμίσησαν ἀκόμη περισσότερον τὸν Ἰησοῦν.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο ὁ Καϊάφας, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων. Οὗτος περισσότερον ἀπὸ ὄλους ἐμίσει καὶ ἤθελε νὰ ἀφανίσῃ τὸν Ἰησοῦν. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἔκαμαν συμβούλιον.

Εἰς τὸ συμβούλιον αὐτό, ἀφοῦ συνεζήτησαν, ἀπεφάσισαν, ὅτι μὲ κάθε τρόπον ἔπρεπε νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Τὸ καλύτερον ὅμως ἦτο νὰ τὸν συλλάβουν μὲ ἀνθρώπους ἰδικούς των, νὰ τὸν δικάσουν διὰ τὸ θεαθῆναι καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον.

Ἀφοῦ ἔλαβον αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἔδωσαν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους των, νὰ παρακολουθοῦν τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν εἰς τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐπειδὴ ἔβλεπαν οἱ Φαρισαῖοι, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ Λαζάρου, ποὺ εὐρίσκετο τώρα εἰς τὴν ζωὴν, διαρκῶς νέοι πιστοὶ ὁπαδοὶ ἐγίνοντο εἰς τὸν Χριστόν, συνήλθον πάλιν εἰς συμβούλιον. Ἐκεῖ, ἀφοῦ συνεζήτησαν, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ φονεύσουν καὶ τὸν Λάζαρον, ὥστε νὰ μὴ λέγῃ οὗτος ὅτι ἀνεστήθη.

Ἐν τούτοις δὲν κατώρθωσαν οὔτε τὸν Ἰησοῦν νὰ συλλάβουν οὔτε τὸν Λάζαρον νὰ φονεύσουν, διότι πάντοτε ἐφοβοῦντο τὸν λαόν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὔρουν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦτο.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τούτου θαύματος, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, τὸ Σάββατον, τὸ πρὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ποὺ λέγεται καὶ **Σάββατον τοῦ Λαζάρου**, ψάλλεται τὸ ἀκόλουθον ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον: Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν:

Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις. Εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν δνόματι Κυρίου.

33. Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
(Ματθ. 13Τ' 13-18 καὶ 1Ζ' 1-9)

Μίαν ἡμέραν ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του, ποίαν ἰδέαν εἶχεν ὁ λαὸς περὶ αὐτοῦ.

Οὔτοι δὲ ἀπήντησαν, ὅτι ἄλλοι μὲν νομίζουσι, ὅτι εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἡλίας, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἰερεμίας καὶ ἄλλοι, ὅτι εἶναι ἄλλος τις προφήτης.

Ὁ Ἰησοῦς κατόπιν ἠρώτησε τοὺς μαθητάς του ποῖος νομίζουσι αὐτοὶ ὅτι εἶναι.

Ὁ Πέτρος τότε ἀπεκρίθη χωρὶς δισταγμῶν :

«Σὺ Κύριε, εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς τὸν Πέτρον :

«Εἶσαι εὐτυχής, Πέτρε, διότι δὲν σοῦ ἔκαμε τοῦτο γνωστὸν κανεὶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ πατήρ μου ὁ Οὐράνιος. Λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὴν πίστην αὐτὴν, καθὼς εἰς πέτραν, θὰ κτίσω τὴν Ἐκκλησίαν μου».

Ἐπειτα ἀπὸ ἕξι ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παρέλαβε μαζί του τοὺς μαθητάς του Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄρος **Θαβώρ**, τὸ ὁποῖον εἶναι πλησίον εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Ὁ Ἰησοῦς καθ' ὁδὸν ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς διὰ τὸν θάνατόν του, πού θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπίσης τοὺς εἶπε καὶ διὰ τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασίν του.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐστάθησαν, ἔξαφνα ὁ Ἰησοῦς μετεμορφώθη ἐμπρὸς των ὡς ἐξῆς :

Τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὸ φόρεμά του ὁμοίως ἐγίνε λευκὸν ὡς τὸ φῶς. Τὴν ἴδιαν στιγμήν ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πλησίον του, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μαζί του.

Τότε λέγει ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

«Κύριε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἡλίαν»

Εἶπε δὲ αὐτὰ ὁ Πέτρος, διότι ἐπίστευεν, ὅτι ἔτσι θὰ ἐσώζετο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῶν Ἰουδαίων.

Ἐνῶ ὁμοῦς ὁ Πέτρος ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, ἔξαφνα μία φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας. Καὶ τότε μία φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὴν νεφέλην, ἡ ὁποία ἔλεγεν :

«Οὗτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶ αὐτὸν νὰ ἀκούετε».

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν ἔντρομοι ἀπὸ ὅσα εἶδαν καὶ ἤκουσαν. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν ὁ Ἰησοῦς, τοὺς ἤγγισε καὶ λέγει :

«Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβῆσθε».

Ἐσήκωσαν τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς των, ἀλλὰ δὲν εἶδον κανένα παρὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

Ὅτε δὲ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀνακοινώσουν εἰς κανένα, ὅσα ἐγίναν εἰς τὸ ὄρος, πρὶν γίνῃ ἡ ἀνάστασις του.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 6 Αὐγούστου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον: Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύνατο.

Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδιον, προεβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

1. ΑΙ ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ὁ Ἰησοῦς καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του δὲν ἔπαυσε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐχρησιμοποιοῦν δὲ τὰς καταλλήλους περιστάσεις καὶ ἤρχετο εἰς διδακτικὴν συνομιλίαν μὲ ἓνα πρόσωπον ἢ ἐκήρυσσεν ἐμπρὸς εἰς τὰ πλήθη.

Εἰς τὸν λόγον του ἐχρησιμοποιοῦν πολλές παρομοιώσεις, διὰ νὰ παριστᾷ ζωηρὰ ἐκεῖνα ποῦ ἐδίδασκεν.

Ἔλεγε π. χ. τὸν ἑαυτὸν του «*νυμφίον*» καὶ τοὺς μαθητὰς του «*υἱοὺς τοῦ νυμφίου*». (Ματθ. Θ' καὶ ΚΕ' 1).

Ἐπρότιμα δὲ ἰδίως τὰς παραβολὰς, εἰς τὰς ὁποίας παρουσίαζε λαμπρὰς εἰκόνας καὶ σκηνὰς ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ συγχρόνως ἔδειχνεν εἰς τὴν πραγματικότητα τὴν συμπεριφορὰν τοῦ γνησίου Χριστιανοῦ.

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΑΡΟΜΟΙΟΛΕΙ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΟΥ ΜΕ ΛΥΧΝΟΝ (Μάρκ. Δ' 21-22 καὶ Λουκ. ΙΑ' 34-36)

Διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀξίαν τῆς διδασκαλίας του, παρωμοιοῦσεν αὐτὴν πρὸς τὸν λύχνον καὶ ἔλεγε·

«Τοποθετεῖται ὁ λύχνος κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην ἢ κάτω ἀπὸ τὸν μῶδιον ;

» Ὁχι βέβαια, ἀλλὰ τοποθετεῖται εἰς τὸν λυχνοστάτην, ὥστε νὰ φωτίζῃ ὄλα.

» Ἐτσι, ἡ διδασκαλία μου εἶναι ἓνας λύχνος, ποῦ φωτίζει ὄλα καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε κρυμμένον, ποῦ δὲν θὰ φανερωθῇ.

» Ὅσοι ἔχουν τὴν διδασκαλίαν μου μέσα εἰς τὸν νοῦν των θὰ τοὺς φωτίζῃ ὡς ὁ λύχνος καὶ ὀλόκληρος ἡ ψυχὴ των θὰ εἶναι φωτεινὴ καὶ καθαρὰ».

3. Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΛΟΥΣΙΟΝ ΝΕΑΝΙΣΚΟΝ (Ματθ. ΙΘ' 16-26)

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ

λαοῦ καὶ ἐδίδασκε, τὸν ἐπλησίασεν ἓνας νεανίσκος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν περιβολὴν του, ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν πλουσίαν τάξιν.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τοῦ λέγει :
«Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν»;

Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς τὸν νεανίαν :

«Διατί με ὀνομάζεις ἀγαθόν ; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀγαθὸς εἰμὶ, μόνον ὁ Θεός.

»Ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσῃς τὴν αἰώνιον ζωὴν, πρέπει νὰ φυλάτῃς τὰς ἐντολάς».

Τότε ὁ νεανίας ἠρώτησε πάλιν :

«Ποίας ἐντολάς ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη :

«Νὰ μὴ φονεύσῃς, νὰ μὴ ἀτιμάσῃς, νὰ μὴ κλέψῃς, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου».

Ὁ νεανίας εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

«Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν. Τί ἄλλο χρειάζεται νὰ κάμω ;

Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς :

«Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς τέλειος, πῆγαινε, πώλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐὰν τῆς περιουσίας σου αὐτῆς θὰ ἔχῃς ἄλλον θησαυρὸν οὐράνιον. Τότε ἔλα νὰ γίνῃς μαθητῆς καὶ ἀκόλουθός μου».

Ὁ νεανίας ὄμως, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, ἔφυγε συλλογισμένος καὶ στενοχωρημένος, διότι εἶχε πολλὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελε νὰ στερηθῇ.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ εἶδε τὸν νέον νὰ φεύγει, ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπεν :

«Ἀληθινὰ λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι πολὺ δυσκόλως ἓνας πλούσιος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

»Σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι περισσότερον εὐκόλον νὰ περάσῃ ἓνα χονδρὸν σχοινίον ἀπὸ τὴν μίαν ὀπήν τῆς βελόνης, παρά ἓνας πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, ὅταν ἤκουσαν αὐτά, πολὺ ἐπα-
ραξευέθησαν καὶ ἔλεγον :

«Ποῖος ἄρα γε θά εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῆ;»

Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοὺς ἐκοίταξε καλά, εἶπεν :

«Εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἰς τὸν Θεὸν ὅμως τὰ
πάντα εἶναι δυνατά».

4. Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

(Μάρκ. ΙΒ' 4-44)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸν ναόν. Ἐκεῖ εἶδε τοὺς
πλουσίους, οἱ ὅποιοι ἔρριπταν εἰς τὸν δίσκον ἐπιδεικτικῶς με-
γάλα νομίσματα. Τότε εἶδε καὶ μίαν χήραν πτωχὴν, ἡ ὁποία
ἔρριψε καὶ αὐτὴ ἓνα δίλεπτον.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς νὰ δείξη, ὅτι
αἱ προσφοραὶ εἰς τὸν ναὸν δὲν ἐκτιμῶνται πορὰ τοῦ Θεοῦ ἀνα-
λόγως μὲ τὸ μέγεθός των, ἀλλὰ ἀναλόγως μὲ τὴν εὐσέβειαν,
μὲ τὴν ὁποίαν προσφέρονται.

Λέγει λοιπὸν εἰς τοὺς γύρω, οἱ ὅποιοι τὸν ἤκουον :

«Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι ἡ πτωχὴ αὐτὴ χήρα ἔρριψε πε-
ρισσότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι
προσέφεραν εἰς τὸν ναὸν κάτι ποὺ τοὺς ἐπερίσσευεν, ἐνῶ αὐτὴ
ἔρριψεν ἐκεῖ τὸ ὑστέρημά της, «ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε».

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣ

(Ἰωάν. Δ' 1-42)

Ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας συνομιλίας εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἔκα-
μεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν Σαμαρεῖτιδα εἰς τὴν ἐξῆς περίστασιν.

Ὅταν ἀνεχώρησε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ τῆς Ἰου-
δαίας, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, ἐπέρα-
σεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπερνοῦσαν ποτὲ ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν,
διότι δὲν ἠθέλαν μὲ κανένα τρόπον νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπικοινωνί-
αν μὲ τοὺς Σαμαρεῖτας.

Ἐθεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτας ἀμαρτωλοὺς, ἐπειδὴ δὲν
ἐλάτρευαν τὸν Θεὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν Ἱε-
ρουσαλήμ, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν. Ἐπίσης εἶχαν καὶ
ἄλλας διαφορὰς εἰς τὴν θρησκείαν. Ἐνόμιζαν λοιπὸν, ὅτι θά

έμολύνοντο, ἔστω καὶ ἂν ἐπερνοῦσαν μόνον μέσα ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Σαμαρειτῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμῶς ἐπίτηδες ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν. Διότι, καθὼς θὰ ἴδωμεν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, πού ἔκαμε μὲ μίαν Σαμαρείτιδα, ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτι οἱ Σαμαρεῖται δὲν εἶναι τόσο ἀμαρτωλοὶ, ὅπως ἐθεωροῦσαν αὐτοὺς οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλὰ τόσο οἱ Σαμαρεῖται ὅσον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἰσου ἐπλανῶντο· διότι ἐνόμιζαν, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς ἓνα μέρος. Οἱ μὲν Ἰουδαῖοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, οἱ δὲ Σαμαρεῖται εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν.

Λοιπὸν ἀκριβῶς, διὰ νὰ δείξῃ αὐτὸ τὸ σφάλμα ὁ Ἰησοῦς, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

Πλησίον εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας Σιχάρ, ὑπῆρχεν ἓνα φρέαρ, πού ὠνομάζετο **φρέαρ τοῦ Ἰακώβ**.

Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐκάθισε πλησίον τοῦ φρέατος, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Οἱ δὲ μαθηταὶ του μετέβησαν, διὰ νὰ προμηθευθοῦν τρόφιμα ἀπὸ τὴν πόλιν.

Καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἐκάθητο εἰς τὸ φρέαρ μόνος καὶ ἀνεπαύετο, ἐφάνη μία γυναίκα, **Σαμαρεῖτις**.

Αὕτη ἤρχετο μὲ τὴν ὑδρίαν τῆς, διὰ νὰ τὴν γεμίσῃ ὕδωρ, διότι τὸ φρέαρ αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὕδρευόντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σιχάρ.

Ἡ Σαμαρεῖτις, ὅταν ἐπλησίασεν, εἶδεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐκάθητο ἐκεῖ, ἦτο ἓνας Ἰουδαῖος. Ἠπόρησε πῶς εὐρέθη Ἰουδαῖος εἰς τὴν χώραν τῶν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Σιωπηλῆ ἤρχισε νὰ ἀντλῇ ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ καὶ νὰ γεμίζῃ τὴν ὑδρίαν τῆς.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο διψασμένος ἀπὸ τὴν μακρὰν ὁδοιπορίαν καὶ τὸν καύσωνα, παρεκάλεσε τὴν Σαμαρείτιδα νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῇ.

Τότε ἡ Σαμαρεῖτις κατεπλάγη. Πῶς ἓνας Ἰουδαῖος ὄχι μόνον εὐρέθη εἰς τὴν χώραν τῶν Σαμαρειτῶν, ἀλλὰ κατεδέχετο ἀκόμη καὶ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς μίαν Σαμαρείτιδα καὶ νὰ ζητήσῃ μάλιστα ὕδωρ ἀπὸ αὐτήν! Οὐδέποτε Ἰουδαῖος εἶχε δεῖξαι παρομοίαν συμπεριφορὰν, ἀλλὰ μόνον περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Σαμαρεῖτας.

Λέγει λοιπόν ἡ Σαμαρεΐτις πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

«Πῶς σύ, ἕνας Ἰουδαῖος, ζητεῖς νερὸ ἀπὸ ἐμέ, μίαν Σαμαρεΐτιδα ;»

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν εἰς αὐτήν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπορῆ καθόλου, διότι αὐτὸς δὲν ἦτο ἕνας τυχαῖος Ἰουδαῖος, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος. Καὶ ἂν αὐτὴ ἐγνώριζε ποῖος εἶναι, δὲν θὰ ἐπερίμενε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνος ὕδωρ, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἔσπευδε πρώτη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ αὐτόν. Διότι θὰ τῆς ἔδιδε τότε ὕδωρ πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο, ποῦ ἦτο μέσα εἰς τὸ φρέαρ.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ γυνὴ ἠπόρησεν ἀκόμη περισσό-
τερον καὶ διὰ νὰ κάμῃ τὸν Ἰησοῦν νὰ τῆς ἐξηγήσῃ αὐτὰ ποῦ
τῆς ἔλεγε, τοῦ εἶπε πάλιν :

«Ἀπορῶ, διότι μοῦ λέγεις ὅτι θὰ μοῦ ἔδιδες σὺ ὕδωρ, ἐνῶ
τὸ πηγάδι εἶναι βαθὺ καὶ δοχεῖον δὲν ἔχεις διὰ νὰ ἀντλήσῃς.
Οὔτε φαντάζομαι, πῶς σὺ εἶσαι κανεὶς ἰκανώτερος ἀπὸ τὸν
πρόγονόν μας τὸν Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος ἤνοιξεν αὐτὸ τὸ φρέαρ καὶ
ἔχομεν ὅλοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἕως σήμερα».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει :

«Ὅποιος πίνει ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ τοῦτο, θὰ διψᾷ πάλιν. Ἐκεῖ-
νος ὅμως ποῦ θὰ πίνῃ ὕδωρ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, αὐτὸς δὲν θὰ διψᾷ
ποτέ πλέον».

Καὶ πάλιν ἡ Σαμαρεΐτις δὲν ἐνόησεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὠμι-
λοῦσε διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Τοῦ λέγει λοιπόν, ὅτι αὐτὸ θὰ
ἦτο μεγάλη ὠφέλεια, τὸ νὰ μὴ διψᾷ κανεὶς πλέον, διότι δὲν θὰ
ἐχρειάζετο νὰ κοπιᾷζῃ, διὰ νὰ ἔρχεται εἰς τὸ φρέαρ τακτικὰ
νὰ ἀντλήῃ νέον ὕδωρ.

Ἐπειτα, ὅταν ἤκουσεν ἀκόμη τὸν Ἰησοῦν νὰ φανερώνη
εἰς αὐτήν διάφορα οἰκογενειακὰ περιστατικὰ τῆς, ἐνόησεν, ὅτι
ἐμπρὸς τῆς εἶχεν ἕνα προφῆτην.

Εὐρῆκε λοιπόν εὐκαιρίαν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν προφῆτην τὴν
γνώμην του διὰ τὴν θρησκευτικὴν διαφορὰν, ποῦ εἶχαν μεταξὺ
των οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖται : Ποῦ δηλαδὴ ἦτο ὀρθὸν νὰ
γίνεται ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἤθελαν
οἱ Ἰουδαῖοι ἢ εἰς τὸ ὄρος Γαριζὶν, ὅπου ἤθελαν οἱ Σαμαρεῖται.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὴν Σαμαρεΐτιδα, ὅτι ὁ Θεὸς
δύναται νὰ λατρεύεται εἰς οἰονδήποτε τόπον, διότι εὐρίσκεται

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.

πανταχοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός.

Ἡ δὲ Σαμαρεῖτις εἶπεν, ὅτι τοιαῦτα ἀκριβῶς πράγματα ἀναμένει ὁ λαὸς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Μεσσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς αὐτήν :

«Ἐγὼ εἶμι· ὁ Μεσσίας, ὁ ὁποῖος σοῦ ὁμιλῶ».

Ἡ Σαμαρεῖτις κατεπλάγη, ἀμέσως δὲ ἔτρεξεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς κατοικοὺς καὶ ἄφησεν εἰς τὸ φρέαρ τὴν ὕδριαν τῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ, πρὶν αὐτῆς φύγῃ, εἶχαν ἐπιστρέψει οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος καὶ παρετήρουν μὲ ἀπορίαν τὸν διδάσκαλόν των νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν Σαμαρεῖτιδα, τὸν ἐκάλεσαν δὲ νὰ φάγῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπεκρίθη :

«Ἡ ἰδική μου τροφή εἶναι· νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέστειλε καὶ νὰ φέρω εἰς τέλος τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνέθεσε».

Μόλις ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, κατέφθασαν εἰς τὸ φρέαρ οἱ Σαμαρεῖται διὰ νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦν. Ἀκούσαντες δὲ τὴν διδασκαλίαν του ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ παρεκάλουν Αὐτὸν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν των. Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας καὶ ἔπειτα μετέβη εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

6. ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ

(Ἰωάν. Γ' 1-21)

Ἐνας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἦσαν κρυφοὶ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Νικόδημος, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν μίαν νύκτα καὶ τοῦ λέγει :

«Διδάσκαλε, βλέπομεν, ὅτι πραγματικῶς εἶσαι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ· διότι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ τὰ ἔργα αὐτά, τὰ ὁποῖα κάμνεις σύ, ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μαζί του».

Ὁ Ἰησοῦς λέγει τότε εἰς τὸν Νικόδημον :

«Νὰ εἶσαι βέβαιος, Νικόδημε, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ».

Ὁ Νικόδημος δὲν ἀντελήφθη τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε :

«Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγεννηθῇ ἓνας ἄνθρωπος καὶ

μάλιστα όταν είναι πλέον γέρον ; ήμπορεί νά γεννηθῆ ἕνας ἄνθρωπος δύο φορές ;»

Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς :

«Ἐάν δὲν ἀναγεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς, δὲν ήμπορεί νά εἰσεέλθῃ εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἐγεννήθη ἀπό σάρκα, εἶναι σὰρξ καί ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπό πνεῦμα, εἶναι πνεῦμα.

»Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κατέβη ἀπό τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία του. Ὁ Θεὸς τόσο ηγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔστειλε τὸν υἱόν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ διὰ τὴν σωτηρίαν καί τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐκείνων, ποὺ θὰ πιστεύσουν. Δὲν ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱόν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νά δικάσῃ, ἀλλὰ διὰ νά σώσῃ. Διότι ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς αὐτόν, δὲν δικάζεται· ἐκεῖνος ὅμως ποὺ δὲν πιστεύει, ἔχει ἤδη δικασθῆ, ἀφοῦ δὲν ἐπίστευσε.

»Ὅσοι ἄνθρωποι τιμωρηθοῦν, θὰ τιμωρηθοῦν μόνοι των, διότι, ἐνῶ τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, αὐτοὶ ἠγάπησαν τὸ σκότος περισσότερο παρὰ τὸ φῶς, ἀφοῦ ἔκαμαν ἔργα πονηρά. Διότι ἐκεῖνος ποὺ κάμνει πονηρά ἔργα, μισεῖ τὸ φῶς καί δὲν ἔρχεται εἰς αὐτό, διὰ νά μὴ φανοῦν τὰ ἔργα του. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πράττει τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νά φανερωθοῦν τὰ ἔργα του, ὅτι ἐξετελέσθησαν κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ».

7. Η ΕΠΙ ΤΟΥ ὈΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ

(Ματθ. Ε' - Ζ')

Μίαν ἡμέραν ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν πολὺς κόσμος, διὰ νά ἀκούσῃ τὴν διδασκαλίαν του.

Τότε ὁ Ἰησοῦς, διὰ νά τὸν ἀκούῃ καί νά τὸν βλέπῃ καλύτερα ὁ κόσμος, ἀνέβη εἰς ἕνα ὄρος, ποὺ ἦτο ἐκεῖ πλησίον καί διὰ τοῦτο ἡ διδασκαλία αὐτῆ ἔχει τὸ ὄνομα ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία. Διὰ νά μὴ κουρασθῆ μάλιστα ὁ κόσμος, ἐπειδὴ θὰ ὠμιλοῦσε πολλὴν ὥραν, τοὺς εἶπε νά καθίσουν, ἐκάθισε δὲ καί αὐτὸς εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν, διότι εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται δι' ὀλίγων ὄλα ὅσα ἐδίδαξεν ὁ Κύριος

ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὰ διάφορα μέρη καὶ κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις.

Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους λοιπὸν ὁμιλίαν ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε τὰ ἑξῆς :

- α) Ποῖοι θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.
- β) Ὅποιοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ Μαθηταὶ του.
- γ) Ποία ἡ σχέσηις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς τὴν Καινὴν.
- δ) Περὶ φόνου.
- ε) Περὶ ὄρκου.
- ς) Περὶ ἀνεξικακίας.
- ζ) Περὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς.
- η) Περὶ ἐλεημοσύνης.
- θ) Περὶ προσευχῆς.
- ι) Περὶ νηστείας.
- ια) Περὶ τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ.
- ιβ) Περὶ τῆς θείας προνοίας.
- ιγ) Περὶ κατακρίσεως.
- ιδ) Περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ζητεῖται τὸ ἀγαθόν.
- ιε) Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.
- ις) Περὶ σταθερᾶς πίστεως.

8. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΛΕΓΕΙ ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

(Ματθ. Ε΄ 3-11)

Ὁ Ἰησοῦς πρῶτα πρῶτα ὁμιλεῖ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, δηλαδὴ τὸν Παράδεισον.

Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὁ Χριστὸς ὀνομάζει μακαρίους, δηλαδὴ εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ νὰ κληρονομήσῃ τὸν Παράδεισον.

Διὰ νὰ κληρονομήσῃ λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος τὸν Παράδεισον, πρέπει νὰ εἶναι ταπεινός.

Ταπεινὸς δὲ ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ Χριστὸς ἐκείνους, ποὺ συναισθάνονται τὰ σφάλματά των.

Διότι ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, τότε θὰ λυπηθῇ, ἐπειδὴ τὸ ἔκαμε καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ

τὸ ἐπαναλάβῃ. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι θέλει νὰ διορθωθῆ καὶ νὰ γίνῃ καλύτερος.

Σφάλμα δὲ εἶναι τὸ νὰ ἐνοχλῆ κανεὶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. "Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δὲν ἐνοχλῆ τοὺς ἄλλους, τότε εἶναι φρόνιμος. Καὶ ὅταν αὐτὸς εἶναι φρόνιμος καὶ δίκαιος, προσπαθεῖ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ γίνουν φρόνιμοι καὶ δίκαιοι.

Ἄδίκαιος ἄνθρωπος βοηθεῖ καὶ ἔλεει τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνάγκη. Αὐτὸς δὲ ποὺ πράττει τοῦτο, φανερῶναι, ὅτι ἔχει καθαρὰν καρδίαν. Εἶναι δηλαδὴ πολὺ εὐτυχής. Ἄδίκαιος αὐτὸς ἄνθρωπος θέλει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ἐργάζεται, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν κόσμον ἢ ἀγάπῃ καὶ ἢ εἰρήνῃ.

"Ὅπως ὁμοίως αὐτὸς ἐργάζεται διὰ τὴν εἰρήνην, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ θέλουν τὸν πόλεμον, διότι ἔχουν συμφέροντα. Αὐτοὶ τότε καταδιώκουν ἐκεῖνον, ποὺ ἐργάζεται διὰ τὴν εἰρήνην. Καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνος, ποὺ καταδιώκεται διὰ τοῦτο εἶναι εὐτυχής, ἀκόμη περισσότερον θὰ εἶναι εὐτυχής ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταδιωχθῆ, διότι κηρύττει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.

9. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΑΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

(Ματθ. Ε' 13-16)

Ἄδίκαιος, διὰ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν μαθητῶν του, τοὺς παραβάλλει μὲ τὸ ἄλας, μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ μίαν πόλιν, ἢ ὅποια εἶναι κτισμένη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους.

α) Τὸ ἄλας.

Τὸ ἄλας εἶναι πολὺ χρήσιμον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι διατηρεῖ τὰς τροφὰς καὶ δὲν τὰς ἀφήνει νὰ σαπίζουν καὶ ἀκόμη τὰς κάμνει νὰ εἶναι νόστιμοι. "Ὅταν ὁμοίως χάσῃ τὴν δύναμιν αὐτὴν, τότε γίνεται ἄχρηστον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ πετοῦν.

«Ἔτσι καὶ σεῖς», λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὁ Χριστός, «πρέπει νὰ ὠφελητὲ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλίαν σας. Νὰ τοὺς προφυλάσσετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι ὅταν παύσετε νὰ διδάσκετε, τότε καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀδιαφορήσουν καὶ θὰ σᾶς περιφρονήσουν».

β) Τὸ φῶς.

Ἵ Χριστὸς κατόπιν παραβάλλει τοὺς μαθητὰς του με τὸ φῶς.

«Ὅπως τὸ φῶς φωτίζει τὸν κόσμον, ἔτσι καὶ σεῖς πρέπει νὰ φωτίζετε τοὺς ἀνθρώπους με τὴν διδασκαλίαν σας, διὰ νὰ πράττουν πάντοτε ἀγαθὰ ἔργα».

γ) Ἡ πόλις.

Ἐπειτα ὁ Χριστὸς παραβάλλει τοὺς μαθητὰς του με μίαν πόλιν, ποὺ εἶναι κτισμένη ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς ὄρους καὶ λέγει :

«Ἡ πόλις αὐτὴ δὲν δύναται νὰ κρυφθῆ, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος, ἀλλὰ τὴν βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι καὶ σεῖς, ἐπειδὴ εἴσθε μαθηταὶ μου, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κρυφθῆτε, διότι σὰς γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

Τέλος ὁ Χριστὸς λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς του :

«Πρέπει νὰ διδάσχετε συνεχῶς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐκτελήτε καὶ καλὰ ἔργα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν σας καὶ θὰ βλέπουν τὰ ἔργα σας, θὰ δοξάσουν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σὰς ἀπέστειλε».

10. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ
ΤΟΥ ΜΩΣΑΪΚΟΥ ΝΟΜΟΥ
(Ματθ. Ε 17 - 20)

Ἵ Ἰησοῦς εἶπεν, ὅτι ἡ διδασκαλία του διαφέρει ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μωϋσέως. Ἡ διαφορὰ ὅμως αὐτὴ δὲν βλάπει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, οὔτε τὸν καταργεῖ, ὅπως ἔλεγον ὅσοι ἤθελον νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦν. Τούναντίον μάλιστα τὸν καλυτερεῖ καὶ τὸν συμπληρῶνει.

Διὰ νὰ ἀποδείξῃ δὲ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἀρχίζει τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

11. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΦΟΡΜΑΣ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ
(Ματθ. Ε' 20 - 26)

Ἵ Μωσαϊκὸς νόμος ἀπηγόρευεν ἀπλῶς τὸν φόνον. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο.

Ἵ Μωσαϊκὸς νόμος, βλέπομεν, δὲν ζητεῖ νὰ εὔρῃ τὴν ρί-

ζαν τοῦ κακοῦ, δηλαδή ἀπὸ ποίας συνήθως ἀφορμὰς προέρχεται τὸ φοβερὸν ἔγκλημα τοῦ φόνου. Ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ φονεύσῃ καὶ δταν φονεύσῃ, τὸν τιμωρεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπομεν, ἦλθε, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον εἰσέρχεται βαθύτερα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ. Βλέπει, ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ ὀργή, ἡ ὁποία εὐρέθη εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὡς σπóρος καὶ ἐβλάστησε, διὰ νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ γίνῃ ὁ φόνος.

Ἡ ὀργὴ λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη ἀφορμὴ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀργὴν ἀρχίζει ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ ἔγκλημα.

Διότι πρῶτα θὰ ὀργισθῇ ἕνας, ἔπειτα θὰ ὑβρίσῃ, θὰ βλασφημήσῃ, θὰ μισήσῃ καὶ τέλος θὰ φονεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν ὀργὴν λοιπὸν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀδικαιολόγητον ὀργὴν προέρχεται ὁ φόνος. Διότι ἡ δικαιολογημένη ὀργὴ ἐπιτρέπεται, ὅπως εἶναι τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των κ.τ.λ.

Ἴδου ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος. Ἴδου ἡ καλυτέρευσις καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἤθελε τελείως νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ὀργὴν, τὴν ὑβρίν καὶ τὸ μῖσος, προσθέτει τὰ ἑξῆς :

«Ὅταν ἔχη κανεὶς μῖσος εἰς τὴν ψυχὴν του ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεόν. Πρέπει πρῶτα νὰ ὑπάγῃ, νὰ εὔρῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μισεῖ ἢ τὸν ἔχει ὀψωδῆποτε ἀδικήσῃ, νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του καὶ τότε, μὲ ἀγάπην πλέον εἰς τὴν καρδίαν, νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν ναόν. Τότε ἡ προσευχὴ του θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος ἀπὸ τὸν Θεόν.

12. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ

(Ματθ. Ε' 33-37)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέτρεπε τὸν ὄρκον. Ἀπηγόρευεν ὅμως εἰς τοὺς Ἑβραίους νὰ παραβαίνουν ὅ,τι ὑπεσχέθησαν μὲ ὄρκον νὰ ἐκτελέσουν. Ἐκεῖνοι ποὺ παρέβαινον τὰς ὑποσχέσεις των, ἐτιμωροῦντο.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἀπαγορεύει τελείως τὸν ὄρκον. Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην μεταξύ των, ὥστε νὰ ἀρκοῦνται εἰς ἓνα ναὶ ἢ εἰς ἓνα ὄχι.

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπει καθόλου τὸν ὄρκον. Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ παίρνουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς συναλλαγὰς των. Τοῦτο εἶναι ἀσέβεια καὶ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἀπαγορεύεται λοιπὸν ὅπωςδήποτε ὁ ὄρκος.

Ἐάν θέλῃ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἄλλον δι' ὅ,τι δήποτε, ἀρκεῖ ἓνα ναὶ καὶ τίποτε περισσότερον. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν δὲν τὸν πιστεύουν πάλιν, ὅταν ἀρνήται κάτι, αὐτὸς πρέπει πάντοτε νὰ ἀρκῆται εἰς ἓνα ἀπλοῦν ὄχι καὶ ποτὲ νὰ μὴ καταφεύγῃ εἰς τὸν ὄρκον.

Ἐνα ναὶ ἢ ἓνα ὄχι λοιπὸν εἶναι ἀρκετά, διὰ νὰ βεβαιώσουν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι μεταξύ των τὰ λεγόμενα ἢ τὰς ὑποσχέσεις των. Ὁ ὄρκος εἶναι ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐκαλυτέρευσε καὶ συνεπλήρωσε τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

13. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ

(Ματθ. Ε' 38 - 43)

Ἄλλη ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, πού ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, εἶναι ἡ ἐντολὴ τῆς ἀνεξικακίας.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔλεγον :

«Ὁ φθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὁ δόντα ἀντὶ ὀδόντος», δηλαδὴ ὅ,τι κακὸν σοῦ κάμουν, νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

Ὁ Χριστὸς λέγει :

«Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐναντιώσῃς εἰς ἐκεῖνον πού σέ ἀδικεῖ, διὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃς τὰ ἴσα».

Ἀπαγορεύει λοιπὸν ὁ Σωτὴρ τὴν ἀντεκδίκησιν, δηλαδὴ ὅταν σοῦ κάμουν ἓνα κακὸν, ἀπαγορεύεται νὰ κάμῃς καὶ σὺ ἓνα ἄλλο κακὸν ὁμοῖον.

Ἡ ἀντεκδίκησις δὲν φέρει ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐκδικούμενος προκαλεῖ νέαν ἐκδίκησιν ἀπὸ ἐκεῖνον, πού τὸ πρῶ-

τον τὸν ἠδίκησε καὶ οὗτος πάλιν νέαν, ὥστε τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ ποτέ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ μέχρι τελείας καταστροφῆς.

Ἦχι λοιπὸν ἀντεκδίκησιν, ἀλλ' ὅταν ἀδικηθῆ κανεῖς, τὸ προτιμότερον εἶναι νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀνεχθῆ τὴν ἀδικίαν καὶ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν.

14. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ
(Ματθ. Ε' 43-48)

Ὁ Σωτὴρ δὲν θέλει μόνον νὰ μὴ ἀδικῶμεν ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀδικοῦν, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Δὲν θέλει νὰ μείνῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ὀργῆς ἢ μίσους ἐναντίον ἐκείνου ποὺ τὸν ἠδίκησεν. Ἐάν μείνῃ τοιοῦτον αἶσθημα, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι μικρόν, εἶναι ὅπωςδήποτε ἓνας κόκκος, ὁ ὁποῖος, ἐφ' ὅσον παραμένει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἔλθῃ μία στιγμή ποὺ θὰ βλαστήσῃ. Καὶ θὰ βλαστήσῃ τότε τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὸν φόνον.

Ὅταν λοιπὸν ἀδικῆται κανεῖς, ὄχι μόνον πρέπει νὰ ὑποχωρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ διατηρῆ κανένα μῖσος πρὸς αὐτὸν ποὺ τὸν ἠδίκησε. Καὶ μάλιστα νὰ μὴ παύσῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Μάλιστα! Ἴδου εἰς ποῖον σημεῖον προχωρεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος καὶ πόσον ἀληθινὰ συμπληρώνει καὶ καλυτερεύει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

«Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς σας» λέγει ὁ Χριστός, ἐνῶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἔλεγε: νὰ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου, δηλαδὴ τὸν ὁμόφυλόν σου καὶ νὰ μισῆς τὸν ἐχθρόν σου, δηλαδὴ κάθε ξένον.

Ἴδου λοιπὸν πόσον ἀνώτερος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

Καὶ ἀκόμη περισσότερο ὁ Χριστὸς λέγει, ὅτι πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας ἀλλὰ καὶ νὰ κάμνωμεν καλὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς καταρῶνται, μᾶς μισοῦν καὶ μᾶς καταδιώκουν. Καὶ ἔτσι θὰ δεῖξωμεν, ὅτι εἴμεθα πραγματικά τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιον διὰ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει διὰ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἀληθινὰ ἡ ἐντολὴ αὐτὴ ὄχι μόνον καταργεῖ τὴν ἐκδί-

κησιν τοῦ ἑβραϊκοῦ νόμου, ἀλλὰ γενικῶς εἶναι ἡ σπουδαιότερα ἐντολή. Διότι ἐκεῖνος ποῦ ἐκτελεῖ τὴν ἐντολὴν αὐτὴν, δηλαδὴ ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρόν του, θὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὸν πλησίον του, τὸν συγγενῆ του, τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν Θεόν. Καὶ τότε θὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἀληθινὸς Χριστιανός.

15. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

(Ματθ. ΣΤ' 1-4)

Ἐσυνῆθιζαν οἱ Ἑβραῖοι νὰ κάμνουν ἐλεημοσύνην μὲ τρόπον ἐπιδεικτικόν. Δὲν ἔθεωροῦσαν δηλαδὴ τὴν ἐλεημοσύνην ὡς μίαν πρᾶξιν, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ ἀνάγκην τῆς ψυχῆς. Ἐμποροῦσαν νὰ ἐλεοῦν ἓνα δυστυχῆ πτωχόν, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται πραγματικὴν λύπην δι' αὐτόν, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδουν οἱ ἄλλοι καὶ ὁμιλήσουν δι' αὐτοῦς.

Ἡ ἐλεημοσύνη αὐτὴ εἶναι μία πρᾶξις ἀπάτης. Διότι ἐξαπατῶμεν τοὺς ἄλλους, ἐξαπατῶμεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐλεοῦμεν, ἐξαπατῶμεν τέλος καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Τοιαύτη ἐλεημοσύνη ὄχι μόνον εἶναι περιττὴ, ἀλλὰ καὶ ἀσεβής, ἀφοῦ ζητοῦμεν νὰ ἐξαπατήσωμεν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει :

«Τὴν ἐλεημοσύνην πρέπει νὰ τὴν κάμνετε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερά σας χεὶρ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ». Δηλαδὴ νὰ γίνεται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ μάθουν, ὅτι ἐκάμαμεν ἐλεημοσύνην οὔτε οἱ πλησιέστεροί μας συγγενεῖς καὶ φίλοι.

16. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

(Ματθ. ΣΤ' 5-15)

Ὅχι μόνον τὴν ἐλεημοσύνην ἀλλὰ καὶ τὴν προσευχὴν οἱ ὑποκριταὶ Ἑβραῖοι ἔκαμνον πρὸς ἐπίδειξιν. Ὅταν λοιπὸν αὐτοὶ προσήχοντο, ἐφρόντιζον νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον πολλῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ ἀκούῃ ὅσα ἔλεγον.

Αὐτὰ δὲ ποῦ ἔλεγον, ἦσαν φλυαρίαι καὶ «βαττολογήματα» δηλαδὴ ἀνόητοι αἰτήσεις καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐπιδεικτικῆς προσευχῆς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν.

Ἡ προσευχή, λέγει ὁ Σωτὴρ, πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὸ πλεον κρυφόν μέρος τῆς οἰκίας καὶ ὄχι ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν κόσμον, διότι δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ Θεός.

Δὲν πρέπει δὲ εἰς τὴν προσευχὴν νὰ ζητῆ κανεὶς πράγματα παράλογα καὶ μωρά, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τὰ ὅποια ἄλλωστε γνωρίζει ὁ Θεὸς ὡς Παντογνώστης.

Ὁ Σωτὴρ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δεῖξῃ πόσον μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ προσευχή, δίδει καὶ ὁ ἴδιος ἓνα τύπον προσευχῆς.

Ἡ προσευχή αὐτὴ ὀνομάζεται Κυριακὴ προσευχή, ἐπειδὴ τὴν ὥρισεν ὁ Κύριος. Λέγεται καὶ Πάτερ ἡμῶν, ἐπειδὴ ἀρχίζει μὲ τὰς λέξεις αὐτάς.

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ περιέχει ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται ἓνας καλὸς Χριστιανός.

Εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς :

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,

ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου,

γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον

καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,

ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν

καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,

ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἀμήν.

Εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ὀνομάζομεν τὸν Θεόν :

Πατέρα.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κοινὸς πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διότι αὐτὸς παρέχει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς ὄλον τὸν κόσμον.

Ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Λέγομεν, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διὰ νὰ δεῖξωμεν τὸ μεγαλεῖον του.

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐδῶ εἰς τὴν γῆν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἁμαρτωλοὶ. Ὁ Θεὸς ὁμῶς δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τὴν ἁμαρ-

τίαν καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγεν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἡ ἄμαρτία λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἀπεμάκρυνε τὸν Θεὸν ἀπὸ πλησίον μας.

Τώρα ἀρχίζουν τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Θεόν.

Αἴτημα πρῶτον :

Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου.

Αὐτὸ ὅμως, τὸ ὅτι δηλαδή ὁ Θεὸς ἔφυγεν ἀπὸ κοντὰ μας, δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

Αἴτημα δεύτερον :

Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου.

Θέλομεν νὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ ἀγιασθῇ, δηλαδή νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Αἴτημα τρίτον :

Γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ θὰ δοξασθῇ, ὅταν γίνεται τὸ θέλημά του κάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπως γίνεται ἐπάνω εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

Αἴτημα τέταρτον :

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον.

Μὲ τὸ αἶτημα αὐτὸ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς δώσῃ τὸν ἄρτον τὸν καθημερινόν, δηλαδή τὸν ἄρτον, ποὺ μᾶς φθάνει διὰ μίαν ἡμέραν.

Ζητοῦμεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι θέλομεν μὲν νὰ ἔλθῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀλλὰ πότε θὰ γίνῃ τοῦτο δὲν γνωρίζομεν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴν. Ἄλλὰ τὸ σῶμα διὰ νὰ ζήσῃ, ἔχει ἀνάγκην τροφῆς καὶ ἐπειδὴ τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς τροφῆς εἶναι ὁ ἄρτος, διὰ τοῦτο ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ μᾶς δώσῃ τὸν ἄρτον, ποὺ μᾶς φθάνει διὰ μίαν ἡμέραν. Ἄν δὲ δὲν ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τότε τὴν ἄλλην ἡμέραν πάλιν βέβαια θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν παράκλησίν μας.

Αἴτημα πέμπτον :

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Εἰς τὸ αἶτημα αὐτὸ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ συγχω-

ρήση τὰς ἀμαρτίας μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ συγχωρῶμεν τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων.

Αἴτημα ἕκτον :

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.

Ἐπειτα παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μὴ μᾶς δοκιμάσῃ. Δὲν θέλομεν νὰ μᾶς δοκιμάσῃ ὁ Θεός, διότι δὲν ἔχομεν πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ὅτι θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ ἀμαρτήσωμεν.

Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει ἢ διὰ νὰ γίνωμεν μὲ τὴν σταθεράν μας πίστιν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Ἄβραάμ, ὁ Ἰὼβ καὶ ἄλλοι, ἢ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κάμωμεν καλὰς πράξεις.

Αἴτημα ἕβδομον :

Ἄλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Τὸν Θεὸν παρακαλοῦμεν ὄχι μόνον νὰ μὴ θέλῃ νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, ἀλλὰ τὸν παρακαλοῦμεν καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ πονηρὸν, τὰς κακὰς ἐπιθυμίας, δηλαδὴ τοὺς πειρασμοὺς.

Ἀμήν.

Εἶθε νὰ γίνουν αὐτά, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅπως τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην τροφῆς, διὰ νὰ ζήσῃ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην τροφῆς. Καὶ ἡ τροφή τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ προσευχή.

17. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

(Ματθ. ΣΤ' 16-18)

Ἄλλὰ καὶ τὴν νηστείαν οἱ ὑποκριταὶ Ἰουδαῖοι ἔκαμνον μὲ ἐπίδειξιν. Ὄταν ἐνήστευαν, περιεφέροντο καὶ ἔδειχναν τὰ πρόσωπά των, ὅτι εἶχαν γίνει ὠχρὰ καὶ ἀδύνατα, διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται, διὰ νὰ προσέξουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ ἐπαινέσουν αὐτὸν ποὺ νηστεύει. Ἡ νηστεία μαζί μὲ τὴν προσευχὴν ἔχουν σκοπὸν νὰ καθαρίσουν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ μαζί μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνεταί μὲ σεμνότητα καὶ χωρὶς οὐδεμίαν ἐπίδειξιν.

Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Ἰησοῦς :

«Ὅταν νηστεύετε, πρέπει νὰ καθαρίσετε τὴν κεφαλὴν σας καὶ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπόν σας, διὰ νὰ μὴ φανῆτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι νηστεύετε. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τοῦτο, θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ».

18. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ

(Ματθ. ΣΤ' 19-24)

Ἄφοῦ ὁ Σωτὴρ ὠμίλησε περὶ ἐλεημοσύνης, προσευχῆς καὶ νηστείας, λέγει ἔπειτα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος περισσότερον πρέπει νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὰ ὑλικά.

Τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, δηλαδὴ αἱ καλαὶ πράξεις, εἶναι ἕνας πνευματικὸς θησαυρός, ποῦ δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τίποτε. Τὰ ὑλικά ὅμως ἀγαθὰ, δηλαδὴ τὸ νὰ φροντίζωμεν τὸ πῶς νὰ ἀποκτήσωμεν χρήματα, εἶναι ἕνας θησαυρός, ποῦ κινδυνεύει καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτας ἀκόμη.

19. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

(Ματθ. ΣΤ' 25-34)

Ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολῶμεν διαρκῶς τὸν ἑαυτὸν μας μὲ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας. Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε μέσα εἰς τὸν νοῦν μας τὴν φροντίδα πῶς θὰ ἐξασφαλίσωμεν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἐνδύματά μας.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε τὴν ἐλπίδα μας εἰς τὸν Θεόν. Διότι ὁ Θεός ποῦ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην του. Ἄφοῦ φροντίζει δι' ὅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πλέον ταπεινὰ καὶ δίδει τροφήν εἰς τὰ πτηνὰ, φύλλωμα καὶ ἄνθη ὠραῖα εἰς τὰ φυτὰ, θὰ φροντίσῃ πολὺ περισσότερον διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι περισσότερον ἀγαπητὸν πλάσμα εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Θεός οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ Θεία Πρόνοια παρακολουθεῖ καὶ ἐφοδιάζει αὐτὸν μὲ ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπασχολῆ τὸν νοῦν του κυρίως εἰς τὸ νὰ πράττῃ καλὰ ἔργα. Τότε θὰ ἔχῃ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

20. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

(Ματθ. Ζ' 1-6)

Ὁ Ἰησοῦς λέγει ἔπειτα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρατηροῦμεν ποῖα σφάλματα ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὰ κατακρίνωμεν. Εἶναι ἀνάγκη πρῶτα νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἰδικὰ μας σφάλματα καὶ νὰ τὰ διορθώσωμεν.

Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ θέλει βέβαια ἐργασίαν, κόπους καὶ χρόνον. Ἄλλ' ὅταν κάμνωμεν αὐτὴν τὴν προσπάθειαν, δὲν ἔχομεν τότε τὸν καιρὸν νὰ προσέξωμεν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς κατακρίνωμεν δι' αὐτά.

Καὶ ἂν αὐτὸ πρέπει καθένας νὰ τὸ κάμνη, πολὺ περισσότερον ὀφείλει νὰ τὸ κάμνη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλα καὶ σοβαρὰ σφάλματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὰ μὲν ἰδικὰ του σφάλματα δὲν τὰ διορθώνει, βλέπει ὅμως τὰ μικρὰ σφάλματα, ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ τὰ κατακρίνει. Τότε βέβαια ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ θέλει τιωρηθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

21. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΛΕΓΕΙ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΤΩΜΕΝ ΤΑ ΑΓΑΘΑ

(Ματθ. Ζ' 6-12)

Ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ διστάζουν καθόλου νὰ ζητοῦν ἐκεῖνο τὸ ἀγαθόν, τοῦ ὁποῦ ἔχουν ἀνάγκην. Διότι ἀσφαλῶς θὰ τὸ λάβουν.

Λέγει μάλιστα, ὅτι πρέπει νὰ τὸ ζητοῦν μὲ μεγάλην ἐπιμονήν.

Καὶ προσθέτει, ὅτι ὁ Θεός, ὡς πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ εὐχαρίστως νὰ ἱκανοποιῆ τὰς δικαίας ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως δὲν ὑπάρχει κανένας πατέρας, ποὺ ἂν τοῦ ζητήσῃ ὁ υἱὸς του ἄρτον, θὰ τοῦ δώσῃ πέτραν καὶ ἂν τοῦ ζητήσῃ ἰχθύν, θὰ τοῦ δώσῃ ὄφιν.

Διὰ ταῦτα λοιπόν, χωρὶς κανένα δισταγμὸν ἀλλὰ μὲ ἐμπιστοσύνην πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅ,τι τοὺς εἶναι ἀναγκαῖον.

22. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΚΙΑΣ

(Ματθ. Ζ' 13-20)

Ὁ Ἰησοῦς λέγει, ὅτι νὰ πράττῃ κανεὶς τὸ καλόν, εἶναι ἔργον δύσκολον καὶ ὁμοιάζει ὡς νὰ εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ

μίαν στενήν πύλην εἰς ἓνα δρόμον δύσκολον, ἀνώμαλον καὶ ἀνηφορικόν. Τὸ νὰ πράττη δὲ ἀντιστρόφως τὸ κακόν, εἶναι ἔργον εὐκολον καὶ ὁμοιάζει ὅπως νὰ εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ μίαν μεγάλην πύλην εἰς ἓνα δρόμον πλατύν, εὐρύχωρον, εὐθὺν καὶ ὁμαλόν.

Εἶναι δὲ φυσικόν εἰς μὲν τὸν δύσκολον δρόμον νὰ περιπατοῦν ὀλίγοι ἄνθρωποι, ἐνῶ εἰς τὸν εὐκολον πολλοί. Ἐν τούτοις ὁ δύσκολος δρόμος εἶναι προτιμότερος. Διότι αὐτός εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ δι' αὐτοῦ φθάνει κανεὶς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἰς τὴν εὐτυχίαν τὴν παντοτεινήν· ἐνῶ ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν δρόμον τῆς κακίας, φθάνει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ εἰς τὴν αἰώνιον τιμωρίαν.

23. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

(Ματθ. Ζ' 21-23)

Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς, ποὺ ἔχουν οἱ λόγοι ἀπὸ τὰ ἔργα.

Τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, λέγει ὁ Σωτὴρ, θὰ κληρονομήσουν ὄχι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἀρκοῦνται μόνον εἰς λόγους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κάμνουν καλὰ ἔργα. Διότι τὸ νὰ λέγη κανεὶς λόγους εἶναι εὐκολον, ἐνῶ τὸ νὰ πράττη ἀγαθὰ ἔργα εἶναι δύσκολον.

Οἱ πραγματικῶς δὲ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι θὰ φανοῦν ἀπὸ τὰ καλὰ τῶν ἔργα.

24. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

(Ματθ. Ζ' 24-28)

Ὁ Ἰησοῦς τέλος ὁμιλεῖ περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει σταθερὰν πίστιν, ὁ Χριστὸς τὸν παρομοιάζει μὲ ἓνα ἄνθρωπον φρόνιμον, ποὺ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον, δηλαδὴ εἰς στερεὰ θεμέλια.

Καὶ ὅπως τὴν οἰκίαν αὐτὴν δὲν ἤμποροῦν νὰ βλάψουν ἄνεμοι, βροχαί, καὶ ποταμοί, ἔτσι καὶ τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἤμποροῦν νὰ κλονίσουν οὔτε αἱ κακαὶ συμβουλαὶ τῶν ἄλλων, οὔτε αἱ ἰδικαὶ του στενοχωρίαι.

Ἐκεῖνος δὲ ποὺ δὲν ἔχει σταθερὰν πίστιν, παρομοιάζεται μὲ ἄνθρωπον ἀνόητον, ποὺ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν ἄμμον.

Καί ὅπως ἡ οἰκία αὕτη θά κρημνισθῆ, μόλις φυσήσουν σφοδροὶ ἄνεμοι ἢ πέσουν μεγάλοι βροχαί, ἔτσι καί ἡ πίστις του θά κλονισθῆ, θά χαθῆ, μόλις ἀκούσῃ κακὰς συμβουλὰς ἢ τὸν εὖρουν διάφορα δυστυχήματα.

25. ΠΟΙΑΝ ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ ΕΚΑΜΕΝ Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ

(Ματθ. Ζ' 28-29)

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκροατάς του.

Δὲν ὠμίλησε ξηρῶς καί τυπικῶς, ὅπως συνήθως ὠμίλουσ οἱ γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἔδιδε ζωὴν εἰς τοὺς λόγους του, ὡς ἄνθρωπος ἔχων ἐξουσίαν.

Ὅλοι δὲ ἔλεγον, ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσαν τοιαύτην διδασκαλίαν.

26. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ

(Ματθ. ΙΓ' 1-23, Λουκ. Η' 4-15, Μαρκ. Δ' 1-21)

Μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἶπε πρὸς τὸν λαὸν τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

Ἐνας γεωργὸς ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν του, διὰ νὰ σπεῖρῃ. Καί καθὼς ἔσπειρεν, ἄλλος μὲν σπὸρος ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον καί τὰ πτηνὰ ἔφαγον αὐτόν· ἄλλος ἔπεσεν εἰς μέρος πετρῶδες καί ἐρρίζωσε μὲν εἰς τὸ ὀλίγον χῶμα, ἀλλὰ ταχέως ἐξηράνθη καί ἐχάθη· ἄλλος ἔπεσεν εἰς μέρος, ὅπου ὑπῆρχαν καί ἄκανθαι, πού ἐβλάστησαν μαζί του καί τὸν ἐπνιξαν.

Ὁ σπὸρος δέ, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὸ εὐφορον ἔδαφος, ἐβλάστησεν, ηὔξήθη καί ἐκαρποφόρησε πολὺ, ὥστε ἄλλος μὲν νὰ δώσῃ τριακονταπλάσια ἄλλος ἐξηκονταπλάσια καί ἄλλος ἑκατονταπλάσια.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν, ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητάς του, διὰ νὰ ἐξηγήσουν καί αὐτοὶ εἰς τὸν λαόν, ὅτι γεωργὸς μὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀγρὸς εἶναι οἱ ἀκροαταὶ του καί σπὸρος ἡ διδασκαλία του.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται καθόλου τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁμοιάζουν πρὸς τὸν δρόμον, ὅπου ὁ σπὸρος ἔπεσε καί ἦλθον τὰ πτηνὰ καί τὸν ἔφαγον.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν, δέχον-

ται μὲν αὐτήν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν λησμονήσουν μετ' ὀλίγον, ὁμοιάζουν πρὸς τὸ ἔδαφος τὸ πετρῶδες, ὅπου ὁ σπόρος φυτρῶνει, ἀλλὰ ξηραίνεται ἀμέσως.

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πάλιν οἱ ὅποιοι διέρχονται τὴν ζωὴν των μεταξύ πονηρῶν καὶ κακῶν συντρόφων, ὁμοιάζουν μὲ τὸν σπόρον, ποὺ ἐβλάστησε μαζί με τὰς ἀκάνθας. Καθὼς δὲ ὁ σπόρος αὐτὸς πνίγεται ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι ἐμποδίζονται ἀπὸ τοὺς κακοὺς φίλους νὰ γίνουν ἐνάρετοι.

Τέλος οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ὁμοιάζουν μὲ τὴν εὐφορον γῆν. Ὅπως δηλαδὴ εἰς τὴν καλὴν γῆν ὁ σπόρος καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ συντελεῖ, ὥστε ὄχι μόνον αὐτοὶ ὠφελοῦνται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελοῦν.

27. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΖΙΖΑΝΙΩΝ

(Ματθ. ΙΓ' 24-30)

Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρὸς ἓνα γεωργόν, ὁ ὅποιος ἐπήγεν εἰς τὸν ἀγρόν του καὶ ἔσπειρε καθαρὸν σπόρον. Τὴν νύκτα ὅμως ἐπήγαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ γεωργοῦ καὶ ἔσπειραν εἰς τὸν ἀγρόν του ζιζάνια.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς βλαστήσεως, ἐφύτρωσαν μαζί ὁ σῖτος καὶ τὰ ζιζάνια, τὰ ὅποια, ἀφοῦ ἠδέξθησαν ἀρκετά, ἤρχισαν νὰ διακρίνονται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ γεωργοῦ, ὅταν εἶδον αὐτά, ἀνήγγειλαν τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπον :

«Θέλεις νὰ ἐκριζώσωμεν τὰ ζιζάνια ;»

Ὁ κύριος ὅμως τοῦ ἀγροῦ ἀπεκρίθη :

«Ὁχι, διότι ἡμπορεῖ μὲ τὰ ζιζάνια νὰ ἐκριζώσετε καὶ τὸν σῖτον. Ἀφήσατέ τα καὶ ἄς αὐξάνουν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, θὰ παραγγείλω εἰς τοὺς θεριστὰς νὰ συλλέξουν πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ κατόπιν τὸν σῖτον. Καὶ ἐκεῖνα μὲν νὰ τὰ καύσουν, τὸν δὲ σῖτον νὰ συναθροίσουν εἰς τὴν σιταποθήκην».

Ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Σωτὴρ, τὴν ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητὰς του ὡς ἑξῆς :

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅταν διδάσκῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὁμοιάζει πρὸς γεωργόν, ποὺ σπείρει καλὸν σπόρον.

»Ὁ ἐχθρὸς τοῦ γεωργοῦ, ποὺ σπείρει τὰ ζιζάνια, εἶναι ὁ

πονηρός δαίμων, ὁ ὁποῖος βάλλει εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀπιστίαν καὶ κάθε κακὸν διαλογισμόν.

»Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἐποτίσθησαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ οἱ πονηροί, ποὺ ἀκούουν μόνον εἰς τὸ κακόν, θὰ χωρισθοῦν τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Κυρίου.

»Καὶ οἱ μὲν κακοὶ θὰ ριφθοῦν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν, οἱ δὲ δίκαιοι θὰ διαφυλαχθοῦν».

28. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

(Ματθ. ΙΓ' 44-52)

Ὁ Ἰησοῦς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν ὁποῖαν ὑπέσχετο εἰς τοὺς πιστοὺς, παρωμοίαζε κατὰ διαφόρους τρόπους. Τοῦτο τὸ βλέπομεν εἰς τὰς ἀκολούθους παραβολάς:

29. Ο ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

(Ματθ. ΙΓ' 44)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κρυμμένος εἰς ἓνα ἀγρόν.

Κάποτε ἓνας ἄνθρωπος τὸν ἀνακαλύπτει καὶ δὲν τὸ φανερώνει εἰς κανένα, ἀλλὰ τρέχει γεμάτος χαρὰν καὶ πωλεῖ ὅσα ἔχει καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρόν ἐκεῖνον.

30. Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

(Ματθ. ΙΓ' 45-46)

Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὁμοία μὲ ἄνθρωπον ἔμπορον, ποὺ ζητεῖ καλοὺς μαργαρίτας.

Ὁ ἔμπορος αὐτὸς μόλις εὐρήκεν ἓνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἔτρεξε καὶ ἐπώλησεν ὅ,τι εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

31. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΣΑΓΗΝΗΣ

(Ματθ. ΙΓ' 47-51)

Πάλιν ὁμοία εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ δίκτυον (σαγήνην), τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγένεσεν ἀπὸ κάθε εἶδος ἰχθύων. Ἀφοῦ τὸ ἔσυραν εἰς τὴν παραλίαν, ἐκάθισαν καὶ ἐδιάλεξαν τοὺς καλοὺς, τοὺς ὁποῖους ἔρριψαν εἰς τὰ κοφίνια καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐπέταξαν.

Ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Οἱ ἄγγελοι

θά χωρίσουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοὺς δικαίους. Καὶ τοὺς μὲν δικαίους θά τοποθετήσουν εἰς τὸν παράδεισον, τοὺς δὲ πονηροὺς θά ρίψουν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

Κατόπιν δὲ προσθέτει :

«Ὅσοι ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν μου περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ τὴν ἐννοοῦν, ὁμοιάζουν μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἕνα θησαυρὸν ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα χωρίζει εἰς νέα καὶ εἰς παλαιά».

32. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΔΟΥΛΟΥ
(Ματθ. ΙΗ' 23-35)

Διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὁ Ἰησοῦς εἶπε καὶ ἄλλας παραβολάς.

Μία ἀπὸ αὐτάς εἶναι καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πονηροῦ δούλου.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει, λέγει ὁ Ἰησοῦς, μὲ ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του.

Ὅταν ἤρχισε λοιπὸν νὰ λογαριάζεται, παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν εἷς δοῦλος, ὁ ὁποῖος τοῦ χρεωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα, δηλαδὴ ἕνα πάρα πολὺ μεγάλον χρηματικὸν ποσόν.

Ὁ δοῦλος αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ πληρῶσῃ τὸ δάνειον αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς, σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιωμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὸν νόμον, διέταξε νὰ πωληθῇ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, καθὼς καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε, διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Τότε ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του καὶ τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

«Κύριε, ἔχε ὑπομονὴν καὶ μὴ μὲ καταστρέψῃς. Θὰ τὰ ἐπιστρέψω ὅλα ὅσα ὀφείλω, ἂν μοῦ δώσης καιρὸν».

Ὁ κύριος ἐλυπήθη τότε τὸν δοῦλον αὐτὸν καὶ ὄχι μόνον τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐχάρισε τὰ ὀφειλόμενα».

Αὐτὸς ὅμως, ἀφοῦ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον, ἐπῆγεν ἀμέσως καὶ εὐρίσκει ἕνα συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ ὀφείλειν ἑκατὸν δηνάρια, δηλαδὴ ἕνα ἀσήμαντον χρηματικὸν ποσόν.

Τὸν ἔπιασεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τοῦ λέγει :

«Δώσε μου ὄσα μοῦ χρεωστεῖς»,

Ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

«Λυπήσου με, ἔχε ὑπομονὴν καὶ θά σοῦ τὰ δώσω».

Ὁ ἄλλος ὅμως δοῦλος δὲν τὸν ἐλυπήθη, ἀλλὰ τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν ἔκλεισεν ἐκεῖ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὅταν εἶδον αὐτὰ πού ἔγιναν οἱ ἄλλοι δοῦλοι, ἐλυπήθησαν πάρα πολύ. Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ τὰ ἀνέφεραν εἰς τὸν κύριόν των.

Τότε ὁ κύριος ἐκάλεσε τὸν πρῶτον δοῦλον καὶ τοῦ λέγει :

«Δοῦλε πονηρέ, ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ὄλον τὸ χρέος, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες. Δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῆς τὸν συνάδελφόν σου, καθὼς σὲ ἐλυπήθην καὶ ἐγώ ;»

Γεμᾶτος ὀργῆν λοιπὸν ὁ κύριος παρέδωσε τὸν κακὸν δοῦλον νὰ τιμωρηθῆ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Καὶ ἀφοῦ ἔτελείωσε τὴν παραβολὴν αὐτὴν, λέγει εἰς τὸ τέλος ὁ Ἰησοῦς :

«Ἔτσι καὶ ὁ πατὴρ μου ὁ ἐπουράνιος θὰ κάμῃ εἰς σᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρῆσετε μὲ τὴν καρδιάν σας ὁ καθένας τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων».

33. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΟΥ ΣΙΝΑΠΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΥΜΗΣ

(Ματθ. ΙΓ' 31 - 33)

Μὲ μίαν ἄλλην παραβολὴν ὁ Σωτὴρ παρομοιάζει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς κόκκον σινάπεως. Οὗτος εἶναι μικρότατος σπόρος. Ὅταν ὅμως βλαστήσῃ καὶ αὐξηθῆ, γίνεται μεγάλο δένδρον, εἰς τοὺς κλάδους τοῦ ὁποίου ἔρχονται καὶ κάμνουν τὰς φωλεὰς των τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ καὶ εὐρίσκει ὀλίγους ὁπαδοὺς. Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ ἐξαπλοῦται, μέχρις ὅτου ἓνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνθρώπων γίνουσι Χριστιανοί.

Ὁμοιάζει ἐπίσης ἡ βασιλεία τοῦ Κυρίου πρὸς ζύμην, ἢ ὁποία εἶναι μία μικρὰ ποσότης ἀπὸ ἄλευρον καὶ ὕδωρ. Ὅταν

ὁμως ἀναμειχθῆ με πολὺ ἄλευρον, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλη ὄλον τὸ ἄλευρον εἰς ζύμην.

Ἔτσι θὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος μέσα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει μεταβάλει εἰς χριστιανοὺς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους.

34. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

(Ματθ. ΚΒ' 1-14)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει με ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του καὶ ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτας του διὰ νὰ καλέσουν διαφόρους ἀνθρώπους. Κανεὶς ὁμως δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐδικαιολογοῦντο, ὅτι δῆθεν εἶχον διαφόρους ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἠμπόδιζον.

Μερικοὶ μάλιστα ἔδειξαν καὶ κακὴν συμπεριφορὰν καὶ ὕβρισαν τοὺς ὑπηρέτας τοῦ βασιλέως. Ἄλλοι δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον καὶ νὰ φονεύσουν μάλιστα αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη φοβερὰ καὶ ἔστειλεν ὀπλοφόρους του μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσουν τοὺς ὑβριστὰς καὶ τοὺς φονεῖς καὶ νὰ καύσουν τὰς οἰκίας των. Ἐπειτα δὲ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐξέλθουν καὶ νὰ καλέσουν ὅσους συναντήσουν εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως,

Οἱ ὑπηρέται ἐξήλθον καὶ ἐκάλεσαν ὅσους συνήντησαν, χωρὶς διάκρισιν, καλοὺς καὶ κακοὺς, καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ ἐγένετο ἀπὸ οὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς τότε εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς προσκεκλημένους. Τότε βλέπει ἕνα ἀπὸ αὐτούς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόρει ἔνδυμα γάμου, καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι.

«Φίλε», τοῦ λέγει, «πῶς εἰσηλθες ἐδῶ χωρὶς ἔνδυμα γάμου;»

Καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ διώξουν αὐτὸν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ τὸν ρίψουν ἔξω.

Μετὰ τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς διδάσκει, ὅτι ὁ Θεός, πρὸς χάριν τοῦ μονογενοῦς τοῦ υἱοῦ, ἐκάλεσε εἰς τὴν χαρὰν τῆς οὐρανίου βασιλείας πρῶτον τοὺς Ἰσραηλίτας. Αὐτοὶ ὁμως ὄχι μόνον ἠδιαφόρησαν εἰς πρόσκλησιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ ὕβρισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τότε ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀπέστειλε δὲ τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, διὰ νὰ καλέσουν εἰς τὴν χαρὰν τῆς οὐρανοῦ βασιλείας ὅλους, χωρὶς διακρίσιν.

Ἄν ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀληθινὴν πίστιν, τοῦτον ὁ Θεὸς τὸν διώχνει καὶ τὸν ρίπτει ἔξω, εἰς τὸ σκότος τῆς κολάσεως.

35. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΩΝΟΣ

(Ματθ. Κ' 1-16)

Ἄλλην μεγάλην παραβολὴν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου παρομοιάζεται αὕτη μὲ ἄνθρωπον κτηματίαν.

Ὁ κτηματίας αὐτὸς ἐξῆλθε πρωτῆ καὶ ἐμίσθωσεν ἐργάτας διὰ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸν ἀμπελῶνα του. Σενεφώνησεν αὐτοῦς πρὸς ἓν δηνάριον τὴν ἡμέραν καὶ τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα.

Ἀργότερον ἐξῆλθε πάλιν καὶ εὗρηκεν ἄλλους ἐργάτας ἀργοὺς καὶ τοὺς λέγει :

«Πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου καὶ θὰ σὰς πληρώσω ὅ,τι εἶναι δίκαιον».

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία, ἦλθον ὄλοι οἱ ἐργάται διὰ νὰ πληρωθοῦν. Ἦρχισε δὲ ὁ κύριος νὰ πληρῶνῃ πρῶτα ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει τελευταίους τὸ ἀπόγευμα. Ἔδωσε δὲ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ ἓν δηνάριον.

Κατόπιν ἐπλήρωσε τοὺς ἄλλους μὲ ἓν πάλιν δηνάριον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔδωκεν εἰς ὅλους τὴν ἰδίαν πληρωμὴν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του πόσας ὥρας ἐργάσθησαν οἱ μὲν καὶ οἱ δέ.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχον ἐργασθῆ ἀπὸ τὸ πρωτῆ, ὅταν εἶδον, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἐλάμβανον ἓν δηνάριον, ἐπερίμεναν, ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐλάμβανον περισσότερα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔλαβον, παρεπονοῦντο καὶ ἐγόγγυζον ἐναντίον τοῦ οἰκοδεσπότη. Οὗτος δέ, ὅταν ἤκουσε τὰ παράπονά των, εἶπε :

«Φίλοι μου, δὲν σὰς ἠδίκησα. Ὅ,τι σὰς συνεφώνησα, ἐλά-

βατε. Ἐάν θέλω νά δώσω καί εἰς τοὺς τελευταίους ἀπὸ ἓν δη-
νάριον, ὅπως ἐπήρατε καί σεῖς, δὲν ἔχω δικαίωμα ;»

Ἡθέλησε δὲ ὁ Σωτὴρ μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν νά διδάξῃ
ἡμᾶς, ὅτι τόσον ἐκεῖνοι ποὺ ἔγιναν πρῶτοι χριστιανοί, ὅσον
καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔγιναν ἀργά, ἐξ Ἰσοῦ θά εἶναι δεκτοὶ εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

36. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΟΥ

(Λουκ. Ι' 25 - 37)

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἰησοῦν ἓνας νομικός,
δηλαδὴ ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώριζε τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ λέ-
γει εἰς αὐτὸν μὲ σκοπὸν νά τὸν πειράξῃ :

«Διδάσκαλε, τί νά κάμω, διὰ νά κληρονομήσω τὴν αἰώνιον
ζωὴν ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

«Τί γράφει ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως ;»

«Σὺ ποὺ γνωρίζεις περὶ αὐτοῦ, τί ἐννοεῖς, ὅταν τὸν ἀνα-
γινώσκῃς ;»

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

«Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ δλην τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν
πλησίον μας καθὼς τὸν ἑαυτὸν μας».

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ λέγει :

«Ὅρθῶς ἀπεκρίθης. Κάμε αὐτὰ καὶ θά κληρονομήσῃς τὴν
αἰώνιον ζωὴν».

Ὁ νομικός ὁμως ἐπέμενε καὶ πάλιν καὶ ἠρώτησε :

«Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον ;»

Ὁ Ἰησοῦς τότε, ἀντὶ ἀπαντήσεως, εἶπε τὴν ἐξῆς παρα-
βολὴν :

Ἕνας Ἰουδαῖος μετέβαινε, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν
Ἱεριχώ. Εἰς τὸν δρόμον τὸν συνέλαβον λησταί, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ
τοῦ ἀφῆρεσαν ὅ,τι ἔφερε μαζί του, τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μισοπεθα-
μένον καὶ ἔφυγον.

»Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νά περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας ἱερεὺς.

»Αὐτός, ἂν καὶ εἶδε τὸν δυστυχῆ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστα-
σιν, δὲν ἐνδιεφέθη καθόλου, ἀλλ' ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρό-
μον του.

»Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐπέρασαν ἕνας λευίτης καὶ ἕκαμε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον μὲ τὸν ἱερέα.

»Κατόπιν ἐφάνη νὰ ἔρχεται ἕνας Σαμαρείτης. Οὗτος καθὼς εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἀμέσως κατέβη ἀπὸ τὸ ζῶόν του καὶ ἤρ-
χισε νὰ περιποιηθῆται αὐτόν. Δὲν ἐξήτασεν ἂν ὁ πληγωμένος ἦτο
Ἰουδαῖος, δηλαδὴ ἐχθρὸς του, ἀλλ' ἐλυπήθη αὐτὸν ὡς ἕνα ἄν-
θρωπον, πού εἶχε κακοπαθήσει.

Ὁ Καλὸς Σαμαρείτης.

»Ἀφοῦ λοιπὸν ἔδεσε τὰ τραύματά του, τὸν ἔθεσε ἐπάνω εἰς τὸ ζῶόν του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς ἕνα πανδοχεῖον.

»Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάλεσε τὸν πανδοχέα, τοῦ ἔδωσε δύο
δηνάρια καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιποιηθῆ τὸν ἄνθρωπον καὶ
δ,τι δαπανήσῃ ἀκόμη, θὰ τὰ πληρώσῃ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ.

»Ἐπειτα ἀνεχώρησεν ὁ Σαμαρείτης».

Ἄφου ἔτελείωσε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, ἠρώτησε τὸν νομικόν.

«Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, ὅτι ἐδείχθη πλησίον, εἰς τὸν πληγωμένον»;

Ὁ νομικὸς ἀπεκρίθη, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐπεριποιήθη.

Τότε εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς :

«Λοιπὸν καὶ σὺ ὁμοίως κάθε ἄνθρωπον νὰ θεωρῆς ὡς πλησίον σου».

37. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΦΡΟΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

(Λουκ. ΙΒ΄ 13-21)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐδίδασκεν ὅπως συνήθως.

Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὴν δικαιοσύνην. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖνος εἶχε μίαν κληρονομικὴν διαφορὰν μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἐζήτει τὴν μεσολάβησιν τοῦ Χριστοῦ, θὰ εὕρισκε τὸ δίκαιόν του.

Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὥστε νὰ γίνῃ δίκαια διανομὴ τῆς κληρονομίας.

Ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι αὐτὸ ποῦ τοῦ ἐζήτει, ἦτο μία ἀτομικὴ του ὑπόθεσις, ἄσχετος ὀλωσδιόλου μὲ τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἀπεκρίθη:

«Ἀνθρωπέ μου, ποῖος μὲ διώρισε δικαστὴν, ὥστε νὰ λύω τὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων ;»

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἤρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέχουν καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν τὴν πλεονεξίαν νὰ καταλαμβάνῃ τὰς ψυχὰς των.

«Δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν τὰ μεγάλα πλοῦτη», ἔλεγε, «διότι ὁ ἄνθρωπος ὅσα πολλὰ χρήματα καὶ ἂν ἔχη, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μακρύνῃ τὴν ζωὴν του».

Καὶ διὰ νὰ κάμῃ ζωηροτέραν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

«Ἐνὸς πλουσίου ἀνθρώπου τὰ κτήματα εἶχον μεγάλην εὐφορίαν καὶ ἔδωσαν πολλὰ εἰσοδήματα. Τότε ἐσυλλογίσθη :

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

»Τί νά κάμω ; αἱ ἀποθήκαι μου δὲν χωροῦν πλέον. Ποῦ θά συνάξω τὴν μεγάλην αὐτὴν ἔσοδειάν μου ;»

»Ἄφοῦ ἠγρύπνησε καὶ ἐβασάνισε τὸν νοῦν του, τέλος ἀπεφάσισεν.

»Ἴδου τί θά κάμω», εἶπε, «θά κρημνίσω τὰς ἀποθήκας μου καὶ θά κτίσω ἄλλας μεγαλυτέρας. Ἐκεῖ θά συνάξω ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου καὶ θά εἶπω τότε εἰς τὴν ψυχὴν μου :

»Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα σοῦ φθάνουν νά ζήσης πολλὰ ἔτη. Ἀναπαύσου λοιπόν, τρῶγε, πίνε καὶ εὐφραίνου».

»Ὁ Θεὸς τότε λέγει πρὸς τὸν πλούσιον :

«Ἀνόητε, αὐτὴν τὴν νύκτα θά ἀποθάνης καὶ ὅσα ἔχεις ἐτοιμάσει εἰς ποῖον θά ἀνήκουν ;»

»Ἔτσι παθαίνου ν», προσέθεσεν ὁ Σωτὴρ, «ὄλοι ἐκεῖνοι, ποὺ θησαυρίζου θησαυροὺς ὑλικοὺς διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν των καὶ δὲν σκέπτονται καθόλου διὰ τὸν ψυχικὸν των πλοῦτον».

38. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ

(Λουκ. ΙΕ' 11-32)

Διὰ νά διδάξῃ ὁ Σωτὴρ πόσον ὁ Θεὸς εἶναι φιλεῦσπλαγχνος καὶ συγχωρεῖ ἐκείνους ποὺ μετανοοῦν, εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολὴν :

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ὁ νεώτερος ἀπὸ αὐτοὺς ἐζήτησε μίαν ἡμέραν τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν περιουσίαν. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη καὶ διεμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς.

»Κατόπιν ὁ νεώτερος, ἀφοῦ παρέλαβεν ὅ,τι τοῦ ἀνῆκεν, ἀνεχώρησε. Μετέβη δὲ εἰς μίαν χώραν μακρινήν, ὅπου ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀσωτίαν καὶ ἐσπατάλησεν ὅλα του τὰ χρήματα.

»Ἐπειτα, διὰ νά ζήσῃ, κατήντησε νά γίνῃ δοῦλος εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλεν εἰς τοὺς ἀγροὺς νά βόσκη χοίρους. Ἐκεῖ προσεπάθει νά χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ χοῖροι.

»Μίαν ἡμέραν, καθὼς ἐσκέπετο τὴν ἀθλίαν θέσιν, εἰς τὴν

ὁποῖαν εἶχε φθάσει, ἦλθεν ἔξαφνα εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ἐσυλλογίσθη τὴν ζωὴν, ποῦ εἶχεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του καὶ λέγει :

«Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ πατρὸς μου χορταίνουσι τὸν ἄρτον καὶ περισσεύει εἰς αὐτούς. Ἐγὼ δὲ ἐδῶ πεθαίνω ἀπὸ τῆν πείναν. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ ἐπιστρέψω. Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς μου καὶ θὰ εἶπω εἰς αὐτόν: «Πατέρα, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐσένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Πάρε με, λοιπόν, ὡς ὑπηρετὴν σου».

»Μόλις ἔκαμε τὴν σκέψιν αὐτὴν, ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πατέρα του.

»Ὁ πατέρας του, μόλις εἶδεν αὐτόν ἀπὸ μακρὰν νὰ ἔρχεται, ἔσπευσε νὰ τὸν δεχθῆ μετὰ μεγάλην χαράν. Τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν κατεφίλει.

»Ἐνῶ δὲ ὁ μετανοημένος υἱὸς ἔλεγε: «Πατέρα, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι υἱὸς σου», ὁ πατὴρ ἐφώναξεν εἰς τοὺς δούλους του:

«Φέρετε τὴν καλυτέραν στολὴν καὶ ἐνδύσατε αὐτόν. Βάλετε εἰς τοὺς πόδας του καινούργια ὑποδήματα καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ δακτυλίδι. Σφάξατε δὲ τὸν μύσχον τὸν σιτευτόν, διὰ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ εὐχαριστηθῶμεν. Διότι ὁ υἱὸς μου οὗτος νεκρὸς ἦτο καὶ ἀνεστῆθη, χαμένος ἦτο καὶ εὐρέθη».

»Καὶ ἔγιναν ὄλα, καθὼς διέταξεν. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ τρώουσι καὶ νὰ διασκεδάζουσι.

»Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς, ὁ ὁποῖος ἔλειπεν ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς, τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον.

»Καθὼς ἤρχετο, ἤκουσεν ἀπὸ μακρὰν τὸν εὐθυμον θόρυβον ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τὰ χορευτικὰ ἄσματα. Ἀφοῦ δὲ ἐπλησίασε καὶ ἔμαθεν ἀπὸ ἕνα δούλον τὰ ὄσα συνέβησαν, δυσηρεστήθη καὶ δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

»Τότε ὁ πατὴρ του ἐξῆλθε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκεῖνος δὲ παρεπονέθη εἰς τὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέγει:

«Ἴδου ἐγὼ σὲ δουλεύω τόσα ἔτη μετὰ ὑπακοὴν καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἕνα ἐρίφιον, διὰ νὰ διασκεδάσω μετὰ τοὺς φίλους μου. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ υἱὸς σου αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησε

τὴν περιουσίαν τοῦ εἰς διασκεδάσεις, ἔθυσίαισες πρὸς χάριν τοῦ καὶ αὐτὸν τὸν μόνον τὸν σιτευτὸν!»

»Τότε ὁ πατὴρ τοῦ εἶπε :

«Τέκνον μου ἀδίκως παραπονεῖσαι. Σὺ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου καὶ ὀλόκληρος ἡ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει. Καὶ σὺ λοιπὸν ὀφείλεις νὰ χαρῆς, διότι ὁ ἀδελφός σου ἦτο νεκρὸς καὶ ἀνέζησε καὶ ἦτο χαμένος καὶ εὐρέθη».

Μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ὁ Σωτὴρ παρουσιάζει καθαρῶτα καὶ ζωηρότατα τὴν μεγάλην σημασίαν, πού ἔχει εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἢ μετάνοια. Διδάσκει ἐπίσης διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης τὰ ἀκόλουθα : «Ὅτι ὅπως ἓνας πατέρας ἐξασφαλίζει μέσα εἰς τὸν οἶκόν του κάθε εὐτυχίαν εἰς τοὺς υἱούς του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἐξασφαλίζει ἐκείνους, πού μένουν πλησίον του, δηλ. πού φυλάττουν τὰς ἐντολάς του.

Ὅτι ὅπως ἓνας ἀγαθὸς πατὴρ δὲν δυσκολεύεται νὰ δώσῃ εἰς τοὺς υἱούς του τὰ μερίδιά των ἐκ τῆς περιουσίας του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς δίδει εὐχαρίστως διάφορα προτερήματα καὶ καλὰς ιδιότητας εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἀκόμη ἀφήνει αὐτοὺς ἐλευθέρους νὰ λάβουν χρῆσιν τῶν προτερημάτων αὐτῶν εἰς τὸν βίον των.

Ὅτι, ὅπως ἓνας ἄσωτος σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν τοῦ καὶ κατανατᾷ εἰς μεγάλην ἀθλιότητα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, πού δὲν κάμνει χρῆσιν τῶν προτερημάτων του, ἀλλὰ ἀφήνεται νὰ παρασυρῆθῃ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, ὑποφέρει καὶ πάσχει ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς.

Τέλος, ὅπως ὁ πατὴρ δέχεται μὲ μεγάλην χαρὰν τὸν υἱὸν του, πού ἐπιστρέφει μετανοημένος, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πού μετανοοῦν εὐκρινῶς.

39. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΛΩΛΟΤΟΣ ΠΡΟΒΑΤΟΥ

(Λουκ. ΙΕ' 3-7)

Ἔλεγε πάλιν ὁ Ἰησοῦς :

«Ποῖος ἄνθρωπος ἀπὸ σαῶς, ἐὰν ἔχη ἑκατὸν πρόβατα καὶ χάσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτά, δὲν ἀφήνει τὰ ἐνενηντα ἐννέα ἔρημα καὶ πηγαίνει καὶ ψάχνει διὰ τὸ πρόβατον, πού ἐχάθη, ἕως νὰ τὸ εὔρῃ; Καὶ ὅταν τὸ εὔρῃ, τὸ βάζει ἐπάνω εἰς τοὺς ὠμούς του

γεμάτος χαράν· καὶ ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον του, προσκαλεῖ τοὺς γείτονας καὶ λέγει πρὸς αὐτούς :

«Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μαζί μου, διότι εὗρήκα τὸ πρόβατον, ποὺ εἶχα χάσει».

»Λοιπὸν σὰς λέγω», ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι τοιαύτη χαρὰ γίνεται εἰς τὸν οὐρανὸν δι' ἓνα ἁμαρτωλόν, ποὺ μετανοεῖ, παρὰ δι' ἐνενήντα ἐννέα δικαίους, ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκην μετανοίας».

40. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΡΑΧΜΗΣ ΠΟΥ ΕΧΑΘΗ

(Λουκ. ΙΕ' 6-10)

Συνεχίζων ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν προηγουμένην παραβολήν, εἶπε πάλιν :

«Καὶ ποία γυναῖκα, ποὺ εἶχε δέκα δραχμὰς καὶ ἔχασε μίαν, δὲν ἀνάπτει τὸν λύχνον της καὶ δὲν σαρώνει τὴν καλύβην της καὶ δὲν ψάχνει προσεκτικά, ἕως ὅτου τὴν εὔρῃ :

»Καὶ ἀφοῦ τὴν εὔρῃ, φωνάζει γεμάτη χαράν εἰς τὰς φίλας καὶ τοὺς γείτονας καὶ λέγει :

»Χαρῆτε μαζί μου, διότι εὗρήκα τὴν δραχμὴν, ποὺ ἔχασα».

Τοιαύτη χαρὰ γίνεται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ δι' ἓνα ἁμαρτωλόν, ποὺ μετανοεῖ».

41. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΟΥΣΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

(Λουκ. Ζ' 37-48)

Ὅσον περισσότερο ἁμαρτωλὸς εἶναι κανεὶς, τόσο περισσότερο χαίρει, ὅταν μετανοῇ καὶ σωθῇ καὶ τόσο περισσότερο ἀγαπᾷ τὸν Σωτῆρα.

Τοῦτο ἐφάνη μίαν ἡμέραν, ὅτε μίαν γυναῖκα πολὺ ἁμαρτωλὴ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ποὺ ἔτυχε νὰ εὕρισκεται ὁ Ἰησοῦς. Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος καὶ τὰ δάκρυά της κατέβρεχον αὐτούς καὶ τοὺς ἐσπόγγιζε μὲ τὰ μαλλιά της καὶ τοὺς ἤλειφε μὲ μύρον.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους εἶπε τότε :

«Ξεύρει ἄρα γε ὁ διδάσκαλος πόσον ἁμαρτωλὴ εἶναι αὕτη, ποὺ τὴν ἀφήνει νὰ τὸν ἐγγίξῃ ;»

Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτόν :

«Θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι νὰ μοῦ ἀποκριθῆς. Κάποιος εἶχε

δανείσει δύο άλλους, εις τὸν ἕνα πενήντα καὶ εις τὸν ἄλλον πεντακόσια δηνάρια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τὰ ἐχάρισε καὶ εις τοὺς δύο. Ποῖος θὰ ἀγαπήσῃ περισσότερο αὐτόν ;»

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε :

«Νομίζω, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο αὐτός, ποῦ τοῦ ἐχάρισε τὰ περισσότερα».

«Ὁρθῶς ἀπεκρίθης» εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς. «Λοιπὸν καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δεικνύει πρὸς ἐμὲ πολλὴν ἀγάπην, διότι πολλαὶ ἁμαρτίαι τῆς συγχωροῦνται».

42. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΚΑΡΠΟΥ ΣΥΚΗΣ

(Λουκ. ΙΓ' 6-10)

Κάποτε εἶπον εις τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀπορίαν των, διατὶ πολλοὶ μὲν ἁμαρτωλοὶ τιμωροῦνται καὶ καταστρέφονται, ἄλλοι ὅμως ὄχι.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς περιμένει πάντοτε τὴν μετάνοιαν, πρὶν τιμωρήσῃ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ὁμοιάζουν μὲ μίαν συκὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχε κάποιος εις τὸν ἀμπελῶνά του.

Ἦλθεν αὐτὸς καὶ ἐζητοῦσε καρπὸν ἀπὸ αὐτῆν, ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε. Τότε εἶπεν εις τὸν ἀμπελουργόν :

«Νὰ τώρα, τρία ἔτη ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν εις τὴν συκὴν αὐτῆν καὶ δὲν εὑρίσκω. Κόψε τὴν λοιπὸν, διότι κρατεῖ ἄχρηστον τὸ μέρος τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τρέφεται».

Ὁ δὲ ἀμπελουργὸς ἀπεκρίθη καὶ λέγει :

«Κύριε, ἄφησέ τὴν καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος νὰ σκάψω γύρω εις τὴν ρίζαν τῆς καὶ νὰ βάλω λίπασμα καὶ ἂν κάμῃ τότε καρπὸν, καλῶς, εἰδεμὴ νὰ τὴν κόψῃς ἔπειτα».

43. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

(Λουκ. ΙΣΤ' 19-31)

Ἐζοῦσε κάποτε ἕνας πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πολυτελῆ φορέματα καὶ κάθε ἡμέραν ἔτρωγε καὶ ἔπινεν εις πλουσίαν τράπεζαν καὶ ἠύφραινετο.

Ἐζοῦσε καὶ ἕνας πτωχός, ποῦ ὠνομάζετο Λάζαρος. Οὗτος ἤρχετο εις τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ πλουσίου καὶ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψιχία, ποῦ ἔπιπτον ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίου. Οἱ δὲ κύνες τὸν ἐτριγύριζον καὶ ἔγλειφαν

Βασιλείου Ε. Πετρούνια

τάς πληγὰς του. Ὁ Λάζαρος μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ἔφερε τὴν ἀθλίαν ζωὴν του, ἐνῶ ὁ πλούσιος δὲν κατεδέχετο νὰ ρίψῃ ἐπάνω του οὔτε ἓνα βλέμμα συμπαθείας.

Ἦλθεν ὁμως ἡ ὥρα, πού ἀπέθανον καὶ οἱ δύο. Τὸν μὲν πτωχὸν ἔφεραν οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ πλούσιος ὁμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσπλαγχνίας του, ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἅδην.

Ἐνῶ δὲ ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπει τὸν Λάζαρον, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Τότε ἀναφωνεῖ:
«Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον, διὰ νὰ βυθίσῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δροσίση τὴν γλῶσσάν μου, διότι βασανίζομαι εἰς αὐτάς τὰς φλόγας».

Ὁ Ἀβραάμ ὁμως ἀπεκρίθη εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἶπε:

«Τέκνον, ἐνθυμήσου, ὅτι σὺ εἶχες ὄλα τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸν βίον σου, ὁ δὲ Λάζαρος ὄλα τὰ κακὰ. Τώρα λοιπὸν αὐτὸς μὲν ἀπολαμβάνει, σὺ δὲ ὑποφέρεις.

»Ἐκτὸς τούτου ὁμως ὑπάρχει καὶ μέγα χάσμα, πού μᾶς χωρίζει, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ οὐδεμία ἐπικοινωνία μεταξὺ μας».

Τότε ὁ πλούσιος παρακαλεῖ τὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ λέγει:

«Πάτερ Ἀβραάμ, τούλάχιστον ἄς εἰδοποιηθοῦν οἱ πέντε ἀδελφοί μου πού ζοῦν εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἀλλάξουν ζωὴν, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου».

Ἀλλὰ πάλιν ἀποκρίνεται ὁ Ἀβραάμ καὶ λέγει:

«Ἔχουν ἐκεῖνοι τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ τοὺς λόγους τῶν Προφητῶν. Ἄς ὑπακούσουν λοιπὸν εἰς αὐτούς».

Ὁ πλούσιος ὁμως ἐπιμένει:

«Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἂν μεταβῇ κάποιος ἐκ τῶν νεκρῶν πρὸς αὐτούς, τότε μόνον θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ μετανοήσουν».

Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ τέλος τοῦ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν:

«Ἐάν δὲν ἀκούσουν τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας, οὔτε ἐκεῖνον, πού θ' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν θὰ ἀκούσουν».

Ἀπὸ τὴν παραβολὴν αὐτὴν διδάσκεται κάθε χριστιανός, ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἰς τὸν Ἅδην δὲν ὑπάρχει πλέον μετάνοια.

44. Ο ΑΛΗΘΗΣ ΠΙΣΤΟΣ

(Ματθ. ΚΑ' 28-31)

Διὰ νὰ δείξη ὁ Ἰησοῦς ποῖος εἶναι ἀληθῆς πιστός, διότι ἐκτελεῖ πραγματικῶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολήν :

«Ένας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ἦλθεν εἰς τὸν πρῶτον καὶ τοῦ λέγει :

«Παιδί μου, πήγαινε σήμερον νὰ ἐργασθῆς εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου».

»Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

«Δὲν θέλω».

»Ἔστερα ὁμοῦς μετενόησε καὶ ἐπήγε.

»Ἐπειτα ὁ πατήρ ἦλθεν εἰς τὸν δεῦτερον υἱόν του καὶ εἶπε καὶ εἰς αὐτὸν νὰ μεταβῆ εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Ἐκεῖνος δὲ μὲ προθυμίαν ἀπεκρίθη :

«Πηγαίνω ἀμέσως».

»Δὲν ἐπήγεν ὁμοῦς καθόλου.

«Λοιπόν, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς του ; βεβαίως ὁ πρῶτος.

»Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς χριστιανούς. Διότι πολλοὶ ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τὴν ἀποκρούουν καὶ μένουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἕως ὅτου ἔρχεται ἡ ὥρα καὶ μετανοοῦν εἰλικρινῶς. Αὐτοὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

45. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ

(Ματθ. ΚΕ' 14-30)

Ὁ Σωτὴρ ἠθέλησε νὰ διδάξη, ὅτι τὰς καλὰς ιδιότητας, τὰς ὁποίας ἔχει λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸν κάθε ἄνθρωπος, πρέπει νὰ τὰς καλλιεργῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.

Πρὸς τοῦτο εἶπε τὴν κατωτέρω παραβολήν.

«Ένας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν του. Ἔδωκεν εἰς ἄλλον μὲν πέντε τάλαντα, εἰς ἄλλον δύο καὶ εἰς ἄλλον ἓν, ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος, πού εἶχεν ὁ καθείς.

»Παρήγγειλε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐμπορευθοῦν τὰ τάλαντα

καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν.

» Ἐκεῖνος, ποῦ ἔλαβε τὰ πέντε τάλαντα, τὰ ἐμπορεύθη καὶ κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ ἄλλα πέντε. Ἐπίσης καὶ ἐκεῖνος, ποῦ ἔλαβε τὰ δύο, ἐκέρδισεν ἄλλα τόσα. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ ἔλαβε τὸ ἓν, ἔσκαψεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔκρυψε τὸ τάλαντον ἐκεῖ.

» Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ λογαριασμόν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος δοῦλος παρέδωκεν εἰς τὸν κύριόν του τὰ δέκα τάλαντα καὶ εἶπε :

« Κύριε, πέντε τάλαντα παρέδωκας εἰς ἐμέ. Ἴδού, ἐκέρδισα μὲ αὐτὰ ἄλλα πέντε ».

Ὁ δὲ κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν :

« Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἰς ὀλίγα ἐφάνης πιστός, εἰς πολλὰ θὰ σὲ καταστήσω ».

» Τὰ ἴδια εἶπε καὶ εἰς τὸν δεῦτερον δοῦλον, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν ἐπίσης εἰς τὸν κύριόν του διπλάσια τάλαντα ἀπὸ ὅσα εἶχε παραλάβει.

» Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ τρίτος, λέγει :

« Κύριε, ἐγνώρισα ὅτι εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι θερίζεις, ὅπου δὲν ἔσπειρες καὶ συναθροίζεις ἐκεῖ, ποῦ δὲν ἔσκόρπισες. Ἐφοβήθην λοιπὸν καὶ ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν. Ἴδού, λάβε αὐτό ».

» Τότε ὁ κύριος ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ δούλου αὐτοῦ καὶ τοῦ λέγει :

« Δοῦλε ὀκνηρὲ καὶ πονηρὲ, ἤξευρες, ὅτι θερίζω, ὅπου δὲν ἔσπειρα καὶ συναθροίζω, ὅπου δὲν διεσκόρπισα. Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τοποθετήσῃς τὰ τάλαντον εἰς τὴν τράπεζαν, ὥστε τώρα νὰ λάβω αὐτὸ μὲ τὸν τόκόν του ».

» Καὶ ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, διέταξε νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν δοῦλον τοῦτον τὸ τάλαντον καὶ νὰ δώσουν αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, ποῦ εἶχε τὰ δέκα. Νὰ ρίψουν δὲ τὸν πονηρὸν δοῦλον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὅπου εἶναι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων ».

46. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Λουκ. ΙΗ' 9-12)

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀνυψώνει,

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια ταπεινώνει τὸν ἄνθρωπον, εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολήν :

«Δύο ἄνθρωποι μετέβησαν εἰς τὸν Ναόν, διὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦτο Φαρισαῖος, ἀπὸ ἐκείνους δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι παρουσιάζοντο μὲ ὑποκρισίαν εἰς τὸν λαόν, ὡς εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ὁ ἄλλος ἦτο Τελώνης, δηλαδὴ ἄνθρωπος, πού ἐθεωρεῖτο ἄδικος καὶ ἁμαρτωλός.

Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος

» Ἀφοῦ λοιπὸν εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναόν, ἐστάθησαν ὁ καθένας χωριστὰ καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται.

» Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, ὥστε νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν ἀκουστὴν εἰς ὅλους :

«Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διότι δὲν εἶμαι καθὼς οἱ ἄλλοι

ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, ἀνήθικοι ἢ καὶ καθὼς αὐτὸς ἐδῶ ὁ Τελώνης. Νηστεύω δύο φοράς τὴν ἐβδομάδα καὶ δίδω τὸ δέκατον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς».

»Ὁ Τελώνης ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἠσθάνετο τὰς ἀμαρτίας του, οὕτε τοὺς ὀφθαλμοὺς του δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ, ἀλλὰ ἐκτύπα τὰ στήθη του καὶ προσήυχετο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγεν :

«Ὁ Θεὸς ἅς με ἐλεήσῃ τὸν ἀμαρτωλόν».

Τώρα ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς ἐκείνους πού τὸν ἤκουον :

«Σὰς λέγω λοιπόν, ὅτι ὁ Τελώνης μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του συγχωρημένος, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος δὲν συνεχωρήθη».

Καὶ τέλος εἶπεν ὁ Ἰησοῦς :

«Ἐκεῖνος, πού εἶναι ὑπερήφανος, θὰ ταπεινωθῇ καὶ ἐκεῖνος, πού εἶναι ταπεινόφρων, θὰ ὑψωθῇ».

47. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΓΕΩΡΓΩΝ

(Ματθ. ΚΑ΄ 33 - 45)

Ὁ Σωτὴρ ἤθελε νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν πραγματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ. Διότι ὄχι μόνον ἐκακοποίησαν τοὺς προφήτας, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιον τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολήν :

«Ἕνας ἄνθρωπος ἦτο οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν ἕνα ἀμπελῶνα, τὸν περιέφραξεν, ἔκτισε ληνὸν καὶ πύργον καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμίσθωσεν εἰς γεωργούς, ἀνεχώρησεν εἰς ξένον τόπον.

«Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, ἔστειλε τοὺς δούλους του, διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς του. Ἄλλ' οἱ γεωργοὶ συνέλαβον τοὺς δούλους καὶ ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον ἐφόνευσαν καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Ὁ οἰκοδεσπότης τότε ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁμοῦ οἱ γεωργοὶ ἔκαμαν τὰ ἴδια.

»Ὑστερον ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του καὶ εἶπε :

«Θὰ ἐντραποῦν τὸν υἱὸν μου».

»Ἐκεῖνοι ὁμοῦ, καθὼς εἶδον αὐτόν, εἶπον ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐλάτε νὰ τὸν φονεύσωμεν καὶ νὰ λάβωμεν τὴν κληρονομίαν ἡμεῖς».

»Τὸν συνέλαβον λοιπὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ τὸν ἀμπελῶνα, τὸν ἐθανάτωσαν».

Τώρα ὁ Σωτὴρ λέγει πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του :

«Ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κάμῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς αὐτοῦς ; »

«Ἐπειδὴ ἐφάνησαν κακοί, θὰ τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρά. Τὸν δὲ ἀμπελῶνα θὰ μισθώσῃ εἰς ἄλλους γεωργοὺς, οἱ ὅποιοι θὰ δίδουν εἰς αὐτὸν τοὺς καρπούς του».

«Σὰς λέγω λοιπόν», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοὺς κακοὺς Ἰσραηλίτας ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἔθνος, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐννοήσῃ».

Ἐξ αἰτίας τῆς παραβολῆς αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς κατηγόρησε φανερά τοὺς Φαρισαίους, οὗτοι ἐσυλλογίζοντο νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν τὸ ἔπραξαν ὁμως τότε, διότι ἐφοβοῦντο τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἦτο γεμᾶτος ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

48. Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΙΣ

(Ματθ. ΚΕ' 1-13)

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως οἱ πιστοὶ θὰ κριθοῦν συμφώνως πρὸς τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν ἔργα, εἶπε τὰ ἐξῆς διὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν :

«Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου με ὄλην τὴν δόξαν του καὶ με ὄλους τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ θὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης αὐτοῦ.

»Θὰ συναχθοῦν τότε ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Θὰ στήσῃ δὲ τὰ μὲν πρόβατα εἰς τὰ δεξιὰ του, τὰ δ' ἐρίφια εἰς τ' ἀριστερά του.

«Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῇ εἰς ἐκείνους, πού θὰ εὐρίσκονται εἰς τὰ δεξιὰ του καὶ θὰ εἶπῃ εἰς αὐτοὺς :

«Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἐτοιμασμένην διὰ σᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Διότι ἐπείνασα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ με ἐπότισατε, ξένος ἦμην καὶ με ἐφιλοξενήσατε, γυμνὸς καὶ με ἐνε-

δύσατε, ἡσθένησα καὶ με ἐπεσκέφθητε, εἰς φυλακὴν ἤμην καὶ ἤλθατε πρὸς ἐμέ».

»Οἱ δίκαιοι θ' ἀποκριθοῦν τότε :

«Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπείνας καὶ σὲ ἐθρέψαμεν καὶ ἐδίψας καὶ σὲ ἐποτίσαμεν ; Πότε δὲ σὲ εἶδομεν γυμνὸν καὶ σὲ ἐνεδύσαμεν ἢ ἀσθενῆ καὶ εἰς φυλακὴν καὶ σὲ ἐπεσκέφημεν ; »

»Ὁ δὲ Κύριος θὰ ἀποκριθῆ εἰς αὐτούς :

«Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐπράξατε τοῦτο εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀδελφούς μου, τοὺς ἐλαχίστους, εἰς ἐμέ τὸ ἐπράξατε».

»Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῆ πρὸς ἐκείνους, ποῦ θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ ἀριστερά του καὶ θὰ εἶπῃ πρὸς αὐτούς :

«Φύγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἐτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ. Διότι ἐπείνασα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν με ἐποτίσατε, ξένος ἤμην καὶ δὲν με ἐφιλοξενήσατε, γυμνὸς καὶ δὲν με ἐνεδύσατε, ἀσθενὴς καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν με ἐπεσκέφθητε».

»Τότε καὶ αὐτοὶ θὰ εἶπουν εἰς τὸν Κύριον :

«Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπείνας καὶ ἐδίψας ἢ ξένον καὶ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ εἰς φυλακὴν καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν ; »

»Καὶ θὰ ἀποκριθῆ εἰς αὐτούς ὁ Κύριος :

«Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐπράξατε ταῦτα εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους, οὐδὲ εἰς ἐμέ τὸ ἐπράξατε».

Καὶ θὰ σταλοῦν οἱ μὲν δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ ἄδικοι εἰς κόλασιν αἰώνιον.

49. Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

(Ματθ. ΚΔ' 3-14, 36-45)

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησαν πότε θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς :

«Ὁ ἄνθρωπος ὁ φείλει νὰ εἶναι ἕτοιμος εἰς κάθε στιγμὴν, διότι κανεὶς δὲν γνωρίζει πότε θὰ γίνῃ ἡ κρίσις. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ

θά παρουσιασθούν πολλοί ἄνθρωποι καὶ καθένας θά λέγῃ :
 «Ίδου ἦλθεν ἡ δευτέρα παρουσία, ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός».
 »Πολλοὶ τότε θά πλανηθούν. Σεῖς ὁμως προσέξατε νά μὴ
 πλανηθῆτε.

»Ἐπίσης ὅταν ἀκούσετε, ὅτι γίνονται πόλεμοι, ὅτι τὸ ἐν
 ἔθνος πολεμεῖ τὸ ἄλλο καὶ οἱ λαοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ πείναν καὶ
 ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, οὔτε τότε νά νομίσετε, ὅτι εἶναι ἡ
 κρίσις. Αὐτὰ θά εἶναι ἡ ἀρχὴ ἄλλων χειροτέρων κακῶν.

»Τότε οἱ πιστοὶ θά παραδοθοῦν εἰς μαρτύρια καὶ θά θανα-
 τώνωνται. Θά μισοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ἐξ αἰτίας τῆς πί-
 στεώς των.

Ἐκεῖνος ὁμως, ποῦ θά ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θά
 σωθῆ. Τότε θά κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ
 εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην καὶ τότε θά ἔλθῃ τὸ τέλος,

»Κανεὶς ὁμως δὲν γνωρίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, οὔτε
 οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰμὴ μόνον ὁ Πατὴρ μου. Καὶ καθὼς
 ἔγινε μὲ τὸν κατακλυσμόν, ἔτσι θά γίνῃ καὶ τότε. Διότι ὅπως
 δὲν προεμάντευσε κανεὶς τὸν κατακλυσμόν, ἀλλ' ὄλοι ἔτρωγον
 καὶ ἔπινον ἀμέριμοι, ἕως ὅτου ὁ Νῶε εἰσηλθεν εἰς τὴν Κιβω-
 τὸν καὶ ἦνοιξαν οἱ καταρράκται, ἔτσι δὲν ἡμποροῦν νά προ-
 μαντεύσουν τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Πρέπει
 λοιπὸν νά ἀγρυπνήτε, διότι δὲν ἡξεύρετε
 ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριος. Εὐτυχῆς θά
 εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θά εἶναι ἕτοιμος,
 ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος».

Εἰς μίαν ἄλλην περίστασιν, εἶπε πάλιν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς
 μαθητάς του :

«Ἐνας ἄνθρωπος ἀνεχώρησεν εἰς ταξίδιον καὶ ἔδωσεν εἰς
 τοὺς δούλους του ὠρισμένας παραγγελίας καὶ εἰς τὸν θυρωρὸν
 του εἶπε νά ἀγρυπνῆ.

»Ἀγρυπνεῖτε λοιπὸν καὶ σεῖς, διότι δὲν γνωρίζετε πότε θά
 ἔλθῃ ὁ Κύριος, τὴν ἑσπέραν ἢ τὰ μεσάνυκτα ἢ τὸ πρωτὶ. Μήπως
 ἔλθῃ ἔξαφνα καὶ σᾶς εὔρῃ νά κοιμᾶσθε.

»Δι' αὐτὸ σᾶς λέγω : Ἄ γ ρ υ π ν ε ἴ τ ε ».

50. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

(Ματθ. ΚΕ' 1-13)

Τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως, καθὼς καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, μεζωρότατον τρόπον παρουσιάζει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν τῶν δέκα Παρθένων.

«Κατὰ τὴν ὥραν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου οἱ ἄνθρωποι θὰ ὁμοιάζουν πρὸς δέκα παρθέτους, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὰς λαμπάδας των καὶ ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν τοῦ νυμφίου.

»Αἱ πέντε ἀπὸ αὐτὰς ἦσαν φρόνιμοι, αἱ ἄλλαι ὅμως ἦσαν μωραί. Καὶ αἱ μὲν φρόνιμοι εἶχον λάβει μαζί των ἀρκετὸν ἔλαιον διὰ τὰς λαμπάδας των, ὥστε καὶ ἂν ἐβράδυνεν ὁ νυμφίος, νὰ μὴ μείνουν χωρὶς φῶς. Αἱ μωραὶ ὅμως δὲν εἶχον προνοήσει διὰ τοῦτο.

»Ἐπειδὴ δὲ ὁ νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ, ἐνύσταξαν ὅλαι καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

»Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη μία φωνή, ποὺ ἔλεγεν :

«Ἴδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέλθετε εἰς προὔπαντησίν του».

»Τότε ἐξύπησαν ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ ἠτοίμαζον τὰς λαμπάδας των.

»Λέγουν δὲ αἱ μωραὶ πρὸς τὰς φρονίμους :

«Δώσατε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας ἔλαιον, διότι αἱ λαμπάδες μας σβύνουν».

»Ἀπεκρίθησαν δὲ εἰς αὐτὰς αἱ φρόνιμοι :

«Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν, μήπως δὲν φθάσῃ οὔτε δι' ἡμᾶς οὔτε διὰ σᾶς· καλύτερον λοιπὸν εἶναι νὰ μεταβῆτε εἰς τοὺς πωλητὰς καὶ νὰ ἀγοράσετε».

»Ἐνῶ δὲ ἐκεῖναι ἔφυγον, διὰ νὰ ἀγοράσουν ἔλαιον, ἔφθασεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἕτοιμοι παρθένοι εἰσῆλθον μετὰ ἀναμμένας τὰς λαμπάδας των εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

»Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι καὶ ἐφώναζαν ἀπ' ἔξω :

«Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας».

»Ἐκεῖνος ὅμως ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν τὰς γνωρίζει.

»Λοιπόν, γρηγορείτε και νὰ εἰσθε πάντοτε ἕτοιμοι», εἶπεν ὁ Σωτὴρ εἰς ὄσους τὸν ἤκουον, «διότι δὲν γνωρίζετε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται».

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΑΘΗ, ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΜΥΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΙΟΥΔΑΣ

(Ματθ. ΚΣΤ' 6-16 καὶ Ἰωάν. ΙΒ' 3-8)

Αὐτὴν τὴν ἴδιαν ἡμέραν, ποῦ ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, ἕνας ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν, ὁ Ἰούδας, ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ τὸν διδάσκαλόν του εἰς τὰς χεῖρας τῶν θανασίμων ἐχθρῶν του Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Ἐκινήθη δὲ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν του.

Ἐπειδὴ εἶδε τὴν Μαρίαν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου, νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μὲ μύρον πολῦτιμον, δυσηρεστήθη καὶ εἶπε :

«Τὸ μύρον τοῦτο ἠδύνατο νὰ πωληθῆ καὶ τὸ ἀντίτιμόν του νὰ μοιρασθῆ εἰς τοὺς πτωχοὺς».

Εἶπε δὲ τοῦτο, διότι αὐτὸς ἐκράτει τὰ χρήματα.

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς αὐτόν :

«Ἄφες αὐτὴν. Τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε, ἐμὲ ὅμως ὄχι».

Τόσον ἐχολώθη ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ὁ Ἰούδας, ὥστε τὴν ἐπαύριον μετέβη κρυφίως καὶ συνήντησε τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ἄντι τριάκοντα δὲ ἀργυρίων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρ' αὐτῶν, ὑπέσχέθη νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦν, μόλις εὔρισκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν.

2. Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

(Ματθ. ΚΑ' 1-11)

Ἐπλησίαζεν ἤδη τὸ Πάσχα. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑβδομάδος ὁ Κύριος ἐπορεύθη πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὅταν διήρχετο ἀπὸ τὸ χωρίον Βηθφαγῆ πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, λέγει εἰς δύο μαθητὰς του :

«Πηγαίνετε εἰς τὸ ἀπέναντι χωρίον καὶ ἐκεῖ θὰ εὔρετε μίαν ὄνον μετὰ τοῦ πώλου αὐτῆς. Λάβετε τὸν πῶλον καὶ ἔαν

Ἡ θριαμβευτικὴ εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

σᾶς ἐρωτήσῃ κανεῖς, εἶπατε, ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἔχει ἀνάγκη αὐτοῦ».

Οἱ μαθηταὶ μετέβησαν καὶ εὗρηκαν πραγματικῶς εἰς τὸ χωρὶον τὸν πῶλον, τὸν ὁποῖον ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἔθεσαν ἐπάνω εἰς τὸν πῶλον τὰ φορέματά των, ἀνέβη δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔτσι ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν :

«Εἶπατε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών : Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται εἰς σέ, καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου».

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ὅσοι εἶχον ἐκεῖ συρρεῦσαι, χάριν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὅταν ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ἐξῆλθον, διὰ νὰ τὸν προῦπαντήσουν.

Ἄλλοι ἐκράτουν βᾶϊα, ἦτοι κλάδους φοινίκων, ἄλλοι ἔστρωσαν εἰς τὸν δρόμον ἐνδύματα καὶ κλάδους δένδρων, ὅλοι δὲ μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν ἔκραζον :

«Ὡσαννά, εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους αὐτοῦ, πού ἐφώναζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν, εἰσῆλθε μὲ δόξαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὅσοι δὲν ἐγνώριζον, ἐμάνθανον τότε, ὅτι ἦτο ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ καὶ ὁ ὁποῖος μόλις χθὲς εἶχεν ἀναστήσει τὸν Λάζαρον. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς μὲ βίαν ἐκράτουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν φθόνον των, πού ἔβλεπον αὐτά. Δὲν ἤμποροῦσαν δὲ νὰ ἀνεχθοῦν τὰ παιδία, πού ἐκραύγαζον τὸ «Ὡσαννά».

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἔλεγε :

«Δὲν ἀνεγνώσατε, ὅτι ἀπὸ τὰ στόματα τῶν μικρῶν παιδίων θὰ ἀκουσθῶν ὕμνοι πρὸς τὸν Χριστόν ; »

Ἐπορεύθη δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐξεδίωξε διὰ δευτέραν φοράν τοὺς ἐμπόρους ἐξ αὐτοῦ, ἐνῶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς :

«Ἐκάματε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, ἀντὶ οἴκου προσευχῆς, σπῆλαιον ληστῶν».

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς δὲν ἤμποροῦσαν πλέον νὰ κρατήσουν τὴν μανίαν των κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀπεφάσισαν

νά τὸν συλλάβουν τὴν ἰδίαν νύκτα. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἐδίδαξεν εἰς τὸν Ναὸν, τὴν ἐσπέραν ἀνεχώρησε μὲ τοὺς μαθητὰς του εἰς Βηθανίαν, ὅπου διενυκτέρευσε.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πανηγυρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, μίαν Κυριακὴν πρὸ τοῦ Πάσχα, ὅτε διανέμονται βάρια εἰς τοὺς χριστιανούς. Ψάλλεται τότε καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον : *Τὴν ζωνὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν : Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.*

3. Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

(Ματθ. ΚΣΤ' 17-29)

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχιζεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ποῦ ἦτο ἡ Πέμπτη τῆς ἰδικῆς μας ἑβδομάδος τῶν Παθῶν, ἠρώτησαν οἱ μαθηταὶ τὸν Ἰησοῦν, ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δεῖπνον τοῦ Πάσχα.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς :

«Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπον, ποῦ θὰ κρατῇ μίαν ὑδρίαν. Ἀκολουθήσατε αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃ. Εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας αὐτῆς εἶπατε νὰ σᾶς δεῖξῃ τὸ μέρος, ὅπου θὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνον».

Μετέβησαν λοιπὸν δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔπραξαν σύμφωνα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰησοῦ.

Εὗρηκαν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν ὑδρίαν, καθὼς καὶ τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν. ἠρώτησαν αὐτὸν διὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐκεῖνος ἔδειξεν εἰς αὐτούς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας, ποῦ ἦτο ἐστρωμένον καὶ ἔτοιμον. Τότε οἱ δύο μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζουν ὅ,τι ἐχρειάζετο ἀκόμη διὰ τὸ δεῖπνον.

Τὴν ἐσπέραν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὰς καὶ ἐκάθησαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθη ὁ Χριστὸς καὶ ἤρχισε νὰ νίπῃ κατὰ σειρὰν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του. Μὲ τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν ἔδωσεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς του ὁ ἴδιος παράδειγμα ταπεινοφροσύνης. Ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τρῶγουν.

Αἰφνης ὁ Ἰησοῦς εἶπε μὲ ταραχὴν :

«Ἐνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ».

Ὅλοι κατεταράχθησαν, καθὼς ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἠρώτων τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶναι. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὁ πλέον ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἐκκλινεν εἰς τὸ στήθος τοῦ διδασκάλου καὶ τὸν ἠρώτα ποῖος ἦτο ὁ προδότης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν :

«Εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ δώσω ἄρτον, ἀφοῦ ἐμβάψω αὐτὸν εἰς τὸ πινάκιον».

Καὶ προσέφερε τὸν ἄρτον εἰς τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔλεγεν :

«Ὅ,τι μέλλεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ ταχύτερον».

Ὁ δὲ Ἰούδας ἀμέσως ἐξῆλθεν.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Ἰούδας, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε καὶ ἠύλησεν τὸν ἄρτον, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του καὶ εἶπε :

«Λάβετε, φάγετε· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου».

Ἔπειτα ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἀφοῦ ἠύχαριστησεν, ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του καὶ εἶπε :

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφῃσιν ἁμαρτιῶν».

Συνέστησε δὲ νὰ κάμνουν ὁμοίως πάντοτε πρὸς ἀνάμνησίν του καὶ τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς σήμερον τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἀπολυτίκιον : *Τοῦ Δείπνου σου τοῦ Μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογήσω, μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.*

4. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΟΥ
(Ματθ. ΚΣΤ' 31 - 38)

Είς τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὁ Σωτὴρ ἤρχισε νὰ διδῆ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰς τελευταίας νοουθεσίας καὶ διδασκαλίας του, ἀφοῦ ἐπλησίαζεν ἤδη ὁ θάνατός του.

Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς :

«Μετ' ὀλίγον ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὸν πατέρα μου τὸν οὐράνιον. Ἄφῃνω ὅμως εἰς σᾶς μίαν νέαν καὶ σπουδαιοτάτην ἐντολήν: νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὅπως ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, οὕτω καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ ἀγαπᾶσθε μεταξὺ σας. Μόνον οὕτω θὰ διακρίνεσθε, ὅτι εἴσθε μαθηταί μου.

»Ἐκεῖ ποῦ ἐγὼ ὑπάγω, βεβαίως δὲν ἠμπορεῖτε νὰ με ἀκολουθήσετε. Μὴ λυπησθε ὅμως, διότι δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Μὴ ταραχθῆτε. Πιστεῦετε εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν Θεόν.

»Ὅταν τηρῆτε τὰς παραγγελίας μου, ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ στείλῃ εἰς σᾶς τὸν Παράκλητον, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὅποῖον θὰ μένη πάντοτε πλησίον σας καὶ θὰ σᾶς βοηθῇ εἰς κάθε περίστασιν».

Ἄφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ δεῖπνον καὶ μαζί του ὄλοι οἱ μαθηταί.

Ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον, ποῦ ἀπειλοῦσε τὸν διδάσκαλόν του, ἐφώναζε :

«Κύριε, ἐγὼ θὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ σέ».

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

«Λοιπὸν, Πέτρε, ἀπόψε σὺ θὰ με ἀρνηθῆς τρεῖς φορές, πρὶν ὁ ἀλέκτωρ λαλήσῃ».

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ διδῆ διαφόρους συμβουλὰς καὶ θάρρος εἰς τοὺς μαθητὰς του, ἐνῶ συγχρόνως ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ δείπνου,

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ. ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Ματθ. ΚΣΤ' 36 - 56)

Ἐπροχώρουν ἤδη, ὁ Σωτὴρ με τοὺς μαθητὰς Του καὶ ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ κήπος

Βασιλείου Ε. Πετρούνια

Γεθσημανῆ, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνήθιζε νὰ πηγαίνει μετὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ νὰ προσεύχεται.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε μαζί του τοὺς τρεῖς περισσότερον ἀγαπημένους μαθητὰς του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ εἰσηλθε βαθύτερον εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς αὐτοὺς :

«Περίλυπος εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου».

Καὶ ἐπρόσθεσεν :

«Ἀγρυπνεῖτε μαζί με ἐμέ».

Ἐπειτα ἐπροχώρησεν ἀκόμη μόνος καὶ ἀφοῦ ἔπεσε μετὰ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, ἤρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ :

«Πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς περάσῃ ἀπὸ ἐμέ τὸ ποτήριον τοῦτο. Πλὴν ἄς γίνῃ ὅχι ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὅπως θέλεις σύ».

Μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψεν ἐκεῖ, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τοὺς μαθητὰς του. Εὐρῆκεν ὁμοῦ αὐτοὺς νὰ κοιμῶνται καὶ λέγει :

«Δὲν ἠδυνήθητε οὔτε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε μαζί μου; ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴ ἔρχεται εἰς σᾶς ὁ πειρασμός. Ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι πρόθυμος, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀσθενές».

Ἐπιστρέφει καὶ προσεύχεται μόνος του πάλιν καὶ ἔπειτα ἐπανέρχεται καὶ εὐρίσκει τοὺς μαθητὰς του νὰ κοιμῶνται ἀκόμη.

Διὰ τρίτην φοράν προσηυχῆθη καὶ ὅταν ἐπέστρεψε καὶ εὐρῆκε πάλιν τοὺς μαθητὰς νὰ κοιμῶνται, λέγει εἰς αὐτοὺς :

«Κοιμᾶσθε λοιπόν ! Ἴδου ἔφθασεν ἡ ὥρα καὶ παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Σηκωθῆτε, ἄς πηγαίνωμεν. Ἴδου ἔρχεται ἐκεῖνος, πού θὰ με παραδώσῃ».

Καὶ πραγματικῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν φῶτα καὶ ἄνθρωποι πολλοὶ ἤρχοντο μετὰ θόρυβον. Ἦσαν ἄνθρωποι τῶν ἀρχιερέων, πού συνωδεύοντο ἀπὸ Ρωμαίους στρατιώτας, τοὺς ὁποίους ὠδήγει ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἔρωτᾷ :

«Ποῖον ζητεῖτε ; »

Λέγουν :

«Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται :

«Ἐγὼ εἶμαι».

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐπροχώρησεν ὁ Ἰούδας καὶ ἐφίλησε τὸν διδάσκαλόν του. Τὸ φίλημα αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα, διὰ νὰ δείξη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Ἰησοῦν.

Τότε ἐπροχώρησαν οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἄλλοι καὶ συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν.

Οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη ἐξυπνήσει, ἔβλεπαν τὰ γινόμενα φοβισμένοι καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν. Ὁ Πέτρος ὁμως ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, διὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν διδάσκαλόν του καὶ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἑνὸς ὑπηρέτου τοῦ ἀρχιερέως, ποῦ ὠνομάζετο Μάλχος.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸν Πέτρον καὶ τοῦ λέγει :

«Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην».

Ἐπειτα ἐθεράπευσε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου καὶ ἠκολούθησε χωρὶς ἀντίστασιν τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ τὸν συνέλαβον.

Ἀπὸ ὄλους δὲ τοὺς μαθητὰς μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἠκολούθησαν, ἀνακατευμένοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς συνοδείας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐκρύβησαν.

6. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΑΝΝΑ

(Ἰωάν. ΙΗ΄ 11 - 28)

Δέσμιον τῶρα τὸν Ἰησοῦν ἔφεραν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἄνναν. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ παρελθόντος ἔτους, πενθερὸς δὲ τοῦ Καϊάφα, ποῦ ἦτο ἀρχιερεὺς τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Ὁ Ἄννας ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, ὅτι πάντοτε ἐκήρυττε δημοσίως καὶ οὐδέποτε κρυφά. Ἐπομένως ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἐρωτοῦσαν, θὰ ἀπήντα περὶ τῆς διδασκαλίας του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀρχιερέως ἐρράπισε τότε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ λέγει :

«Τοιουτοτρόπως ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν Ἀρχιερέα ; »

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν :

«Ἐὰν κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησε περὶ τοῦ κακοῦ, ἐὰν δὲ καλῶς, διατί μὲ δέρεις ; »

Ὁ Ἄννας ἀφοῦ προανέκρινε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Καϊάφαν, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου.

7. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
(Ματθ. ΚΣΤ' 57-68)

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα εἶχε συγκληθῆ ἤδη τὸ Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι. Ἐφεραν λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τούτου τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ διατυπώσουν μίαν κατηγορίαν ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν.

Διάφοροι ψευδομάρτυρες παρουσιάσθησαν, ἀλλ' αἱ κατηγορίαι, τὰς ὁποίας εἶπον, δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ φέρουν τὴν καταδίκην. Ἐπὶ τέλους παρουσιάσθησαν δύο, οἱ ὁποῖοι εἶπον :

«Ἦκούσαμεν νὰ λέγῃ οὗτος, ὅτι δύναται νὰ κρημνίσῃ τὸν Παῶν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ».

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἀληθινὰ εἶχεν εἶπει ὁ Σωτὴρ, ἀλλ' ἐνόει μὲ αὐτὴν τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ ἀνάστασίν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐνόησαν.

Ὁ Καϊάφας λέγει τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

«Ἀκούεις πῶς σὲ κατηγοροῦν ; τί ἀπαντᾷς ;»

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίνετο.

Τότε ὁ Καϊάφας, ἐπειδὴ ἤθελεν ὀπωσδήποτε νὰ καταδικάσῃ τὸν Ἰησοῦν, λέγει εἰς αὐτόν :

«Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰπέ μας, εἶσαι σὺ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

«Ναί, ἐγὼ εἶμιαι.»

Τώρα πλέον ὁ Καϊάφας ἔδειξε μεγάλην ἀγανάκτησιν ἐμπρὸς εἰς ὄλους, ἔσχισε τὸ φόρεμά του καὶ ἀνεφώνησε :

«Ποίαν ἀνάγκην ἔχομεν ἀπὸ μάρτυρας ; ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβλασφήμησεν. Ἦκούσατε ὄλοι τὴν φοβερὰν βλασφημίαν του, πού εἶπεν, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ γνώμη σας ;»

Ὅλοι τότε ἀπεκρίθησαν :

«Εἶναι ἔνοχος θανάτου !»

Ὁ Ἰησοῦς τοιοῦτοτρόπως εἶχε πλέον καταδικασθῆ νομίμως. Ἦρχισαν τότε οἱ παριστάμενοι νὰ κακομεταχειρίζωνται τὸν ἀθῶον κατάδικον. Τὸν ἔπτυσον, τὸν ἐκτύπων, τὸν ἐνέπαιζον καὶ τοῦ ἔλεγον :

«Προφήτευσε, Χριστέ, ποῖος σὲ ἐκτύπησε».

Ἐνῶ δὲ αὐτὰ ἐγίνοντο ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν αὐλὴν εἶχον μείνει πολλοὶ ἀπὸ τὴν συνοδείαν καὶ ἐθερμαίνοντο ἐμπρὸς εἰς μίαν πυράν. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἦσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸς εἰς τὴν θυρωρὸν, εἰσῆλθε, παρεκάλεσε δὲ αὐτὴν νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Πέτρον νὰ εἰσέλθῃ.

Τότε ἡ θυρωρὸς ἠρώτησε τὸν Πέτρον.

«Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ;» Ὁ δὲ Πέτρος ἠρνήθη.

Κατόπιν ἠρώτησεν ἄλλος πάλιν τὸν Πέτρον, ἂν ἦτο μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, πάλιν δὲ αὐτὸς ἠρνήθη.

Διὰ τρίτην δὲ φοράν τὸν ἠρώτησαν καὶ ἠρνήθη. Τότε ἐλάλησεν ὁ ἀλέκτωρ.

Ὁ Πέτρος μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος καὶ ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου του, ἐξῆλθεν ἔξω καὶ ἔκλαυσε πικρῶς.

Ὁ Ἰούδας, ποῦ ἐπρόδωσε τὸν Ἰησοῦν, μόλις ἔμαθε τὴν καταδίκην του, μετενόησε. Ἐτρεξε τότε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἐπέστρεψε τὰ ἀργύρια.

Εἶπε δὲ εἰς αὐτούς :

«Ἠμάρτησα. Σὰς παρέδωσα ἓνα ἀθῶον».

Ἐπειτα μετέβη καὶ ηὔτοκτόνησε.

8. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

(Μαθ. ΚΖ' 11 - 32)

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῆ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἔγκρισις τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος τῆς Ἰουδαίας. Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ διοικητήριον, ὅπου διέμενον ὁ ἡγεμὼν καὶ τὸ ὅποιον ἐκαλεῖτο Πραιτώριον.

Ἠγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἦτο τότε ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ἦτο ἤδη πρῶτα τῆς Παρασκευῆς, ἐβιάζοντο δὲ οἱ ἔχθροι τοῦ Ἰησοῦ νὰ θανατωθῆ οὗτος πρὸ τοῦ Σαββάτου, διότι τὸ Σάββατον ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε τοιαῦτα ἔργα. Ἄλλ' ὁ Πιλάτος, ὅταν ἤκουσε τὴν κατηγορίαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐβλασφήμει, διότι ἔλεγεν ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνη καὶ νὰ διατάξῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅταν ἀντελήφθησαν τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, κατηγόρησαν τώρα τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Πιλάτον, ὅτι ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του βασιλέα τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Πιλάτος τότε ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν :

«Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;»

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀπεκρίθη :

«Δὲν εἶμαι βασιλεὺς, ὡς οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Διότι τότε οἱ ἄνθρωποι μου θὰ ἠγωνίζοντο νὰ μὲ ἀπελευθερώσουν. Ἐγὼ ἤλθον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν».

Ὁ Πιλάτος ἀντελήφθη, ὅτι εἶχεν ἐμπρὸς του ἓνα ἄθῳον, τὸν ὁποῖον κατεδίωκον οἱ ἀρχιερεῖς διὰ προσωπικοὺς λόγους. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ εὔρη τρόπον, ὅπως τὸν ἀπελευθερώσῃ.

Ἐπειδὴ ὑπῆρχε συνήθεια κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα νὰ δίδεται ἡ ἐλευθερία εἰς ἓνα Ἑβραῖον κατὰδικον, ὁ Πιλάτος ἠρώτησε τὸν ὄχλον ποῖον ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολύσῃ, τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββᾶν. Ἦτο δὲ ὁ Βαραββᾶς ἓνας κακοῦργος τόσον ἀποτρόπαιος, ὥστε ὁ Πιλάτος ἠλπίζεν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολυθῆ ὁ Ἰησοῦς.

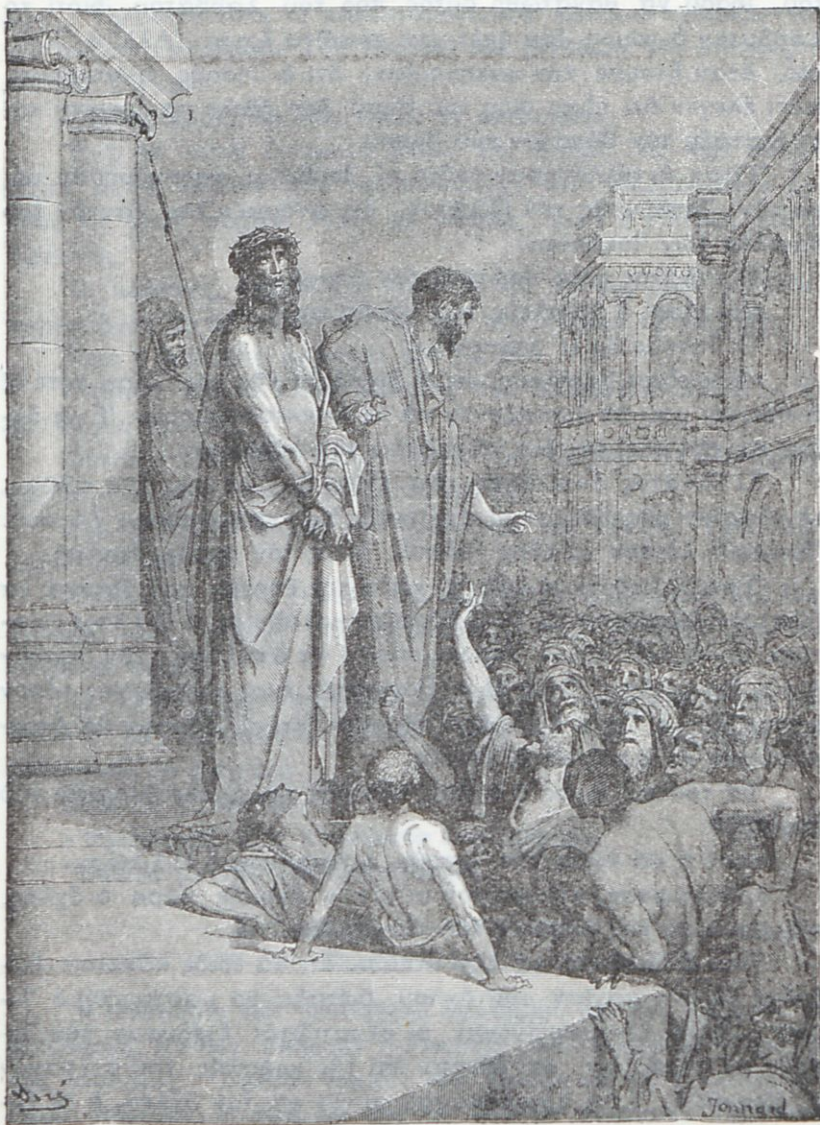
Ἐν τούτοις ὁμῶς ὁ ὄχλος ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Βαραββᾶ.

«Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦν;» ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος.

«Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!» ἔκραζε τώρα ὁ ὄχλος, σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἀρχιερέων.

Τότε ὁ Πιλάτος, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔδιδε κάποιαν διέξοδον εἰς τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου, διέταξε νὰ μαστιγωθῆ ὁ Ἰησοῦς. Μετὰ τὴν μαστίγωσιν οἱ στρατιῶται ἐνέδυσαν τὸν Ἰησοῦν μὲ πορφύραν, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέφανον ἐξ ἀκανθῶν. Ἔτσι παρουσίασαν αὐτὸν εἰς τὸν ὄχλον, ὁ δὲ Πιλάτος λέγει :

« Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ».

«Ίδε ὁ ἄνθρωπος»

Ἦλπιζε τοιουτοτρόπως ὁ Πιλάτος, ὅτι θὰ ἔκαμνε τόσον γελοίαν τὴν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἀπαιτήσουν πλέον τὴν σταύρωσίν του.

Ἄλλ' οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔπαυον νὰ φωνάζουν:

«Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!»

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπον τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πιλάτου, τὸν ἠπέιλησαν τώρα, ὅτι ἂν δὲν θανατώσῃ τὸν Ἰησοῦν, ποῦ ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του βασιλέα, θὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.

Τοῦτο ἐφόβισε τὸν Πιλάτον. Ἦτο δυνατόν πράγματι νὰ κατηγορηθῇ εἰς τὴν Ρώμην, ὅτι ὑπεστήριζεν ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔλεγεν ὅτι ἦτο βασιλεὺς καὶ τότε θὰ ἐκινδύνευεν.

Ἔκαμεν ἐν τούτοις μίαν ἀκόμη προσπάθειαν. Παρουσίασε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν ὄχλον καὶ τὸν ἠρώτησε πάλιν, ἐάν θέλῃ τὴν σταύρωσίν του. Ὅταν δὲ καὶ πάλιν αὐτοὶ ἐφώνησαν «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!», εἶδεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντισταθῇ.

Ἐνιψε τότε τὰς χεῖράς του καὶ εἶπεν: «Ἀθῶος εἶμαι ἀπὸ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνοι».

Ὁ δὲ λαὸς τῶν Ἑβραίων ἐφώνησε:

«Τὸ αἵμά του ἐπάνω μας καὶ εἰς τὰ παιδιὰ μας».

Καὶ τότε ὁ Πιλάτος τὸν μὲν Βαραββᾶν ἀπέλυσε, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

9. Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Ματθ. ΚΗ' 33-56)

Παρέλαβον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται καὶ τὸν ἔφερον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς ἕνα τόπον, ποῦ ὠνομάζετο Γολγοθᾶς, ἦτοι Κρανίου Τόπος. Ἐκεῖ ἐγίνοντο συνήθως αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις.

Ἐβάσταζε δὲ ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ τὸν σταυρόν του εἰς τὸν δρόμον, μέχρις ὅτου ἐκουράσθη καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φέρῃ αὐτόν. Τότε ἠγγάρευσαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ σταυροῦ ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ὠνομάζετο Σίμων καὶ ἦτο ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

Ἦτο τώρα μεσημβρία Παρασκευῆς, ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ δύο ἄλλους κακούρ-

Ὁ Χριστὸς γονατίζει ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ.

γους. Καί ἔστησαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ληστῶν. Τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰησοῦ ἐμοίρασαν μεταξύ των οἱ στρατιῶται.

Ἔθεσαν δὲ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν μίαν ἐπιγραφὴν, ποῦ ἐφανέρωνε λακωνικῶς τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης :

«*Ἰησοῦς Ναζωραῖος, Βασιλεὺς Ἰουδαίων*»

Πολλοὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον, ποῦ παρηκολούθησαν καὶ ἔβλεπον τώρα, περιέπαιζον τὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἔλεγον :

«Σύ, ποῦ δύνασαι νὰ κρημνίσῃς καὶ ν' ἀνοικοδομήσῃς τὸν ναὸν εἰς τρεῖς ἡμέρας, κατέβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ».

Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

«Ἄλλους ἔσωσες, τὸν ἑαυτὸν σου δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν σώσῃς; ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἄς σὲ σώσῃ λοιπὸν ὁ Θεός».

Ὁ Σωτὴρ ὁμοῦς ἔλεγε :

«Πάτερ, συγχώρησον αὐτούς, διότι δὲν γνωρίζουν τί κάμνουν».

Ἐπίσης καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστὰς ἠθέλησε νὰ περιπαίξῃ τὸν Σωτῆρα καὶ εἶπεν :

«Ἐάν εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἡμᾶς».

Ὁ ἄλλος ὁμοῦς ληστής τὸν ἐπέπληξε καὶ τοῦ λέγει :

«Δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεὸν σὺ ὁ ἔνοχος, ἀλλὰ περιπαίζεις καὶ βλασφημεῖς τὸν ἀθῶον;»

Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἤδη πιστεῦσαι οὗτος εἰς τὸν Ἰησοῦν, εἶπε πρὸς αὐτόν :

«*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὸν κακοῦργον, ποῦ ἐπίστευσε :

«Ἀληθῶς σοῦ λέγω, ὅτι σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου εἰς τὸν παράδεισον».

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν μητέρα του, ἢ ὁποῖα ἔμενον ὀρθία πλησίον τοῦ σταυροῦ, μαζί μὲ τὸν ἀγαπητόν του μαθητὴν Ἰωάννην καὶ λέγει :

«Μῆτερ, ἴδου ὁ υἱός σου».

Καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην :

«Ἰδου ἡ μήτηρ σου».

Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης παρέλαβε τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἂν καὶ ὁ ἥλιος ἔμεσουράνει ἀκόμη, σκότος βαθύ ἐπῆλθεν. Ἐκράτησε δὲ τὸ σκότος τοῦτο τρεῖς ὥρας.

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν :

« Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ σαβαθθανί ! » τὸ ὁποῖον σημαίνει « Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με ἐγκατέλειψες ; »

Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς, ποὺ ἤκουσαν, εἶπον μεταξύ των :

« Τὸν Ἥλιαν καλεῖ εἰς βοήθειαν ».

Ἔπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

« Δ:ψω ».

Ἔσπευσε δὲ κάποιος καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν χολὴν ἀνακατευμένην μὲ ὄξος. Ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασε καὶ δὲν ἔπιεν.

Ἐκλινε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέπνευσεν, ἐνῶ ἔλεγε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους :

« Τετέλεστα. Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνευμά μου ».

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἕνας μεγάλος σεισμός ἐκλόνησε τὴν γῆν, βράχοι ἐσχίσθησαν, τάφοι ἠνοιχθησαν καὶ τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη εἰς δύο.

Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο ἐκεῖ, ὡς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικόν, ποὺ ἐφρούρουν τοὺς ἐσταυρωμένους, κατετρόμαξαν. Ἔλεγον δέ :

« Ἀληθῶς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Θεοῦ υἱός ».

Ἐπειδὴ ἡ ἄλλη ἡμέρα ἦτο Σάββατον, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτον Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτησαν νὰ θανατωθοῦν οἱ τρεῖς ἐσταυρωμένοι. Ἐπίσης ἐζήτησαν νὰ καταβιβασθοῦν ἀπὸ τοὺς σταυρούς, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν διαταγὴν καὶ ἐφόνευσαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοὺς δύο ληστές. Τὸν Ἰησοῦν ὅμως, ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι εἶχε ἀποθάνει, δὲν ἐπέιραξαν. Μόνον ἕνας ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐκέντησε τὴν πλευράν του μὲ τὴν λόγχην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Ἐξῆλθε δὲ ἀπὸ τῆν πληγὴν αἷμα καὶ ὕδωρ.

10. Η ΑΠΟΚΑΘΛΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

(Ἰωάν. ΙΘ' 31-42)

Ἐνῶ εἰς τὸν Γολγοθᾶν συνέβαινον αὐτά, παρουσιάσθη εἰς τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ

θάψη τὸν Ἰησοῦν. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, ἦτο ἐπίσημος Ἰουδαῖος βουλευτής, μέλος τοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

Μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ ἤλθε καὶ ὁ Νικόδημος, καὶ οὗτος βουλευτὴς καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος ἔφερε μαζὶ τοῦ ἀρώματα, σμύρναν καὶ ἀλόην διὰ τὸν ἐνταφιασμόν.

Ἀφοῦ κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ (ἀποκαθήλωσαν) τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐτύλιξαν τὸ σεπτὸν σῶμα μὲ σινδόνην, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἔβρεξαν μὲ ἀρωματικὰς ὕλας, ἠτοίμασαν αὐτό.

Ἐπειτα τὸ ἔφεραν εἰς ἓνα κῆπον, ἐκεῖ πλησίον, ὅπου ὑπῆρχεν ἓνα μνημεῖον σκαλισμένον εἰς τὸν βράχον καὶ τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε κατασκευασθῆ. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔπειτα ἐκύλισαν ἓνα μέγαλον λίθον καὶ ἔφραξαν τὴν εἴσοδον.

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι, διὰ νὰ σταματήσῃ πλέον κάθε κίνησις γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐπιθεωρηθῆ καὶ νὰ κλεισθῆ καλῶς ὁ τάφος. Ἐπίσης ἐζήτησαν νὰ τεθῆ φρουρὰ ἔξω ἀπὸ αὐτόν. Διότι ἔλεγον, ὅτι «ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐνόσφ ἔζη εἶπεν ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἤθελεν ἐγερθῆ».

Ἐφοβοῦντο λοιπὸν μήπως οἱ μαθηταὶ τοῦ κλέψουν τὴν νύκτα τὸ σῶμα καὶ διαδώσουν κατόπιν, ὅτι ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην, ἀλλ' εἶπεν εἰς αὐτούς : «Ὑπάγετε καὶ κλείσατε τὸν τάφον, ὅπως γνωρίζετε».

Διέταξε δὲ νὰ τοποθετηθῆ φρουρὰ εἰς τὸν τάφον.

Ἐπῆγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπεθεώρησαν καὶ ἐσφράγισαν τὸν τάφον καὶ ἀφοῦ εἶδον καὶ τὴν φρουρὰν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀνεχώρησαν ἡσυχοί.

Ἀπολυτίκιον : Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντὸν σου σῶμα, σινδόνη καθαρῇ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Μάρκ. ΙΣΤ' 1-8)

Τὸ πρωτὴ τῆς Κυριακῆς, τὴν χαραυγὴν, αἱ γυναῖκες Μαρία ἡ Μαγδαλινή, Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἦλθον εἰς τὸν τάφον, διὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος με ἀρώματα.

Αἱ μυροφόροι, καθὼς ἤρχοντο πρὸς τὸν τάφον, ἔλεγον μεταξὺ των :

«Ποῖος θὰ ἀποκυλίῃ τὸν λίθον τοῦ μνημείου ;» διότι ὁ λίθος οὗτος ἦτο βαρύτερος.

Ὅταν ἐπλησίασαν, εἶδον με ἀπορίαν των, ὅτι ὁ μὲν λίθος εἶχεν ἀποκυλισθῆ, οἱ δὲ φρουροὶ τοῦ τάφου εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰτρομοί.

Ἐπάνω εἰς τὸν λίθον ἦτο ἓνας ἄγγελος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταβῆ ἐξ οὐρανοῦ καὶ εἶχεν ἀποκυλίσει τὸν λίθον.

Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος οὗτος εἰς τὰς γυναῖκας :

«Μὴ φοβῆσθε. Ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν ποῦ ἐσταυρώθη; δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀνεστήθη. Ἴδετε, ὁ τάφος, ὅπου τὸν ἐνεταφίασαν, εἶναι κενός. Ὑπάγετε λοιπὸν ταχέως καὶ εἴπατε τοῦτο εἰς τοὺς μαθητὰς του».

Αἱ μυροφόροι ἔτρεξαν ἀμέσως, διὰ νὰ ἀναζητήσουν τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς ἀναγγεῖλουν τὴν χαρμόσουν εἶδθην.

Εἰς τὸν δρόμον των συνήντησαν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος τὰς ἐχαιρέτησεν. Αὐταί, καθὼς τὸν εἶδον, ἔπεσαν καὶ τὸν προσεκύνησαν.

Λέγει δὲ εἰς αὐτὰς ὁ Κύριος :

«Εἴπατε εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπου θὰ ἐμφανισθῶ εἰς αὐτούς».

Αἱ μυροφόροι

Αί γυναίκες εύρηκαν τούς μαθητάς καί ἀνήγγειλαν εἰς αὐτούς ὅτι εἶδον. Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν ἐπίστευον

Ἐκ τῶν μαθητῶν ὁ Ἰωάννης καί ὁ Πέτρος ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου πραγματικῶς εύρηκαν τὸν τάφον ἀνοικτόν, εἰσῆλθον καί εἶδον τὴν νεκρικὴν σινδόνην. Τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε λοιπὸν ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν, καθὼς προεῖπε, κατήργησε τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου καί ἐχάρισεν εἰς τούς νεκρούς τὴν ζωὴν, ὅπως λέγει καί τὸ τροπάριον τῆς Ἀναστάσεως :

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

2. ΑΛΛΑΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Λουκ. ΙΔ' 13-49 καί Ἰωάν. Κ' 19-29 καί ΚΑ' 1-23)

Δύο ἄλλοι μαθηταὶ συνέβη νὰ μεταβαίνουν εἰς μίαν πόλιν πλησίον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πού τὴν ὠνόμαζον Ἐμμαούς.

Ἐνῶ εὐρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον καί συνωμίλουν διὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, παρουσιάσθη αἴφνης ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῆ μαζί των. Ἔλαβε δὲ καί μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν καί κατηγόρησε τούς μαθητάς, διότι εἶχον ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Λέγει δὲ εἰς αὐτούς :

«Ὅλα ὅσα συνέβησαν, προελέχθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ ἔπρεπε νὰ συμβοῦν. Πῶς δὲν τὰ πιστεύετε ;».

Ἀφοῦ ἔφθασαν οἱ ὁδοιπόροι εἰς τὴν πόλιν Ἐμμαούς, οἱ δύο μαθηταὶ παρεκάλεσαν τὸν ἄγνωστον συνοδοιπόρον των νὰ δεχθῆ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ἐκεῖνος δὲ ἐδέχθη.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν καί ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸν ἄρτον, τὸν ἠλόγησε καί ἔπειτα ἔκοψε καί ἐμοίρασεν εἰς τούς ἄλλους. Τότε οἱ μαθηταὶ ἀνεγνώρισαν τὸν διδάσκαλόν των. Ἐκεῖνος ὁμως εὐθὺς ἐχάθη ἀπὸ τούς ὀφθαλμούς των.

Ἐσηκώθησαν τότε καί ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ εύρηκαν καί τούς ἄλλους μαθητάς συγκεντρωμένους εἰς μίαν οἰκίαν. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ διηγοῦνται τὸ συμβάν εἰς αὐ-

τούς. Ἄλλοι μὲν ἐπίστευον πλέον εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, ἄλλοι δὲ ἀκόμη ἐδυσπίστουν.

Ἐνῶ δὲ συνωμίλουν μέσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἦτο κλειστή, παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει :

«Εἰρήνη ὑμῖν».

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μαθηταὶ κατετρόμαξαν εἰς τὸ ὄραμα, λέγει ὁ Ἰησοῦς :

«Διατί φοβεῖσθε; ἐγὼ εἶμαι, ἰδοῦ, ἐγγίσατέ με καὶ ἴδετε τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν μου, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε».

Τότε οἱ μαθηταὶ κατεχάρησαν καὶ προσεκύνησαν τὸν διδάσκαλόν των. Οὗτος δὲ λέγει πάλιν εἰς αὐτούς :

«Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς μὲ ἀπέστειλεν ὁ πατήρ, στέλλω καὶ ἐγὼ σὰς εἰς τὸν κόσμον. Λάβετε πνεῦμα Ἅγιον. Ὅσων συγχωρήσετε τὰς ἀμαρτίας, ἅς εἶναι συγχωρητέαι, ἔσων δὲ δὲν συγχωρήσετε τὰς ἀμαρτίας, ἅς μὴ εἶναι συγχωρητέαι».

Ἐνας ἀπὸ τούτους δώδεκα μαθητάς, ὁ Θωμᾶς, ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν. Ὅταν λοιπὸν εἶδον αὐτὸν οἱ μαθηταὶ, λέγουν :

«Εἶδομεν τὸν Κύριον».

Ἐκεῖνος δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἀπεκρίθη :

«Ἐὰν δὲν ἀντιληφθῶ μὲ τὰ χεῖρια μου τὰ σημάδια τῶν καρπιῶν, καὶ δὲν βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, δὲν θὰ πιστεύσω».

Ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἐνῶ ἦσαν πάλιν συνηθροισμένοι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὄλοι οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί των, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀφοῦ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, εἶπε πάλιν :

«Εἰρήνη ὑμῖν».

Πρὸς δὲ τὸν Θωμᾶν :

«Φέρε τὸν δάκτυλόν σου εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου καὶ μὴ εἶσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

Ὁ δὲ Θωμᾶς προσεκύνησεν αὐτὸν καὶ ἀπεκρίθη :

«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Λέγει τότε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς :

«Θωμᾶ, μὲ εἶδες καὶ ἐπίστευσες. Μακάριοι ἔσσι δὲν μὲ εἶδον καὶ ἐπίστευσαν».

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ, συνεκεντρώθησαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ ἦλθεν ὁ Σωτὴρ καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς:

«Σὺς ἀποστέλλω νὰ διδάξετε ἕλα τὰ ἔθνη. Πηγαίετε καὶ φωτίσατε τοὺς λαούς. Βαπτίζετε αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκετε τὰς ἐντολάς μου».

3. Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Λουκ. ΚΔ' 50-53)

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς ἐφανερώνετο εἰς τοὺς μαθητὰς του.

Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐμφανίσεις του εὗρηκεν ἑπτὰ μαθητὰς, πού ἐψάρευον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ πιάσουν τίποτε.

Λέγει τότε ὁ Ἰησοῦς:

«Ρίψατε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου».

Οἱ μαθηταὶ ὑπήκουσαν καὶ τότε συνέλαβον πλῆθος πολὺ ἀπὸ ἰχθύς. Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισαν καὶ λέγουν μεταξύ των: «Ὁ Κύριος εἶναι!» καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν πρὸς τὸν διδάσκαλον περιχαρεῖς.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεώς του ἐφανερώθη πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ ἦλθε μαζί των εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔδωκεν εἰς αὐτούς τὰς τελευταίας ἐντολάς καὶ παρήγγειλε νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτούς.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς του, θὰ ἐκήρυττον τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν ἐσήκωσε τὰς χεῖρας ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς ἠύλόγησεν. Ἐνῶ δ' ἔκαμνε τοῦτο, σιγά-σιγά ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μία νεφέλη τὸν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του.

Ἐνῶ δὲ ἔβλεπον ὅλοι πρὸς τὰ ἄνω, δύο ἄγγελοι μὲ λευκὰ ἐνδύματα παρουσιάσθησαν καὶ λέγουν εἰς αὐτούς:

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε εἰς τὸν οὐρανόν; μήπως ὁ Ἰησοῦς

Βασιλείου Ε. Πετρούνια

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου

πὸ ἀνελήφθη, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον;»

Οἱ μαθηταὶ γεμᾶτοι χαρὰν τῶρα ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εὐλογοῦσαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Κύριον.

Τὴν μνήμην τῆς Ἀναλήψεως ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, ὅποτε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον.

Ἀπολυτίκιον : Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Σελίς

1.	Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ	5
2.	Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	6
3.	Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισάβετ	8
4.	Ἡ γέννησις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου	8
5.	Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ	9
6.	Ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου	12
7.	Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων	14
8.	Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαριάμ καὶ τὸ παιδίον φεύγουν εἰς Αἴγυπτον	15
9.	Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος	17

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1.	Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου	20
2.	Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ	21
3.	Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου	23
4.	Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων	24
5.	Ὁδηγαὶ τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους	25
6.	Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος	26
7.	Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά	28
8.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	29
9.	Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ. — Ὁ ἐν Κανᾶ γάμος	30
10.	Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμίαν	32
11.	Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι χορταίνουσι μετὰ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθεῖς	33

Σελίς

12.	‘Ο ‘Ιησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης	34
13.	‘Ο ‘Ιησοῦς ξηραίνει τὴν συκὴν μὲ ἓνα λόγον του	35
14.	Οἱ Μαθηταὶ τοῦ ‘Ιησοῦ κάμνουν πλούσιον ψάρευμα	35
15.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον εἰς Ἱερουσαλήμ	38
16.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον εἰς Καπερναοὺμ	40
17.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τοὺς δέκα λεπρούς	41
18.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸν εἰς Ἱεριχώ	42
19.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν	42
20.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου	45
21.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τοὺς δαιμονιζομένους	46
22.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν δαιμονιζόμενον κωφὸν	46
23.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὴν δαιμονιζομένην κόρην	47
24.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον	48
25.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον	49
26.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὴν ραχιτικὴν	49
27.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει ἓνα ὑδρωπικὸν	50
28.	‘Ο ‘Ιησοῦς θεραπεύει τὸν υἱὸν ἐνὸς αὐλικοῦ	50
29.	Ἡ Ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου	51
30.	Ἡ Ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας εἰς Ναῖν	55
31.	Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	55
32.	Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος	59

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

1.	Αἱ παρομοιώσεις καὶ αἱ παραβολαὶ τοῦ Σωτῆρος	61
2.	‘Ο ‘Ιησοῦς παρομοιάζει τὴν διδασκαλίαν του μὲ λύχνον	61
3.	‘Ο διάλογος τοῦ ‘Ιησοῦ μὲ τὸν πλούσιον νεανίσκον	61
4.	‘Ο ὄβολος τῆς χήρας	63
5.	‘Ο ‘Ιησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις	63
6.	‘Ομιλία τοῦ ‘Ιησοῦ μὲ τὸν Νικόδημον	67
7.	Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία	68
8.	‘Ο ‘Ιησοῦς λέγει ποῖοι θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν	69
9.	‘Ο ‘Ιησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν μαθητῶν του	70

10.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου	71
11.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὰς ἀφορμὰς τοῦ φόνου.	71
12.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ὄρκου	72
13.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀνεξικακίας.	73
14.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς	74
15.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἐλεημοσύνης	75
16.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ προσευχῆς	75
17.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ νηστείας	78
18.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὸν πνευματικὸν θησαυρὸν	79
19.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς θείας προνοίας	79
20.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ κατακρίσεως	80
21.	Ὁ Ἰησοῦς λέγει πῶς πρέπει νὰ ζητῶμεν τὰ ἀγαθὰ	80
22.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας	80
23.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων	81
24.	Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως	81
25.	Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία	82
26.	Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως	82
27.	Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων	83
28.	Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν	84
29.	Ὁ κεκρυμμένος θησαυρὸς.	84
30.	Ὁ πολύτιμος μαργαρίτης	84
31.	Ἡ παραβολὴ τῆς σαγῆνης.	84
32.	Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πονηροῦ δούλου	85
33.	Ἡ παραβολὴ τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τῆς ζύμης	86
34.	Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου	87
35.	Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος	88
36.	Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου	89
37.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου	91
38.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ	92
39.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου	94
40.	Ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς πού ἐχάθη.	95
41.	Ἡ παραβολὴ τῆς μετανοοῦσης ἀμαρτωλῆς	95
42.	Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκάρπου συκῆς	96

Σελίς

43.	Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου	96
44.	Ὁ ἀληθής πιστός.	98
45.	Ἡ παραβολή τῶν ταλάντων	98
46.	Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.	99
47.	Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν.	101
48.	Ἡ μέλλουσα κρίσις	102
49.	Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως	103
50.	Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων	105

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΑΘΗ, ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1.	Τὸ πολῦτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας	107
2.	Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα.	107
3.	Ὁ μυστικὸς δεῖπνος.	110
4.	Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μαθητάς του	112
5.	Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γεθσημανῆ. Σύλληψις αὐτοῦ	112
6.	Ὁ Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα	114
7.	Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου	115
8.	Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου	116
9.	Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ	119
10.	Ἡ ἀποκαθήλωσις καὶ ἡ ταφή τοῦ Σωτῆρος	122

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1.	Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ	124
2.	Ἄλλαι ἐμφάνισεις τοῦ Κυρίου	126
3.	Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ	128

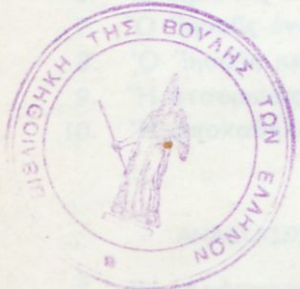

43	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀκούου καὶ τοῦ ἀπειθοῦ Λαζάρου	96
44	Ὁ ἄνθρωπος πικρὸς	98
45	Ἡ παραβολὴ τῶν κελύφων	98
46	Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελάρου καὶ τοῦ Θάραυτος	99
47	Ἡ παραβολὴ τῶν καννῶν γαράφω	101
48	Ἡ ἀλλοιωθεὶς πόλις	102
49	Ἡ ὄρα τῆς κτήρας	103
50	Ἡ παραβολὴ τῶν ἑννὸν κερμάτων	105

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

1.	Τὰ κληθέντων μέρη καὶ τὰς τάξεις	107
2.	Ἡ ἀρραβωνιστικὴ εἰσφορά τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱερουσόλαιμ	107
3.	Ὁ προσηλὸς Ἰλλυρὸς	110
4.	Ὁ κληθέντων ἄριθμος τῶν Μαθητῶν πρὸς τοὺς ἑννὸν τῶν τῶν	112
5.	Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, Συλλογὴς αὐτοῦ	112
6.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	114

7.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	115
8.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	116
9.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
10.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
11.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
12.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
13.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
14.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
15.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
16.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
17.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
18.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
19.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117
20.	Ὁ Ἰησοῦς ἐπιβαίνει πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀφρᾶς	117

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία
 ΝΙΚ. ΤΙΑΠΕΡΟΥΔΟΥ
 Μηλιδώρη 15 - Τηλ. 53084

